



amazon.de
BESTSELLER



Керстин Гир

Всяко **решение** си има
проблем

роман

КЕРСТИН ГИР
ВСЯКО РЕШЕНИЕ СИ ИМА
ПРОБЛЕМ

Превод: Людмила Костова

chitanka.info

Какво би било, ако вашите приятели, роднини и познати знаеха какво наистина мислите за тях?

Гери е прехвърлила трийсетте писателка на любовни романи, с които едвам свързва двата края. Интимният ѝ живот е плачевен. Или по-точно казано — изобщо няма такъв. Тя има хаотични приятели, ужасно семейство и вроден талант за създаване на гафове. И в деня, в който губи работата си, всичко се обръща с главата надолу. Тогава Гери решава да напише прощални писма до свои близки, приятели и познати, в които с много ирония и хапливи забележки им казва истинското си мнение за тях. И защо да се притеснява? Нали вече няма да я има, когато получат писмата ѝ...

Но... планът с водката и сънотворните таблетки не сработва и животът на Гери изведнъж става истински интересен. Защото, как да се изправиш срещу човек, на когото си казал какво точно мислиш за него...

Забавно четиво, с изобилие от ирония и хаплив хумор. Чете се с много смях и гарантирано — на един дъх.

Преведена на 14 езика!

Керстин Гир (родена 1966 г.) е сред най-четените съвременни немски автори. Първата ѝ книга „Мъже и други бедствия“ е вече филмирана. „Неморално предложение“ носи на авторката си наградата „DeLiA“, а „Всяко решение си има проблем“ само за година има 12 допечатки и е преведена на 14 езика. Книгите на Керстин Гир се отличават с хаплив хумор и тънка ирония, а заплетените ситуации са с непредвидима развръзка.

Веднага след излизането си всяка от книгите ѝ оглавява литературните класации и се превръща в бестселър, задържайки се с месеци в челните позиции.

На Ренате и Биги и нашите големи планове

Всяко решение на даден проблем само по себе си е проблем.

Йохан Волфганг фон
Гьоте

ДО ВЕСТНИК БИЛД

Уважаема редакция!

Току-що ми хрумна, че ще съобщите за моето самоубийство, без да сте наясно с истинските ми мотиви, и вместо тях ще си измислите свои: ВСЕКИ МЕСЕЦ ТЯ ПИШЕШЕ ЗА ИСТИНСКАТА ЛЮБОВ, НО ТАКА И НЕ УСПЯ ДА Я ИЗЖИВЕЕ... ЗАЩО В ГЕРМАНИЯ ЗАЧЕСТЯВАТ СЛУЧАИТЕ НА САМОУБИЙСТВА СРЕД ДОБРЕ ИЗГЛЕЖДАЩИТЕ НЕОБВЪРЗАНИ.

Е, не може да се отрече, че има и зрънце истина. Пък и нали все с нещо трябва да се компенсира липсата на сензации през лятото. Така че пишете, каквото си искате, само не цитирайте майка ми. Каквото и да каже тя, въпросът не опира до цвета на косата! Брюнетките са точно толкова щастливи, колкото и блондинките.

Само при мен е различно.

С приятелски поздрави,

Ваша Гери Т., загадъчната мъртва от луксозния
апартамент.

P.S. Ако Ви трябват мои голи снимки, които да поместите на първа страница, препоръчвам Ви фотомонтаж с моето лице (виж приложените снимки) и

тялото на Гизеле Бюндхен^[1]. Голите снимки, които вероятно са Ви предложени от небезизвестния Улрих М. са фалшифицирани и представляват нескопосан опит от негова страна да привлече внимание.

[1] Според изданието „Форбс“, един от най-добре платените модели в света. Става известна с рекламната кампания на американската марка дамско бельо „Виктория Сикрет“. — Б.р. ↑

1

— Подай ми, моля те, пластмасовата кутия от шкафа, Лу... Ти... Ри... — каза майка ми. От обяда бяха останали един картоф, тънко резенче от печеното и лъжица червено зеле, които според майка ми ще е жалко да се изхвърлят. — Точно порция за сам човек — каза тя.

Разбира се, аз *не* се казвам Лутири.

Имам три по-големи сестри и майка ми така и не свикна да ни нарича с правилните имена. Ние се казваме Тине, Лулу, Рика и Гери, но майка ни наричаше с комбинации като Лутири, Гелути, Рилуге и така нататък, като чисто математически разполагаше с безкрайни възможности дори за четирирични съчетания. Аз съм Гери, най-малката. И съм единствената, която живееше сама и от която се очаква да се нахрани с едно нищожно картофче, с една хапка месо и лъжичка червено зеле. Сякаш фактът, че съм необвързана, автоматично ме лишава от нормален апетит.

— Това не е кутия, а тарелка — каза майка ми. Върнах пластмасовата чинийка в шкафа и ѝ подадох друга.

За да не събудя излишно подозрение, се бях появила за неделния обяд при родителите си. Според плана ми обаче това щеше да е последният ни обяд заедно.

— *Това* е Прима 1,6 — каза майка ми и ме изгледа с досада. — Не виждаш ли, че е голяма? Не се прави на по-глупава, отколкото си.

Подадох ѝ следващата. Майка ми въздъхна.

— Това е Клариса, но и тя става, дай ми я.

Странното беше, че майка ми не можеше да назове правилно имената на децата си, но с тези на купите изобщо не се затрудняваше. Да не говорим, че аз хиляди пъти предпочитях да се казвам Клариса вместо Герда. Но не би — не само хората около мен, но дори домакинските посуди имаха по-хубави имена от моето.

Разбира се, подобно на мен и сестрите ми не бяха пощадени от неатрактивни имена. Може би защото е трябвало да се родим момчета: Тине трябваше да е Мартин, Рика — Ерик, Лулу — Лудвиг, а аз — най-

вероятно Герд. За улеснение след нашето раждане родителите ни са прикачили само по едно „а“ зад мъжките ни имена.

Тине имаше най-малко основание да недоволства от името си, чийто единствен недостатък беше, че „Мартина“ се среща твърде често. А освен това тя се омъжи за човек на име Франк Майер, който също беше недоволен от факта, че името му не е уникално. Ето защо дадох на децата си имена, каквито никой нямаше (а и не би искал да има, ако питате мен). Те се казваха Хизола, Арсениус и Хабакук.

Хизола, Арсениус и Хабакук Майер.

Хизола беше на дванайсет години и не говореше много, което Тине си обясняваше с това, че има шини на зъбите, но според мен причината беше в четири години по-малките ѝ братя. Те бяха близнаци и непрекъснато цапаха и вдигаха врява.

Както преди малко по време на обяда.

Нямаше защо да се притеснявам, че някой може да забележи, че нещо не ми е наред. Както винаги, всички се занимаваха с близнаците. Дори ако бях влязла с глава под мишница, пак никой не би се впечатлил.

Хабакук мачкаше червеното зеле и картофите и се опитваше със стиснати челюсти да всмуче така направената каша през дупката между зъбите си. Арсениус удряше с лъжица по ръба на чинията си и ревеше в такт: „Хабакук! Изплюй! Изплюй! Изплюй!“ И Хабакук направи точно това: изплю кашата, която глухо тупна в чинията му.

— Хаби! — каза майка ми леко укорително. — Какво ще си помисли Патрик за нас?

— Все ми е тая, какво си мисли — каза Хабакук и изчовърка парченце червено зеле от зъбите си.

Патрик беше новият приятел на сестра ми Лулу. Когато Лулу го доведе за първи път, щях да падна от изненада: Патрик ужасно приличаше на някого, когото познавах.

Е, силно казано познавах. Приличаше ми на онзи от сайта за запознанства *dating-cafe.de*, с ник *суперяк31*, с когото се срещнах веднъж. Не бях останала очарована от срещата, затова в първия момент го зяпнах доста слисано. Но Патрик с нищо не показа, че ме е познал. Дори не трепна, когато Лулу ме представи и аз му подадох ръка с думите:

— Направо е *суперяко* да се запознаем.

Макар че по принцип съм физиономист, май в случая се бях припознала. Просто Патрик поразително приличаше на *суперяк31*. Като се изключи острата козя брадичка, той изглеждаше добре и за разлика от *суперяк31* правеше впечатление на горе-долу нормален. Но пък се държеше някак тайнствено, когато ставаше въпрос за работата му.

— С какво се занимавате? — беше попитал баща ми и Патрик му метна в отговор едно небрежно:

— IT.

Той гостуваше за трети път у родителите ми, а те все още не смееха да го попитат що за професия е това „IT“. Но аз много добре забелязах как преди малко майка ми дръпна Лулу настрана и я попита:

— Какво *точно* работи Патрик, съкровище?

А Лулу ѝ отговори:

— IT, мамо, нали миналия път ви каза.

Майка ми отново нищо не разбра. Но аз бях почти сигурна, че разказва на приятелките си как новият приятел на сестра ми „е много мил“ и колко много печели като „Айти“. И как вероятно нещата при тях са сериозни.

Беше трудно да се отгатне какво си мисли Патрик за нас. Лицето му изглеждаше непроницаемо.

— Патрик сигурно е наясно, че момчетата понякога са малко диви — каза Тине. — Кой знае какъв палавник е бил и той като малък.

— Преди да стане IT — казах аз.

— Добре възпитан палавник, надявам се — каза сестра ми Лулу и потупа Патрик по ръката.

— Така е — каза Патрик. — Баща ми отдаваше голямо значение на обноските на масата.

— Трябва ли да разбирам от думите ти, че нашите деца не са добре възпитани? — попита Тине и размени ядосан поглед с мъжа си Франк.

— Дайте ми още ябълков сок! — каза Арсениус.

— Бихте ли ми дали — поправи го майка ми. — Казва се: Бихте ли ми дали още ябълков сок?

— *И ако обичате* — казах аз. — *Ако обичате, бихте ли ми дали още ябълков сок?*

— Искам ябълков сок сега! — каза Арсениус. — За да си махна противния вкус от устата.

— Ако обичате, бихте ли дали сок и на мен — прошепна Хизола.

— Ако кажем, че изобщо не са възпитани, ще сме по-точни — каза Лулу.

— А ти колко деца си отгледала, че да имаш мнение по въпроса? — попита Тине.

— Аз съм действаща педагожка — каза Лулу. — Повече от шест години работя с деца. Мисля, че по въпросите на възпитанието има какво да кажа и сега.

— Момичета!

Майка ми сипа на Арсениус и Хабакук ябълков сок и прибра шишето в бюфета.

— Всяка събота едно и също. Какво ще си помисли Патрик за нас?

Лицето на Патрик продължаваше да бъде непроницаемо. Той дъвчеше една свинска мръвка, докато погледът му се беше спрял върху порцелановия леопард в естествен размер, който стоеше на широкия мраморен перваз на прозореца между палмите юка в златно-бели саксии. Тази група беше оградена от златно-бели завеси, надиплени и повдигнати отстрани от две пухкави ангелчета. Ако Патрик изобщо мислеше за нещо, то най-вероятно беше: „Това е най-безвкусно подредената трапезария, в която някога съм попадал.“

И безспорно беше прав.

Навсякъде из стаята можеха да се видят любимите на майка ми пухкави ангелчета и цветовете златно и бяло. Както и леопарди. Майка ми беше луда по тези диви котки. Особено любима ѝ беше една настолна лампа, със стойка във вид на леопард.

— Не е ли като истински? — често питаше тя и беше напълно права — ако на главата си нямаше монтиран златно-бял абажур, леопардът спокойно можеше да мине за жив, тъй като имаше истинска козина и мустаци.

Та в този зверилник семейството ни се събираше на обяд всяка неделя. Само Рика, моята втора по големина сестра, отсъстваше, понеже живееше с мъжа си и дъщеря си във Венецуела. Дори и майка ми, която беше абсолютно невежа в областта на географията, междувременно започна да проявява разбиране, че от Венецуела човек

не може да дойде току-така на обяд при родителите си в Кьолн-Делбрюк.

— Венецуела в Южна Америка — поясняваше тя на познатите.
— Не тази в Италия.

Както казах, по географските въпроси тя беше абсолютно невежа. Но пък нейното печено свинско беше превъзходно. Три пъти си отрязвах от него, а Хабакук дори четири. Той не докосна повече кашата си от картофи и червено зеле. Но както винаги към края на обяда, Тине размени празната вече чиния на Франк с тези на децата и Франк, без да му мигне окото, изяде каквото бе останало в тях, дори и това, което вече е било дъвкано. Веднъж миналата година Арсениус ужасно се разпищя, защото при една такава акция Франк беше изял падналия млечен зъб на Арсениус, който той оставил на ръба на чинията си. Още ми прилязва, като си спомня за това.

Спорът за възпитанието на децата беше позатихнал.

— Не е ли така — поде отново Тине. — Те самите нямат деца, но не спират да се занимават с моите!

Сипах на Хизола и на себе си ябълков сок.

— Благодаря — пошепна Хизола.

— Бабо, Гери ще ни изпие целия сок — извика Хабакук.

— Дядо ти ще донесе още от килера — каза майка ми, като ме стрелна с гневен поглед. Баща ми стана и изчезна в килера.

Когато се върна с ябълковия сок, той ми подаде пощенски плик.

— Имаш поща, Гери, — каза баща ми и леко ме погали по бузата.
— Виждаш ми се малко бледа днес.

— Защото никога не излиза на чист въздух — веднага вметна майка ми.

— Откога моята поща пристига у вас? — попитах. Пликът вече беше услужливо отворен. Погледнах подателя. — К. Кьолер-Козловски. Не го познавам.

— Как да не познаваш Клаус! — тросна се майка ми. — Клаус Кьолер. Искане да те покани на среща на випуска.

— Наистина ли е взел фамилията на жена си?

— Всички модерни мъже правят така — каза майка ми.

— Не и ако жената се казва Повръщанска — казах аз.

Арсениус и Хабакук прихнаха да се смеят и изплюха ябълковия сок върху покривката.

— Ако тогава ти го беше придружила на абитуриентския бал, сега Клаус можеше да се казва Кьолер-Талер — каза замечтано майка ми. Това беше една от любимите ѝ фантазии.

— Не, обзалагам се, че за него е било важно да има три букви К в инициалите си — каза Тине. — Какво работи? Кадър в кралската кухня?

— Коринтски кенефен камионаджия — предложих аз. — Би му подходило.

Близнаците бяха очаровани и се включиха с предложенията „Комичен крастав къркаджия“ и „Келяв кенефен каналджия“.

— Клаус заема доста престижна длъжност — каза майка ми. — И преди съм ви го казвала. Изкарва луди пари. Неговата Хана не трябва да работи, може да си седи вкъщи и да се грижи за децата. А пък Ан-Мари е много щастлива със снаха си и внучетата.

Хана Козловски, наречена Повръщанска, също беше от нашия випуск. По причини, които така и не ми станаха ясни, тя не само беше танцувала с Клаус, но и се чифтоса с него.

— Е, ще ходиш ли на срещата на випуска? — попита Лулу.

Повдигнах рамене.

— Ще видим.

В действителност бях твърдо решила в никакъв случай да не се появявам там или само в случай на умопомрачение, за да изпозастрелям всички. Знаех за тази среща от няколко седмици, тъй като моята приятелка Чарли ми беше препратила имейл от Брит Емке:

„Здравейте, скъпи бивши съученици! Както сигурно знаете, миналата година беше десетата от нашето завършване. И ето че ние, Клаус Кьолер (профил математика/физика) и аз (профил педагогика/биология) като бивши говорители на випуска решихме, че ще е много мило, ако за единадесетгодишнината всички се съберем и си побъбрим за това, което междувременно се е случило с нас, както и за старите времена...“

Какво можем да си бъбрим с Брит Емке за старите времена? Не си ли спомняш, Брит, какво каза тогава в час по история? „Господин

Мюлер, ако пишете четворка на Гери, няма да е честно спрямо Катрин. Гери не си е отворила устата през целия срок, никога нищо не си записва и само играе на морски шах, добре, че може да препише домашните по химия от Шарлоте.“

Предателката Брит беше нахвърляла няколко думи и за това, което междувременно се е случило с нея, в случай че някой се интересува:

„След като завърших социална педагогика, работих една година с деца с увреждания, а след това се оттеглихме със съпруга ми, барон Фердинанд фон Фалкенхайн, в едно голямо имение в Долна Саксония. Дъщеря ни Луизе вече ходи на детска градина, а миналата година се роди нашият наследник Фридрих. Няма от какво да се оплачем. Сърдечни поздрави на всички, ваша баронеса Брит фон Фалкенхайн.“

Това, което междувременно се беше случило с Брит, макар да звучеше малко приказно, ни даде с прискърбие да разберем, че вече не живеем в старите времена, когато още имахме мечти. Защото ако се беше случило това, за което аз и Чарли мечтаехме, сега Брит щеше да седи на касата в някой супермаркет и да живурка с безработен алкохолик и немощно куче със слаб мехур в мухлясалия сутерен на някое социално общежитие.

А аз щях да се омъжа за барон Фердинанд фон Фалкенхайн, който и да беше той.

— На твоето място не бих отишла — каза Лулу. — Там всички ще се фукат със страхотните си съпрузи, къщите си, децата си, суперпрофесиите си, със скъпите си коли, с пътуванията си по света и с докторските си титли. Ще се чувстваш ужасно. Та ти дори нямаш приятел!

— Трогната съм от загрижеността ти — отвърнах.

— Пък и от бала насам си напълняла — допълни Тине.

— Два килограма — отговорих.

Най-много пет.

— И е доста бледа — отбеляза пак баща ми.

Погледнах го с изненада. Явно все пак на някого е направило впечатление, че не съм съвсем добре.

— Никой няма да забележи — каза майка ми. — И не всички са женени. Мъжете едва сега са на възраст, подходяща за сериозно обвързване. А за професията си... Ти... Лу... Гери може просто да каже, че е редактор. Или счетоводител.

— Защо да го правя? — попитах аз. — Не се срамувам от професията си. Мнозина могат да ми завиждат за нея.

— Какво работи тя? — попита Патрик Лулу.

— Аз съм писат...

— Тя пише булевардни романи — каза Лулу. — Романи за лекари и сантиментални любовни истории, евтини книжлета.

— О, баба ми редовно ги следи — каза Патрик. — И от това може да се живее?

— Разбира се — казах аз. — Обикн...

— По-скоро зле, отколкото нормално — каза баща ми.

— Справям се — казах аз. Поне допреди три дни беше така. — А и...

— Но нямаш нормални осигуровки, не можеш да разчиташ и на мъж, който да те осигури финансово — прекъсна ме пак баща ми. А аз просто исках да обясня на тъпия Патрик, че романите ми се четат и от млади жени. — А си вече на трийсет!

Защо трябва всички да се хващат за тази цифра?

— На трийсет не си престарял — каза Лулу. — Запознах се с Патрик на трийсет и две.

Това се случи преди два месеца. Досега не бях попитала къде са се запознали. Със сигурност не в интернет, защото когато разказах на Лулу за сайта за запознанства, тя сбърчи презрително нос и каза: „Там се навъртат само откачалки, които в реалния живот не могат да си хванат никой.“

Вероятно същото важеше и за *суперяк31*.

— При теб е различно — каза баща ми на Лулу. — Ти работиш в училище и пенсията ти е осигурена. Можеш да си позволиш да отложиш женитбата си още малко.

— Освен това си руса — каза майка ми. — А как с *тази* коса Тилури да се запознае с някой, като на всичкото отгоре през цялото време си виси в къщи и пише?

— Мамо, аз...

— Тя трябва на всяка цена да отиде на срещата на випуска. Това е добра възможност да види как са се устроили мъжете — каза майка ми и тъжно добави: — Иначе не ѝ остава нищо друго, освен да пусне обява за запознанство.

— Тя отдавна вече го опита — каза Тине.

Тя се беше запознала с нейния Франк в един супермаркет.

— Какво? — Майка ми изглеждаше истински шокирана. — До там ли я докарахме! Дъщеря ми е пуснала обява за запознанство! Само да си казала и думичка за това на сребърната сватба на Алекса! Ще потъна в земята от срам.

— Бъди спокойна — казах аз. На сребърната сватба на леля Алекса ще се появя точно толкова, колкото и на срещата на випуска.

В този миг Хизола, без да иска, разсипа чашата си с ябълковия сок и това сложи край на разговора. От разлятия сок на Хабакук му се намокри панталонът и той вдигна ужасна врява, която утихна едва когато майка ми сервира десерта.

* * *

След яденето всички си тръгнаха, само аз трябваше да поостана, за да отсервирам.

Майка ми ми тикна в ръцете купата на име Клариса.

— И бъди така добра тези дни да оставиш в аптеката това вместо мен — каза тя и сложи върху купата една кутия за обувки.

— Обувки? В аптеката?

— Глупости — каза майка ми. — Това са стари лекарства, които баща ти не ми позволява да изхвърля на боклука. Нарича ги специални отпадъци. В аптеката събират такива за бедните хора от третия свят. *Наистина* ли си пуснала обява за запознанство?

— Не. Но се отзовах на една. — Отворих внимателно капака на кутията. — За какво са им в третия свят капки за нос със срок на годност до юли 2004 г.?

— Вътре има и други неща — каза майка ми. — На харизан кон зъбите не се гледат. В аптеката ще им се зарадват. — Тя въздъхна. — Никога не съм предполагала, че някоя от дъщерите ми ще бъде

принудена да се отзовава на обяви за запознанства. Но ти винаги си ми създавала грижи.

Вече бях взела следващата опаковка.

— Далмадорм. Това са приспивателни.

Сега наистина се смаях. Не можеше да е случайно. Пулсът ми леко се ускори.

— Обикновено искам да ми ги предпишат преди Коледа — каза майка ми. — Но когато баща ти се пенсионира, имах нужда от тях целогодишно. А и за него също поисках. — Тя завъртя очи при спомена за това.

— Опаковката не е разпечатана — отбелязах аз. Ръцете ми се разтрепериха, но майка ми не забеляза.

— Разбира се — каза строго тя. — Не си ли чела за страничните ефекти на подобни лекарства? Много бързо можеш да се пристрастиш към тях. *Никога* не бих приела такова нещо, а и баща ти също.

— Но защо тогава сте поискали да ви ги предпишат? — попитах аз.

— Ти как мислиш? — попита ме майка ми в отговор. — Нали това ти обяснявам — не можем да спим! Години наред не можем да мигнем! Работата, децата, пенсията... Това не е прищявка. Сънят е жизненоважен и не можем току-така да го пренебрегваме.

— Но нали току-що каза, че никога не би пила подобно лекарство — казах аз. О, Боже, това бяха една дузина опаковки, всичките неразпечатани.

— Човек не бива за всяко нещо да прибегва до лекарства — каза майка ми. — А ако чак толкова се налага, използвам добрия стар валериан.

— Да, но... — започнах аз.

— Защо всяко твое изречение започва с *но*? — каза майка ми. — Ти все обичаш да противоречиш. В това е и причината за проблемите ти с мъжете. Е, ще свършиш ли нещо полезно, като занесеш това в аптеката, или не?

Отказах се да вникна в парадокса.

— От мен да мине — рекох. — Но не вярвам хората от третия свят да имат остра нужда от приспивателни.

— Пак това *но* — въздъхна майка ми и ми лепна една целувка по бузата, докато ме избутваше към входната врата. — *Наистина* искам

да започнеш да мислиш малко по-позитивно. — Тя прокара ръка по косата ми. — Преди сребърната сватба на Алекса да отидеш на фризьор, чу ли? Няколко руси кичура ще ти стоят добре. Кажи на Тирилу довиждане, скъпи — извика тя през рамо.

— Довиждане, Гери, — извика баща ми от трапезарията.

— Едва ли ще има друго виждане — промърморих аз, но майка ми вече беше затворила вратата зад гърба ми.

Занесох кутията за обувки вкъщи. На мен нямаше кой да ми забрани да я изхвърля на боклука, дори не бих се почувствала виновна. Смесването на боклука с капките за нос и приспивателните таблетки е нищо на фона на скапания живот.

Аз обаче няхах намерение да изхвърлям таблетките. Те бяха отговор на всички въпроси, които ме тревожеха през последните два дни. Съдбата беше отредила в ръцете ми да попадне тази кутия за обувки в момент, когато най-много се нуждаех от нея.

Случи се точно както навремето, когато исках да си купя лаптоп и за 50 цента намерих на битпазара премиерно издание на „Буденброкови“, подписано от Томас Ман. „Няма кой да чете такива работи“, беше казал продавачът. „Че и надраскано на всичкото отгоре.“

Не че съм запалена по Томас Ман, пък и толкова страници със сложни времена, написани с ръкописен шрифт, бих прочела само, ако много се налага, затова предложих книгата за продан в eBay^[1] и антиквар от Хамбург я купи за две хиляди и петстотин евро. И вече можех да си купя лаптопа.

Обикновено нямам такъв късмет.

По-точно, никога нямам.

Внимателно разгледах всяка опаковка и накрая отделих поне тринайсет. Тринайсет недокоснати опаковки със сънотворни таблетки. Започнах да ги групирам върху масата в кухнята, образувайки най-различни фигурки, и не можех да откъсна очи от тях. Имаха хубави имена като ноктамид, реместан, рохипнол и лендормин. На някои дори още не беше изтекъл срокът на годност.

Таблетките бяха толкова много, че щеше да е трудно да глътна последната, преди първата да е започнала да действа. Но аз бях напълно способна на това — да ям бързо, никога не е представлявало проблем за мен, да, дори винаги съм твърдяла, че „да се храня бързо“ е една от моите забележителни способности.

Почувствах как, докато гледах втренчено кутиите, кожата ми настръхна от обзелото ме приятно чувство.

През последните два дни мислено разигравах какви ли не сценарии, но нещо не ми се получаваше: отхвърлих повечето варианти, защото ми бяха необходими логически и технически предпоставки — а такива липсваха. За прерязване на вени и дума не можеше да става, защото не можех да гледам кръв, пък и намирането им от начинаещ съвсем не е проста работа.

Но със сънотворните таблетки щях да се справя. Щеше да бъде като детска игра.

* * *

„Мила мамо!

Благодаря ти за прекрасно сортираната колекция от сънотворни таблетки. Наистина ми спести много досадна, а по всяка вероятност и незаконна работа.

Разбира се, ти си напълно права — не трябва за най-малкото нещо да прибъгваме до медикаменти. Но пък би било жалко да ги изхвърлим. А и са точната порция за сам човек.

Не, шегата настрана. Искам да ти се извиня за неприятностите, които ти причинявам с тези таблетки, но преди да се ядосаш, моля те, помисли си колко бъдещи разочарования ти спестявам, от друга страна.

Искрено съжалявам, че досега винаги съм те разочаровала. Още от самото ми раждане, когато си разбрала, че не съм Герд, а Герда. После пък се оказах брюнетка, вместо блондинка. Но повярвай ми, измъчвала съм се не по-малко от теб, че леля Алекса искаше за сватбата си само руси шаферки и всички мои сестри и братовчедки можеха да хвърлят цветя, само аз не. На практика аз прекарах цялото тържество под масата. Е да, може би не трябваше да връзвам за каишката на Валди връзките на обувките на дядо Зоденкирхен, но не съм и

предполагала колко силен е този малък дакел и че ще събори дядо Зоденкирхен, а той от своя страна ще повлече със себе си покривката на масата заедно с тортата и майсенския порцелан на баба Зоденкирхен.

Искам да ти се извиня и за това, че отказах да отида на абитуриентския бал с Клаус Кьолер, макар че той беше син на скъпата ти приятелка Ан-Мари и ти ме уверяваше, че пъпките, мирисът на пот и противното му поведение са напълно нормални явления за пубертета, които с времето изчезват от само себе си. Не минава и ден, без да ми кажеш в какъв успешен и добре изглеждащ мъж се е превърнал Клаус и какъв късмет е извадила Хана Козловски, че тогава го е придружила на бала вместо мен.

Повярвай ми, наистина имаше дни, в които и аз съм се разкайвала за отказа си. Но ако на петнайсет години съм предполагала, че на трийсет ще се радвам да си намеря дори такъв като Клаус, щях още тогава да започна да събирам приспивателни таблетки.

Твоя Гери

P.S. Макар че не станах учителка, няма причина да премълчаваш пред приятелите и роднините с какво изкарвам парите си. Затова изпратих четиринайсет екземпляра на «Коварната медицинска сестра Клаудия» заедно с любезно писмо до всички, на които от години разказваш как «нашата най-малка дъщеря има малка писателска агенция», когато попитат за професията ми. Родителите на Клаус и пралеля ми Хулда също получиха по един екземпляр.

P.P.S. В Италия има Верона и Венеция, а Венецуела е държава в северната част на Южна Америка. Но тъй като най-вероятно няма да ми повярваш, ти завещавам ученическия си атлас, за да се убедиш лично.“

[1] Аукционен интернет магазин. — Б.р. ↑

2

Аз съм зодия Дева, а ние, Девите, сме прагматични, подредени хора, на които може да се разчита. Когато се сблъскаме с проблем, запазваме хладнокръвие и си съставяме план за решаването му. Затова по правило държим под контрол живота си в много по-голяма степен, отколкото чувствителните Риби, предпазливите Раци или нерешителните Везни. Ето и няколко примера.

Преди ние, Девите, да погледнем на „самоубийството“ като на най-доброто решение за даден проблем, в живота ни трябва да са се объркали една камара неща. С това искам да изясня, че не опираме дулото на пистолета в слепоочието си при всяка срещната трудност.

Каквато си бях подредена, аз се постарях да разпределя проблемите си в три основни области:

1. Интимен живот.
2. Работа.
3. Всичко останало.

Интимният ми живот беше направо плачевен. По-точно казано — изобщо няхах такъв. Изминаха четири години и половина от последната ми връзка и макар че тя беше пълна катастрофа — накрая приемах за нещо нормално замерянето с чинии и други предмети, — никога не съм възнамерявала да остана сама за повече от няколко месеца. Ето защо след първата година започнах съвсем сериозно да се оглеждам за партньор, като опитах всичко. Регистрирах се в сайт за запознанства, отговорях на обяви и излязох на среща с приятел от училище на мъжа на моя приятелка. Така наистина имах възможност да се запозная с много мъже. Мъже като *суперяк31*, *куку007*, и *Макс, 29, 1,89, непушач, стеснителен, но много забавен*.

Успях да се срещна с общо двацет и четирима мъже. Твърде нищожен брой, като се има предвид, че в сайта за запознанства си разменихме мейли със стотици, като поне с три дузини имах и телефонни контакти. Но наистина не се намериха повече от двацет и четирима, които да са под четирийсет години, да не са хамали, да не са

семейни и да се интересуват от жена като мен — над двайсет и пет годишна, брюнетка, с гръдна обиколка А. Както и да пишат що-годе грамотно и да не пращат съобщения от рода на: „Моля те, испрати при първа възможност снимка в целръст“.

Това обаче, както става очевидно, след като се срещнете, не са единствените критерии, на които трябва да отговаря търсеният мъж.

Да вземем, например, *суперяк31*, този, който приличаше на новия приятел на сестра ми. Всъщност *суперяк31* държеше възможно най-бързо да ми покаже защо се е нарекъл *суперяк31*. И то направо в кафенето, в което седяхме, посред бял ден. Докато се опитвах да разбера какво мисли за старите филми на Катрин Хепбърн и какво е отношението му към децата и домашните любимци, той се опита да вземе ръката ми и да я сложи в скута си.

— 31 не са годините ми — прошепна той. — Ако разбираш какво имам предвид.

— Да не би да е номерът на улицата ти? — опитах да се направя на ударена аз, като гледах да държа ръцете си, колкото е възможно по-далече от него. Направо ги вдигнах нагоре. Сервитьорката си помисли, че ѝ махам и извика:

— Ей сега идвам.

— Гледал ли си *Африканската кралица*? — запелтечих аз.

— Моят инструмент — каза *суперяк31*. — Моят инструмент е суперяк и е дълъг точно 31 сантиметра. Ако искаш, можеш да пипнеш.

— О, не — казах и бузите ми пламнаха. — Сигурно е станало недоразумение. За съжаление, изобщо не се интересувам от инструменти, все едно колко са яки или дълги.

Суперяк31 шумно издиша.

— Това си и помислих, още щом те видях. Фригидна крава! Във всеки случай другите не се оплакваха. Нямах представа какво изпускаш.

После стана и си тръгна, без да си плати капучиното.

— Какво да бъде? — попита сервитьорката.

Ръцете ми продължаваха да стърчат безпомощно във въздуха.

— Сметката, ако обичате — въздъгнах.

След този инцидент станах по-предпазлива. Избрах кафене, снабдено със заден вход, през който да мога да се измъкна, преди да дойде сметката. Ние, Девите, сме пестеливи по природа и не обичаме

да пилеем парите си. При срещата си с куку007 се измъкнах, когато забелязах, че страда от загадъчна натраплива невроза. Той изсипваше захарта върху масата, рисувайки различни фигури, после я събираше с върха на напльончения си пръст и го облизваше. След като наблюдавах това в продължение на петнайсет минути, разбрах, че куку007 е мислил за собствената си откаченост, когато си е измислял ника.

За жалост и срещата с Макс, 29, 1,89, *непушач, стеснителен, но много забавен*, беше абсолютен провал. В действителност той се казваше Дитмар, беше на 39, а не на 29 години, и висок точно колкото мен, което на практика значи нисък. Освен това изобщо не беше стеснителен. На първата ни среща ми обясни, че се е нарекъл Макс и си е дал десет години по-малко и двайсет сантиметра повече, защото опитът му показал, че в противен случай никоя сваятна жена не би отговорила на обявата му. Човекът, естествено, имаше право и аз бях живото доказателство за това. И тъй като не можах да оценя забавното в цялата ситуация, изчезнах през вече изпробваната задна врата.

Със същия успех продължих още няколко години.

От всички най-мил беше Оле, този, с когото ме запознаха моите приятели Каролине и Берт. Макар че трябваше да имам едно наум, когато ми казаха, че току-що се е разделил с дългогодишната си приятелка. Оле ми хареса още от пръв поглед — имаше много нежна усмивка, светла коса, която постоянно падаше на челото му, и някаква видима невроза. Освен това харесваше нещата, които харесвах и аз — старите филми на Катрин Хепбърн, италианска храна и Том Уейтс. Оле беше зъболекар и тъкмо си откриваше частен кабинет в града. Няколко пъти излизахме заедно и при всяка среща той все повече ми харесваше. И точно когато си дадох сметка за това, се появи бившата му приятелка и след осем седмици двамата се ожениха. Престорих се, че се радвам за Оле, но разбира се, в действителност изобщо не бях радостна.

Изобщо все по-трудно ми беше да се радвам за другите, което директно ме отпраща към точка 3 — *Всичко останало*.

Никога не съм допускала, че на трийсет още ще съм соло. Всъщност имах съвсем други планове. Най-късно на двайсет и осем се виждах омъжена за мъжа на мечтите си, на двайсет и девет планирах първото си дете и засаждането на поне едно ябълково дърво.

Вместо това се ожениха почти всички мои сестри, братовчеди, братовчедки и приятели. Дори Клаус Кьолер и Брит Емке. Докато те

създаваха деца, строяха къщи и засаждаха ябълкови дървета, аз изчезвах през задните врати на кафенетата. Тине и Франк, Рика и Клаудиус, Каролине и Берт, Марта и Мариус, Чарли и Улрих, Фолкер и Хила, Оле и Мия, Лулу и Патрик — накъдето и да се обърна, все щастливи двойки.

Сред толкова много двойки така нареченото „всичко останало“ в живота на необвързания изглежда твърде отчайващо. Особено когато на приятелите ми започнаха да им се раждат деца. Ако изобщо им останеше време, те заспиваха в киното, миришеха на майчино мляко и темите им на разговор се въртяха все около това, как да се докопат до места в детската градина или къде да намерят ученическа раница.

Въпреки това, няхах нищо против да бъда една от тези скучни хора. Разбира се, с подходящия мъж.

— Ти си прекалено взискателна — все ми казваше Улрих. — Това ти е проблемът. Търсиш мъж, какъвто изобщо не съществува.

Улрих е бившият ми приятел, този, по когото, освен всичко останало, запратих и каничката за мляко на баба Талер, но улучих вратата на банята. Единственият съд от семейния майсенски порцелан, който оцеля на сватбата на леля ми Алекса. Не че тази каничка за мляко е толкова ценна, че да осигури старините ми, но никога не бих я хвърлила, ако не бях така ядосана. Улрих винаги успяваше да ме докара до лудост с характерния за него маниер да не прави нищо.

По време на тригодишната ни връзка Улрих не правеше нищо друго, освен да се търкаля наоколо — на килима, на дивана, във ваната, в леглото. И всичко, което Улрих притежаваше или използваше, също се търкаляше наоколо. Дрехи, чорапи, бельо, чинии, прибори, кутии от пица, бирени бутилки, гирички, документи, книги и боклуци. Жилището ми беше малко и затова ужасно се дразнех, че на всяка крачка се препъвам в Улрих или вещите му. Но Улрих считаше, че понеже плаща половината от наема, е в правото си „да бъде себе си“, както се изразяваше той. Това означаваше да се изкъпе с лечебна морска сол и после да не почисти кафявите налепи по ваната. Да изяде всички кисели млека, без обаче да купува нови. Да извади прясното мляко от хладилника, без после да го върне обратно. Да яде бонбони и да захвърля хартиените обвивки ей така на пода.

Въпреки че Улрих много държеше на личната си хигиена и винаги беше безупречно чист и поддържан, жилището започна да вони

на чорапите на Улрих, на маратонките му и на остатъците храна, които бяха навсякъде. Каквото и да опитвах, както и да се аргументирах, Улрих искаше „да бъде себе си“ и продължаваше да оставя навсякъде следи от присъствието си.

— Ако ти пречи, тогава сама си го почисти — беше стандартният му отговор и така аз започнах да го замервам с различни предмети — за предпочитане с маратонки, кофички от кисело мляко и юридическа литература. Каничката за кафе беше просто погрешка.

По някое време престанах да го обичам, тъй като в целия този хаос добрите му качества някак си се губеха. Когато накрая скъсах с него и заживях сама в дома си, седмици наред изпитвах само облекчение. С Улрих съумяхме дори да останем приятели. Наистина беше прекрасно да се срещам с него, без да се налага да му крещя или да го замервам с нещо. Малко оставаше отново да се влюбя в него, но тогава той се хвана с моята най-добра и най-стара приятелка Чарли и се нанесе при нея.

Малко ме болеше, че сега Улрих се търкаля в дома на Чарли и нещо ме стягаше отвътре, когато тя ми се оплакваше от чорапите му върху масата, от изцапаната с лечебна морска сол вана и празните кофички от кисело мляко, хвърлени зад дивана. Но истински ме заболя, когато Улрих завърши следването си по право (без да си дава много зор, моите поздравления!) и най-неочаквано престана да бъде „себе си“. Неговото ново Аз носеше костюм и всяка сутрин точно в осем часа излизаше от къщи, за да печели купища пари. С тези пари Улрих плащаше — и това беше върхът! — на домашна помощница, която идваше два пъти седмично. От време на време можеше и да захвърля по някоя обвивка от бонбон на пода, но като цяло не можех да го позная. Жилището също. Миналата година Улрих и Чарли се ожениха и аз, като тяхна кума, трябваше да се преструвам, че се радвам за тях двамата.

Разбира се, бях се запитала дали наистина не съм твърде възискателна при подбора на партньор, но какво можех да направя, когато хормоните ми не танцуваха танца на радостта, когато седях срещу *суперяк*³¹?

Това беше горчив урок, но постепенно започнах да разбирам, че има неща, които просто не могат да се планират, независимо от сериозността, с която се подхожда към тях.

Миналата седмица, по-точно три дни, преди майка ми да ми даде сънотворните таблетки, Чарли ми се обади, за да ми съобщи, че ще ставам кръстница. Мина цяла вечност, докато разбера какво има предвид.

— Ти си бременна! — извиках тогава аз.

— Дааа — радваше се Чарли. — Дявол да го вземе, не е ли страхотно?

Хм, ама че въпрос! Че е страхотно, няма спор. За Чарли и за Улрих. Но за мен беше направо ужасно, аз самата бях изненадана от това, колко ужасно беше за мен.

Едва успях да измъкна някакво поздравление, преди да пробутам номера с кипналото мляко и да затворя телефона.

После се хвърлих с плач на кухненската маса и престанах да разбирам този свят. В какво се бях превърнала? В жалко, завистливо чудовище, което не умее да се зарадва на най-прекрасното нещо в живота — най-добрата ми приятелка очаква дете, а аз, аз предпочитах да умра.

Да, наистина. Предпочитах да съм мъртва.

Когато си дадох сметка за това, ме обзе ужас, който пресуши сълзите ми и ме накара да се замисля — типично за Девите — какво да предприема срещу подобни мисли. Най-напред се разрових в интернет за „мисли за самоубийство“ и веднага сама си поставих диагноза депресия.

Имаше много сайтове, посветени на тази тема, а както изглежда и страшно много хора страдащи от депресия. Сега вече не се възприемах като нещо необичайно. Ние, изпадналите в депресия, съставляваме основата на един доста печеливш отрасъл в икономиката.

Има два вида депресия, а именно — ендогенна и реактивна. Страдащите от ендогенна депресия са по природа тъжни, докато реактивно депресивните реагират на външни обстоятелства. Поуспокоена, че не съм съвсем безпричинно превъртяла, аз причислих моя случай към втората група.

На друга интернет страница намерих деление на депресиите на невротични, психични, соматични и циклотимни разстройства и след като основно проучих симптомите, с натежало сърце реших, че попадам в категорията на страдащите от невротична депресия.

Излишно е да казвам, че бях всичко друго, но не и щастлива от тази диагноза. Това само допълнително ще усложни търсенето на партньор.

„Здравейте, казвам се Гери Талер и съм невротичка. По-точно, страдам от реактивна невротична депресия.“

Едва когато човек е решил да приеме последствията от невротичната депресия, може да му е все едно какво мислят хората за него. Но все още не бях на този етап. Все още бях твърдо решена да предприема нещо срещу нея — по план.

Стреснах се от повторното извъняване на телефона. Сигурно беше отново Чарли, която се чудеше защо не съм ѝ звъннала веднага, след като съм спасила измисленото си мляко.

Беше обаче непознат женски глас.

— С Герда Талер ли говоря?

— Да — отвърнах колебливо.

Почти очаквах непознатата жена да каже: „Не ви ли е срам да изпадате в депресия заради бременността на най-добрата ви приятелка?“

Но тя каза нещо съвсем различно. Тя каза:

— Нашите поздравления, вие спечелихте.

Въздъгнах облекчено. Само допреди малко щях да приложа стандартните методи, за да се измъкна от тези „вие спечелихте“ хора. Нямам представа как са се сдобили с телефонния ми номер, но почти всяка седмица някой се обаждаше и твърдеше, че нещо съм спечелила, е, почти спечелила, което си е направо спечелила. Трябва само да си купя билет за някаква лотария и вече съм милионер, е почти милионер, което си е направо милионер. Ако не желаеш да се включиш, започват да те питат все същото: „Какво? Нима не искате да станете милионер?“ Вероятно всичките са посещавали един и същи курс по телефонен маркетинг, на който основно ги учат на следното: *не позволявайте на вашия събеседник да ви се измъкне, дори и ако млякото му кипва.*

Затова при такива обаждания Чарли затваряше веднага. Понякога, когато очакваше друго обаждане, преди да затвори, казваше и нещо гадно като: „Потърси си друга работа, нещастник такъв!“ или „Наври си го отзад!“ (Чарли нямаше никакви обноски.)

Всеки път се заричах да направя същото — без нецензурните изрази, — но някак си не можех. Струваше ми се, че не е учтиво

спрямо горките, дружелюбни хора просто да им тресна телефона, без да проявя любезността поне да ги изслушам. В крайна сметка не всеки можеше да избира професията си. Въпреки че веднъж си купих лотариен билет и не спечелих нито обещаната микровълнова печка, нито станах милионер, всеки път, когато не си купя билет, ми става съвестно. Трябва наистина да имам основателна причина, за да затворя слушалката, иначе цял ден се чувствам зле.

Основателна причина е например горчивото разочарование. Разговорът протича горе-долу така:

— Поздравления, вие спечелихте, госпожо Талер! Имате уникалния шанс да получите един прекрасен бийтъл, госпожо Талер и вие...

— Какво, *истински* ли! — на това място прекъсвам въодушевено любезната жена или любезния мъж. — Бийтъл, значи? И кой по-точно? Пол Макартни? Или Ринго Стар? Е, под прекрасно разбирам нещо друго, но... няма значение! Докога мога да го задържа? И според вас дали той ще върши и домакинската работа?

— Ха-ха-ха, разбира се, че говоря за *колата*! Един невероятен бийтъл-кабрио. Чудесен би бил за лятото, нали, госпожо Талер? И скоро вие ще сте не само горда собственичка на бийтъл, а с малко повече късмет дори и *милионерка*! Защото ние сме запазили за вас специален лотариен билет. Ако сега решите да си го купите, имате шанс да спечелите 2,5 милиона евро! Как ви се струва? И това само за шест евро на седмица!

Така, ето че имах основателна причина. А именно, горчивото разочарование.

— Вижте, мисля, че не е почтено от ваша страна — можех да кажа аз, преди да затворя телефона. — Първо ме съблазнявате с Пол Макартни, а после се опитвате да се измъкнете така евтино. Бихте ли ми казали как тази *кола* ще ми помага в домакинството? На всичкото отгоре и кабрио! Като изобщо не мога да седя на течение! Не ме безпокойте повече! Let it be!

Така успях да се измъкна, но въпреки това се чувствах виновна. Защото за пореден път отказвах да си купя лотариен билет.

Днес обаче нямах този проблем благодарение на диагнозата, която сама си поставих на база прочетеното в интернет. Няма да повярвате колко бързо прекъсват разговора дори и отлично обучени

професионалисти по телефонен маркетинг, когато някой им каже, че страда от невротична депресия. Особено когато се опита да им обясни разликата между невротично и психическо разстройство. И тогава не се налага да изпитвам абсолютно никакво чувство за вина!

* * *

След като с такава изненадваща лекота се отървах от жената, отново се залепих за монитора, за да науча повече за мен и моята депресия. Беше наистина потискащо четиво. Все пак, прочетох аз, оплакванията на нас, страдащите от невротична депресия, за разлика от тези на страдащите от психична депресия, бяха предизвикани от една или друга конфликтна ситуация и в известен смисъл разбираеми.

Така ли?

Но кой би си направил труда да разбере, че изобщо се *намирам* в конфликтна ситуация? Може би бих срещнала разбиране за депресивното си състояние, ако току-що цялото ми семейство е било затрупано от лавина, но едва ли някой ще разбере защо ми се иска да умра само при мисълта, че най-добрата ми приятелка очаква дете. Самата аз не се разбирах.

„Престани да хленчиш и започни да мислиш позитивно“ — мразех този израз още от дете. Майка ми ми го е повтаряла почти всеки ден от живота ми.

Години наред недоволствах от себе си, защото просто не успях да мисля позитивно. Например за Клаус Кьолер. Или за *куку007*. Ако можех да мисля позитивно за хора, които в ресторанта ближат захарта от покривката, никога нямаше да ми се налага да използвам задната врата. Така погледнато, позитивното мислене е ефикасен метод за решаване на проблеми. Дори тогава, когато според законите на логиката изобщо няма никакво решение, колкото и нелогично да звучи това.

За мен, като аналитичен човек, беше мъчително ясно да виждам решението на даден проблем, но да не мога да се възползвам от него. Сега, докато поумнявах, ровейки се из интернет, най-накрая успях да разбера защо „позитивното мислене“ определено не е характерно за човек, който страда от невротична депресия.

Сигурно съм била предразположена към такава още от дете, тъй като, докато четях, веднага се сетих за историята с шоколадовото великденско зайче. Бях на осем години, когато дотолкова обикнах въпросното великденско зайче, че бях решила да не го ям, а да остарея с него.

Но моята лакома сестра Лулу вече беше излапала всичките си лакомства и сега беше хвърлила око на Ралф.

По онова време майка ми тъкмо беше въвела правила за здравословно и витаминозно хранене и у нас сладките неща бяха голяма рядкост. Позволени бяха само по Коледа и на Великден. Когато някой ни идваше на гости и ни носеше шоколад или бонбони, моята майка ги конфискуваше и ни даваше от тях по малко. Понякога купувахме сладки неща от джобните си пари, но това беше строго забранено, поради което нещата трябваше да се ядат извън къщи при строга секретност, което значително намаляваше удоволствието от тях. Ние завиждахме на всички деца, в чиито семейства имаше свободен достъп до шкафовете с лакомства, и предпочитахме да се сприятеляваме повече с тях, отколкото с другите деца. Може би Чарли стана най-добрата ми приятелка само защото можеше да яде колкото си иска киндершоколади и за нея не беше проблем да сподели няколко с мен.

— Един ден ще ми благодарите за това — казваше майка ми винаги, когато недоволствахме, че единственото сладко нещо, което получавахме през деня, бяха стафидите в мюслито. Доколкото знам, до ден-днешен никоя от нас не ѝ е благодарила за това.

Лулу страдаше най-много от всички ни от недостига на шоколад и търсеше навсякъде моя Ралф. Тя дори ми предложи да прочета дневника ѝ, само и само да ѝ го дам. Но аз си държах на Ралф.

След няколко дни Лулу най-после го намери в една кутия за обувки върху гардероба, където го бях скрила сред роклите на Барби. Нададох нечовешки писък, когато се върнах вкъщи и видях, че от Ралф е останала само камбанката.

Лулу беше наказана с два дни домашен арест и трябваше да ми се извини.

— Извинявай, че го изядох — каза тя и облиза шоколада от ъгълчето на устата си. — Но и без това беше започнало вече да мухлясва.

Аз продължавах да рева.

Лулу беше принудена да ми възстанови от джобните си пари стойността на Ралф. Тя постави с нежелание две монети на нощното ми шкафче.

— Е, можеш вече да престанеш да вдигаш врява — обърна се майка ми към мен. — Вече всичко е наред.

В действителност не всичко беше наред, защото, както днес вече знам, бях предразположена към невротична депресия. Според информацията от интернет, майка ми е трябвало да вникне в конфликтната ситуация и да я разбере. Но тя не го направи.

— Защо продължаваш да цивириш? — питаше тя.

— Защото си искам обратно Ралф — хлипах аз.

Лулу каза:

— Мога да бръкна с пръст в гърлото си и той ще се върне — тогава всички, освен мен се разсмяха.

— Но това е само някакво тъпо шоколадово зайче — рече майка ми. — Хайде сега, престани да плачеш. Я погледни какво чудно слънце е изгряло навън.

Аз обаче просто не бях в състояние да извлека нещо положително от ситуацията.

След известно време майка ми напълно изгуби търпение.

— Не те ли е срам заради някакво си шоколадово зайче да разиграваш циркове тук? В Африка децата гладуват и дори не знаят какъв вкус има шоколадът. Ако веднага не престанеш да ревеш, също ще получиш домашен арест.

Ако бях друга зодия, сигурно още тогава щях да помисля за самоубийство.

Вместо това започнах да анализирам същността на проблема. Беше ми пределно ясно, че съм изправена пред неразрешим проблем: аз исках да си върна Ралф, но Ралф беше изчезнал безвъзвратно. Дори и да можех да се сдобия със същото великденско зайче (бяхме средата на май), то нямаше да бъде Ралф.

Дребните монети и домашният арест на Лулу съвсем не бяха достатъчни, за да притъпят чувството ми за загуба. На всичкото отгоре майка ми се държеше грубо с мен, макар че беше повече от ясно, че аз съм жертвата, а не извършителят.

Тъй като бях едва на осем години, ми хрумна само едно нещо, което можех да направя и за което и до днес ме гризе съвестта.

* * *

„Скъпа Лулу!

Помниш ли, когато беше в четвърти клас как една сутрин се събуди с прическа като Барт Симпсън? Години наред беше убедена, че именно Рика те е остригала като магаре, нали? А Рика и до днес си мисли, че го е направила насън. Но не беше тя. Бях аз, при това в пълно съзнание! Искях да изглеждаш като побъркана на снимката на класа. Така и стана. Ти си заслужи тази прическа, сама знаеш какво направи с Ралф (шоколадовото великденско зайче) и колко много страдах аз заради това. Въпреки че изчаках няколко седмици с отмъщението, през това време гневът ми не беше отминал. Но вие сигурно напълно бяхте забравили за случая, защото иначе поне сянка на подозрение щеше да падне върху мен. Ето още едно доказателство за това, колко малко значение отдаваше семейството ми на моето състояние.

Е, във всеки случай днес наистина съжалявам за всичко това. Нямах представа каква верижна реакция ще последва. Първо, още на следващата нощ Рика се сдоби със същата прическа, ала Барт Симпсън, което я предизвика да обръсне едната ти вежда, а ти, от своя страна, да залепиш ухото ѝ със секундно лепило за възглавницата. Кой знае как щеше да свърши всичко, ако мама не ви заключваше всяка нощ в различни стаи. И стана така, че ти и Рика и до днес не се понасяте, а можехте да сте най-добри приятелки, ако не беше детинското ми отмъщение. Може би ще се възползваш от възможността на моето погребение да се помириш с Рика. Пък и когато мен няма да ме има, на теб ще ти трябва някой, с когото да клюкарстваш по адрес на Тине и Франк и тяхното разбиране за възпитаване на деца.

От все сърце ти желая хубав живот, доколкото това ми е възможно при моето невротично-депресивно състояние.

Колкото до Патрик: възможно е преди известно време да се е подвизавал като *суперяк31* в сайт за запознанства и в тази връзка да е обсъждал в детайли с мен качествата на своя, хм, инструмент. Както казах, възможно е. Ако все пак се окаже, че Патрик и *суперяк31* са едно и също лице, нека това не помрачава радостта ти от новата любов. Само защото известно време е показвал инструмента си на всички заинтересовани жени, не означава, че е лош човек. А и ти владееш изкуството на позитивното мислене, почти толкова добре, колкото и мама.

Желая ти да продължаваш в същия дух!

Твоя любяща сестра Гери

P.S. Моля те, погрижи се Хизола да получи моята перлена огърлица, лаптопа ми и МРЗ-плейъра. В никакъв случай не позволявай на мама и на Тине да те убедят, че това няма да е честно спрямо близнаците. На теб оставям всичките си книги, CV-та и DVD-та. Ако ти се повтарят, можеш да ги продадеш с благотворителна цел или да ги дариш на библиотеката.“

3

Това, че не владеех изкуството „да мисля позитивно“ и че интимният ми живот беше истинска катастрофа, не означава, че в живота ми няма нищо, което да ме прави щастлива. Имаше и това беше работата ми. Сетих се за нея, веднага щом прочетох в интернет, че изпадналите в депресия не се радват на абсолютно нищо.

Това ми вдъхна надежда. Възможно е изобщо да не съм в депресия! Или само малко.

Може и да мразех живота си, но обичах работата си. Всеки ден изпитвах радост от нея, а това не е типично за човек в депресия.

Установих, че съм родена за авторка на любовни романи по време на първия семестър от моето следване на немска филология. Трябваше да прочетем и да анализираме — вероятно за пример как не трябва да се пише — един роман за лекари и за разлика от моите колеги аз бях очарована от гениално композираната, лесноразбираема и изложена на осемдесет страници любовна драма. Вместо домашната работа „*Мястото и значението на булевардните романи в литературата*“, аз написах собствен роман за лекари. Сама се изненадах, че го мога. Имах чувството, че някаква висша сила ми диктува историята за светлорусата детска медицинска сестра Ангела. Душата на Ангела беше толкова чиста, а ръцете ѝ толкова сръчни, че както затвореният, но добродушен директор на болницата, така и коварният, но ослепително красив главен лекар бяха покорени от невинния ѝ чар. Дори и подлата червенокоса старша сестра Александра накрая трябваше да признае, че завистта и интригите са безсилни пред човешката добродетел. Когато накрая директорът на болницата погледна дълбоко в очите моята Ангела и я увери във вечната си любов, ме обзе непознато дотогава доволство. Да, *така* трябва да става в живота, точно така, а не иначе. Това не е банално, това е... екзистенциално! Чувствах се като човек, който е открил велика тайна, почти като Айнщайн, когато е създавал своята теория за относителността.

Още същата вечер изпратих „*Детската медицинска сестра Ангела*“ на издателство „Аврора“ и никак не се учудих, когато само след няколко дни ми се обадиха и поискаха да отпечатаат ръкописа ми.

Освен това поискаха още ръкописи.

Семейството ми беше направо шокирано, че зарязвам следването си, за да се посветя изцяло на писането на любовни романи под псевдонима *Юлиане Марк* и *Диане Долар*. Но мен това не ме интересуваше. Бях намерила нещо, което ми доставяше удоволствие и което правех наистина добре — защо тогава да продължавам със следването?

Но като цяло работата не беше лесна.

„Аврора“ издаваше булевардни романи и книги в жанровете комикси, научна фантастика, екшън и кримки, мистъри, уестърн и романтика. Романтичната поредица беше разделена на теми за семейството, лекарското съсловие, аристокрацията, *Нанет* и *Норина*. Другите жанрове също имаха множество подтеми. Повечето хора се правеха, че не са и чували за „Аврора“. Но това беше лъжа. Всеки беше чел по нещо от „Аврора“.

Аз пишех по два романа годишно за серията *Клиниката на д-р Олзен*, но основно работех за поредицата *Норина*. Тя беше подобна на тази за лекари, само че тук лирическите герои можеха да упражняват и професии извън медицинския сектор.

Никой не може да забогатее от писане на булевардни романи, макар че от време на време в бранша витаят слухове за това. Трябваше да пиша по два романа на месец, за да покрия (твърде скромните си) разходи. Това означава, че на всеки две седмици имах срок за предаване, който не можех да пресрочвам. Обикновено през последните четирийсет и осем часа пишех денонощно. Издателството не признаваше извинения, никакви болести или лични проблеми не можеха да бъдат по-важни от крайния срок за предаване на ръкописа. Дори не съм сигурна, че биха приели „смъртта“ като извинение. Всяка седмица човек можеше да си купи новия роман от поредицата *Норина*, зареждането на вестникарските будки трябваше да е точно навреме. Аз не знаех колко още автори работят за тази поредица, но едва ли бяха толкова много, тъй като почти всеки втори *Норина-роман* беше от мен. Много се гордеех с това.

Между поредицата *Норина* и *Нанет* имаше само една разлика — *Норина* беше разрешена за юноши, докато *Нанет* не беше. Ще дам пример. При *Норина* след няколко недоразумения мъжът можеше нежно да повдигне с пръст свенливо сведената брадичка на жената, докато тя го погледне в очите и той прочете в тях любовта ѝ. С това историята в романите *Норина* свършва.

При *Нанет*, в същата ситуация, мъжът страстно притиска към себе си жената, така че тя да усети между бедрата си неговата пулсираща мъжественост и да затрепери от възбуда. И това не е краят на историята, а едва началото.

Вече десет години се препитавах с писане и още ми доставяше удоволствие. На всеки две седмици, когато разпечатвах готовия ръкопис и го пъхвах в плик, ме спхождаше все същото усещане за щастие, което изпитах за първи път, когато завърших „*Детската медицинска сестра Ангела*“, усещане, че съм направила света по-добър, е, поне в романа. Там нямаше мъже от типа на *суперяк31* и *куку007*. Мъжете в моите романи имаха широки рамене, добри обноси и не говореха за инструмента си. Дори и мерзавците имаха класа. Нямаше и трийсетгодишни самотни жени. Всички минаваха под венчилото преди трийсетия им рожден ден.

Не си позволявах да спирам да работя. Преди да започна поредния си роман, вече мислех за синопсиса на следващия. Който иска да се препитава с писане, трябва да е добре организиран, а аз бях. През всичките десет години нито веднъж не наруших перфектната организация на работния си процес. Дори през отпуските не спирах да пиша. За целта специално си купих лаптоп. Няма да позволя никакви си глупави мисли за самоубийство да ме откъснат от работата ми!

С енергично кликване на мишката излязох от интернет и поех дълбоко въздух. Може би не е толкова лошо, колкото изглежда. Желанието ми да умра сигурно е било реакция от шока, който изпитах от новината на Чарли. Може би след няколко дни отново ще дойда на себе си. А дотогава просто ще правя това, което най-много обичам — ще работя.

Сега синопсисът ми гласеше: *Пътят на Лея. Една жена превъзможва смъртоносна болест и открива любовта*. Нервите ми видимо се успокоиха, докато за пореден път препрочитах перипетиите на Лея по пътя от отделението за болни от левкемия до силните ръце

на анонимния донор на костен мозък и тук-там променях по някоя дума.

В апартамента под мен Ксавиер Найдо възпяваше трънливия път, по който е тръгнал, и аз гневно сбърчих чело. Този тип не можеше да стъпи на малкия пръст на храбрата Лея. Нейният път *наистина* беше трънлив, но тя не хленчеше! И през ум не би й минало да изтезава хората с монотонното си пеене.

Хила, която живееше на долния етаж, се нуждаеше от Ксавиер Найдо, за да се пребори с миенето на съдове. Тя нямаше съдомиялна машина, но затова пък имаше четири деца, а това превръщаше миенето на съдове в трънлив път за нея.

Аз, от своя страна, не можех да си представя как тази музика ще накара, която и да е дейност да спори повече. Ето защо, докато Хила си миеше чиниите, аз си пъхвах слушалките на МРЗ-плейъра в ушите и слушах алтернативна програма. Но този път, преди да успея да направя това, телефонът отново иззвъня.

Поколебах се дали да вдигна. Ами ако пак е Чарли и отново ме докара до плач с радостната си вест? Точно сега, когато едва съм възвърнала вътрешното си равновесие.

Но не беше Чарли, а Лакрице, моята редакторка от издателство „Аврора“.

— Какво съвпадение — казах аз. — Тъкмо пиша синопсиса на *Пътят на Лея*. Ако успея да го пусна днес, още утре ще го имате.

— Защо утре не донесете синопсиса лично, така ще можем да го обсъдим на място — каза Лакрице.

Помислих, че ми се е причуло и възкликнах:

— А?

— Искам да използвам възможността да ви запозная с новия главен редактор на издателството — продължи невъзмутимо Лакрице. — Удобно ли ще ви е в единайсет часа сутринта?

Всъщност Лакрице^[1] се казваше Габриела Крице и отговаряше за поредицата *Норина*. Никога досега не се бяхме срещали. Контактувахме предимно по имейла и понякога говорехме по телефона. Договорите получавах и връщах обратно по пощата, така изпращах и ръкописите. Никой от издателство „Аврора“ на практика не беше пожелал да се запознае с мен лично.

— Гери? Чувате ли ме? — попита Лакрице.

— Да — казах аз. — Значи утре сутринта трябва да дойда в издателството?

— Това проблем ли е за вас? — попита Лакрице. — Живеете на две крачки оттук.

— Да, дето се вика, зад ъгъла.

„Аврора“ и аз се помещавахме в един и същи град. Аз живеях в неизолираната от шум едностайна мансарда на чичо ми, а издателството беше разположено в представителна четириетажна сграда на отсрещния бряг на Рейн.

— Ами тогава, до утре — каза Лакрице и затвори, преди да успея да ѝ задам други въпроси.

Какво означаваше това? Защо този път трябва да занеса синопсиса си лично? От десет години изпращах романите си с педантична точност и очевидно бях доволни от работата ми. Може да звучи нескромно, но бях убедена, че съм добра. Никога досега не са ми връщали синопсис. Само веднъж се наложи да заменя намибийската майка на главната си героиня с ирландска и така млечнокафявия тен на героинята се превърна в млечнобял на лунички. Но всичко това уточнихме безпроблемно по имейла.

Защо, по дяволите, тези от „Аврора“ внезапно решиха да променят процедурата и да се запознаят с мен? Докато разпечатвах синопсиса си, ми хрумнаха два възможни варианта. Първият — може би искат да отбележат десетгодишния ми юбилей на техен сътрудник, като ми предложат увеличение на хонорара. Или почетна значка с логото на „Аврора“. Или и двете. Вариант две: имали са данъчна проверка и са установили, че никога не съм имала служебен обяд с редакторката Г. Крице и следователно не би трябвало три пъти годишно да го приспадам от данъците си. Може би утре в кабинета на Лакрице щеше да ме чака някой от икономическа полиция, за да ме отведе с белезници.

Все пак последното ми се струваше почти невероятно.

По-вероятно бе да възнаградят усилената ми работа. Обръчът, който след обаждането на Чарли беше стегнал гърдите ми и ме задушаваше, започна осезателно да се разхлабва. Тогава реших, че нито имам невроза, нито депресия, а просто преживявам тежък момент в личния си живот. В професионален план нещата видимо се

подреждаха. Най-добре щеше да е, ако за известно време се концентрирам върху работата си, поне на нея можех да разчитам.

Вече се чувствах много по-добре.

Дори успях да се обадя на Чарли и да я уверя, че съм много въодушевена от нейната бременност и че се изпълвам с гордост при мисълта, че ще ставам кръстница. Макар и към настоящия момент това да не отговаряше на истината, аз бях твърдо решена да работя над поведението си. По-късно, когато детето се роди, отново ще бъда един уравнивесен и доволен човек. Пък и Чарли ни най-малко не ми се сърдеше, че не съм ѝ се обадила веднага, след като съм отместила млякото от котлона. Тъкмо обратното — извиняваше ми се.

— Сигурно цял следобед си ме търсила — каза тя. — Но аз не спирах да звъня из цялата страна, за да разпространя новината. Извинявай.

— Няма нищо — казах аз.

— Направо не съм на себе си — каза Чарли.

— Аз също — казах аз.

— Иде ми да прегърна целия свят, мътните да го вземат — каза Чарли.

Както казах, продължавах да работя върху себе си.

— Сега дори имам гърди! — каза Чарли. — Представяш ли си? Истински бомби! Трябва да ги пипнеш — направо са умопомрачителни.

— Е, и така ти вярвам.

— Нямам търпение да дойде срещата на випуска. Няма само Брит Емке да се пъчи със своя наследник, тъпата му ти крава. Не е за вярване, че плоският ѝ задник е станал благороден. Потърсих в интернет информация за нейния Фердинанд фон Фалкенхайн и знаеш ли какво открих? Той е на петдесет и пет! Брит Емке върви по стъпките на Анна Никол Смит, можеш ли да си представиш?

— Мислех, че ние няма да ходим — казах аз.

— Нещата се промениха — каза Чарли. — Сега в корема ми има наследник, а в сутиена — истински бомби. Хайде де, ще бъде весело. Сигурно ще дойдат и някои учители. Ще се натряскаме и ще вършим щуротии.

— Чарли, ти си бременна и не трябва да пиеш.

— Да бе, вярно — каза Чарли. — Няма значение, пак ще е забавно. Представяш ли си, можеш спокойно да кажеш на задника Роте, че е задник, без да ти се случи нищо, защото дипломата отдавна е в джоба ти.

— Първо, не мога да изпия толкова много, че да се престраша да го направя, второ, той не може да ми пише лоши оценки, но може да ме съди за нанасяне на обида, и трето...

— О, Гери, не бъди винаги толкова черногледа! Отиваме там просто така, да става калабалък. Ти ще се натряскаш, а аз ще правя щуротии и ще покажа на всички бомбите си. Ще бъде супер!

— Да, сигурно — казах аз и неволно докоснах собствените си гърди.

Бяха си малки, колкото и преди, но затова пък задникът ми беше пораснал. Голяма работа! Това не може да е повод за депресия! Нали все пак имах работата си, което по никакъв начин не беше свързано с номера на сутиена ми.

* * *

На другата сутрин точно навреме потеглих към издателство „Аврора“. Порталът беше огромен и целият облицован с мрамор, което трябваше да покаже колко доходоносен е бизнесът с булевардни романи. Изпгнах машинално рамене, защото си дадох сметка, че моите романи също са допринесли за този разкош. Може би за хубавата мозайка на колоната отпред. Или за лъскавата рецепция, зад която седеше дама със строг поглед и ме изучаваше през стъклата на очилата си. Да, за да бъдем точни, това беше моята рецепция.

— Гери Талер — казах аз приветливо на администраторката. — Имам среща с госпожа Лакрице.

Жената присви очи недоверчиво.

— С госпожа Крице? — попита тя.

— Точно така — казах аз и поставих ръка върху моята рецепция. Почувствах се добре.

Докато администраторката уведомяваше Лакрице по телефона за пристигането ми и учтиво помоли да изчакам да ме повикат, аз напразно търсех по стъклените витрини някой от моите *Норина-*

романи. Навсякъде само „Ловецът на духове Гари Пейтън“ и „Маги, годеницата на демона“, както и купища уестърни с противни каубои и кактуси на кориците.

Кой четеше такива неща? Може би същите хора, които се прехласват по прашасалите уестърни по Четвърти канал.

Жена на средна възраст с раирана блуза, къса, черна коса и очила излезе от асансьора и аз веднага разбрах, че това е Лакрице. Винаги съм си я представяла точно така. Но тя само ме погледна бегло и затърси с очи в празното фойе.

— Да не би госпожа Талер да си тръгна? — попита тя администраторката.

— Ето я — каза администраторката.

Лакрице ме погледна изумено.

— Здравейте — казах аз и ѝ подадох ръка. — Радвам се най-после да се запознаем.

Лакрице пое колебливо ръката ми.

— Гери възпрепятствана ли е?

Опитах се да се засмея, но успях само да се изкашлям.

— Да не би... да очаквахте друг?

— Ххм-ххм — покашля се Лакрице и ме изгледа с присвити очи от горе до долу. — Ами аз... На колко години сте, за Бога?

— На трийсет — отговорих аз малко тъжно. Това число винаги горчеше на устните ми. Защо изобщо искаше да знае? Да не би да ѝ изглеждах по-стара? Може би не трябваше да си обличам черния пуловер, макар да беше от кашмир и единствената дреха в гардероба ми, която изглежда елегантна и в същото време лежерна.

— Трийсет — повтори Лакрице. — Това означава, че когато сте започнали при нас, сте били направо дете.

— Бях пълнолетна — казах аз.

Лакрице продължаваше да се взира в мен, като клатеше глава. Накрая ми каза с едва доловима усмивка:

— Винаги съм си мислела, че сте горе-долу на моите години.

— Никой не ме е питал за възрастта ми — отбелязах аз.

Питали са ме за номера на социалната ми осигуровка, за данъчния ми номер и за банковата ми сметка, но не и за годините ми. Да не би Лакрице да искаше да каже, че гласът ми, който през всичките тези години достатъчно често е чувала по телефона, ѝ е звучал като на

жена над петдесетте? Почувствах се леко засегната. Може пък да се дължеше на името ми, което е малко старомодно. Бас държа, че съм единствената Герда от моето поколение. Благодаря ти, мамо!

— Щеше ли нещо да промени, ако знаехте годините ми?

— Мило дете — каза Лакрице, — ако знаех, че сте толкова млада, сигурно щях да ви насърча да си потърсите някоя по-своястна раб... — Тя млъкна и хвърли поглед към администраторката. — Елате да се качим горе. — Хвана ме под ръка. — Нека първо се отбием в кабинета ми, където ще можем да си поговорим на спокойствие. После в единайсет ще ни очаква господин Адриан.

— От икономическа полиция ли? — попитах тихо аз.

— О, не — каза Лакрице и внезапно се разсмя. — Господин Адриан е новият главен редактор на издателството. Нямам търпение да видя физиономията му. Всъщност той смята, че сте медицинска сестра пред пенсия, на която ще трябва внимателно да съобщи лошата новина.

— Каква лоша новина? — попитах стреснато аз. — И от къде на къде медицинска сестра?

— Много от нашите авторки са бивши медицински сестри. Това е особено полезно при романите за лекари.

Лакрице отново хвърли поглед към администраторката и ме поведе към асансьора. Когато вратите след нас се затвориха, тя продължи:

— Настъпиха някои вътрешни промени, за които трябва да ви информирам. Затова ви поканих тук.

— О, не — промърморих аз.

Но Лакрице продължи невъзмутимо.

— Както може би сте прочели във вестника, „Аврора“ е погълната от една голяма издателска група, която издава собствена успешна поредица булевардни романи. „Лаврос“.

— Да не би да са онези, които издават *Корина*? — попитах аз и сбърчих нос.

— Същите — каза Лакрице. — „Лаврос“ купи „Аврора“.

— Не звучи никак добре — промълвих.

— Да, наистина не е добре — рече Лакрице. Вратите на асансьора се отвориха и ние излязохме в коридора на третия етаж. —

Не искам да говоря със заобикалки. Накратко, с изключение на *Нанет* цялата романтична поредица ще бъде спряна.

— Но аз мислех, че бизнесът върви добре — казах аз.

— Да, така е — отвърна ми Лакрице. — Но „Лаврос“ си имат свои любовни романи и не искат да се самоконкурират с нашите. Явно се надяват, че занапред всички клиенти на *Норина* ще се втурнат да си купуват *Корина*. И вместо *Лесничейство Фридрихсхайн* на пазара ще се предлага техния *Планинският лесничей Волфганг*. Боя се, че концепцията им ще е успешна.

— А какво ще стане с *Клиниката на д-р Олзен*!

— Ще спрат и нея — каза Лакрице. — Макар че нашата *Клиника* се продава много по-добре от техния *Домашен лекар д-р Мартин*. — Тя се задъха от яд. — Затова пък трябва да разширим сектора си за хорор и екшън романи. От следващия месец шефката на редакцията за любовни романи ще отговаря за новата поредица за вампири. Вчера излезе в болнични — нервно разстройство. Мъжът ѝ каза, че я сполетяло, докато кълцала на ситно чесъна за вечеря.

За малко и аз да получа нервно разстройство. Коленете ми така омекнаха, че не можех да направя и крачка повече. Лакрице ме бутна през вратата на светъл кабинет с много зеленина и ме сложи на един стол.

— Знам, че новините са потресаващи — продължи тя. — Но ние непременно ще намерим някакво решение. Та вие сте още толкова млада. Да пийнем по едно шампанско за утеха. И за това, че най-последно се запознахме лично.

Отвори бутилката с тихо „плюпване“ на тапата и напълни две чаши.

— За по-добри времена — каза тя. — Всички сме в къпа, ако това ще ви утеши.

— Предпочитам да беше данъчна полиция — казах аз и нервно отпих няколко глътки. — Не мога ли тогава просто да пиша за този *Домашен лекар д-р Мартин* и *Корина*? Аз съм добра!

— Да, наистина сте добра — каза Лакрице. — Проблемът обаче е, че в „Лаврос“ имат достатъчно автори за техните поредици. Може да пуснат някой и друг ръкопис, но ако трябва да се живее от това... Каква сте всъщност по професия, Гери? Никога не съм ви питала.

— Писателка съм — казах аз.

— Да, но какво сте завършили? Имам предвид, от какво сте се препитавали, преди да започнете да пишете?

— Никога не съм изкарвала пари с нещо друго, освен с писане — отвърнах аз.

— Разбирам — каза Лакрице и отново напълни чашата ми, която пресуших, сякаш беше пълна с вода. — Били сте само на двайсет. Е, сигурно ще се намери някакво решение. За мен важи максимата: когато една врата се затваря, винаги се отваря друга...

— Мога да пиша и еротични романи за *Нанет* — казах. — Вероятно ще трябва да се пообразовам още по темата... Да кажем, от интернет.

— За съжаление имаме повече автори за *Нанет* от необходимото — каза Лакрице. — Явно всички искат да опишат собствените си преживявания. Както се казва, понякога един такъв драстичен край е дори...

— Но аз се нуждая от тази работа! — прекъснах я аз. — Обичам да пиша! Вижте, тъкмо открих, че съм невро..., че без тази работа съм загубена.

Лакрице помълча известно време. После каза:

— Това, което ви желая, е не така несигурна и по-доходоносна работа — За щастие, вие сте достатъчно млада, за да започнете на чисто.

— Но аз не искам да се занимавам с друго! Пък и нали вие самата казахте, че съм добра. Моето истинско призвание е писането.

— Безспорно вие сте *много* добра — каза Лакрице. — Моята колежка с нервното разстройство също е невероятно добра в работа си. Но в днешно време това съвсем не е достатъчно. Всички ние гледаме да се занимаваме с нещо, с което да си изкараме хляба, нали? Можете известно време да си оставите писането като хоби.

— Да го оставя като хоби... — рухнах нещастно на стола си аз.

— Пийнете още една глътка — рече Лакрице съчувствено, наля ми още и изпи своята чаша на един дъх. Аз направих същото. — Всички ние сме в шок, откакто стана ясно, че ще се съкращават работни места. Вече знам, че новата поредица за вампири ще се падне на мен, ако колежката не се върне. От новото ръководство се надяват, че някои от нас ще напуснат доброволно, но ние няма да им направим

тази услуга. На мен така или иначе ми остават само още три години до пенсия, които все някак ще избутам.

— На мен пък ми остават още трийсет и пет — казах аз.

— Вие ще се оправите. — Лакрице ми сипа останалото шампанско и отиде до хладилника да донесе още една бутилка.

— Сигурно — смотолевих. Това ми звучеше познато. — Трябва само да започна да мисля позитивно.

* * *

„Скъпа Чарли!

Тъкмо си дадох сметка за следното: минаха точно двайсет и три години от дена, в който майка ми за първи път ми каза, че не е добре да другарувам с теб.

Права беше. Ти ме тъпчеше с шоколад, уговори ме да запаля първата си цигара и ми показа как да си гриза ноктите. Ти ме въведе в света на алкохола, повдигащите бюста сутиени, псувните и боядисването на косата. А когато за пръв и единствен път ме хванаха да бягам от училище, пак ти беше в дъното на нещата.

В къщи до ден-днешен те наричат «онази ужасна Шарлоте». «Това, че онази ужасна Шарлоте си е сложила обица на пъпа, не означава, че и на теб ще ти отива» (Седеше ми добре. Само че отвратителното възпаление никак не беше секси. Уж всичко било стерилно, как пък не!) «Това, че онази ужасна Шарлоте прекъсна следването си, не означава, че и ти трябва да го прекъснеш!» (Просто в живота ни имаше неща, които се случваха някак паралелно.) «Не е за вярване, че тази ужасна Шарлоте ти отне гаджето и все още се води твоя приятелка.» (Майка ми просто не може да приеме, че аз съвсем съзнателно изгоних Улрих, както и аз не мога да приема, че сега Улрих пъха чорапите си по чифтове в пералнята и поставя ароматизатори в гардероба си.)

Но истината е, че ако я нямаше тази ужасна Шарлоте, животът ми щеше да е много по-тъжен, отколкото по принцип си е. Ти беше първият човек, който ми даде да разбера, че кестенявата (както и червената, синята и лилавата) коса е точно толкова ценна, колкото и русата, и че родителите и учителите невинаги са прави. Ти ме подкрепи, когато майка ми искаше да ме сватоса с Клаус Кьолер и до днес си оставаш единствената, която приема професията ми на сериозно и която си купува от будката всеки мой роман още щом се появи, и жадно го прочита. С никого не съм се забавлявала така, както с теб.

Ако родиш момиче, пожелавам му да си намери за приятелка една такава «ужасна Шарлоте», защото няма по-добра от нея.

Пиша ти това с много благодарност и обич.

Твоя Гери“

P.S. Наистина, не трябваше да зарязваш следването си заради така наречената ти певческа кариера. Макар че пееш с невероятно удоволствие, ще ти кажа откровено — не го можеш. Досега просто никой не се е осмелявал да ти го каже. Ако не ми вярваш, питай Улрих. Той наистина те обича, но винаги е казвал „Предпочитам да ми вадят зъб без упойка, отколкото да слушам как Чарли пее «Somewhere over the rainbow». Затова, моля те, не си и помисляй да пееш на погребението ми «Аве Мария» или нещо подобно. В никакъв случай не искам да размиваш хората, събрани около гроба ми.

P.P.S. Завещавам ти всички мои обици и възглавници на рози, които толкова много харесваш. В банята има съвсем нова боя за коса с цвят «Индийско лято», която ще ти отива. И не се тревожи, ще бъдеш страхотна майка.“

[1] Особен вид сладка черна смес за ядене, получавана от сгъстен плодов сок. — Б.р. ↑

4

Шампанското ми подейства разчувстващо.

— Значи това е усещането, когато светът се сгромолясва — мислех си аз. — Когато земята се разтваря под краката ти. Последната сламка, за която...

— Моля? — попита Лакрице.

Сигурно съм произнесла мислите си на глас.

— Мисля, че шампанското ми дойде в повече — казах. — Чувствам се замаяна.

— Аз също. Нали това му е хубавото — рече Лакрице и погледна часовника си. — А сега да отидем при господин Адриан.

— Налага ли се? — попитах. — Нали вече ме информирахте.

— Да, но човекът е нов тук и ние не искаме да си мисли, че ще вършим всичко вместо него. Особено пък неприятната работа. Искам да видя как ще го усуква, докато ви отнема работата, от която живеете.

— Добре тогава — казах аз. Докато ставах от стола, леко се олюлях. Опа! — Нямам навика да пия през деня. И обикновено не заваям думите. По-добре да се прибера вкъщи.

— Вземете — каза Лакрице и ми подаде ментов бонбон. Тя също лапна един. — Нали не искаме бедното момче да си помисли, че сме удавили мъката си в алкохол.

— Какво бедно момче?

— Ами, този Адриан. Още е млад и зелен. От „Лаврос“ ни го натресоха да ръководи така нареченото реструктуриране. Ако питате мен, още не е дорасъл за тази длъжност. Опитва се да изглежда самоуверен, но нещо не му се удава. Ние, старите кокали, не поддаваме. Обзаложили сме се, че няма да издържи до края на тримесечието и ще си тръгне, независимо от това, че спи с програмната ни директорка.

Кабинетът на въпросния Адриан беше две врати по-нататък. Тръгнах малко неуверено, като леко залитах и се подпирах ту вляво, ту вдясно на стената на коридора.

— Всъщност това не е кабинет — каза Лакрице злорадо. — Това е бившият ни килер. Бедното момче така и не можа да си намери свястно помещение, камо ли да спечели уважението ни! Просто не е роден за шеф.

Тя почука и едновременно с това натисна бравата.

Бившият килер бе наистина много малък и по целите стени с разкривени рафтове. В средата имаше бюро, което някога е минавало за луксозно, а зад него, с гръб към прозореца, седеше почти притиснат, новият главен редактор на издателството.

Не беше чак толкова млад, колкото го изкара Лакрице. Аз му давах около трийсет и пет. Не можех да преценя дали е зелен, но затова пък забелязах зелените му очи. Те бяха първото, което ме впечатли у него. Не бях виждала такива очи досега, освен в собствените си романи. *Очите му бяха оброчени от черни, необикновено гъсти мигли и напомняха цвета на тъмен, лъскав нефрит. Без да знае защо, тя усещаше по гръба си тръпки, причинени от настойчивия му поглед.*

— Това е новият ни директор, Грегор Адриан. Господин Адриан, това е нашата дългогодишна сътрудничка, авторката Гери Талер — каза Лакрице и затвори вратата зад нас.

— Заповядайте — каза Адриан. Прозвуча ми някак примирено.

Казваше се Грегор. Какво съвпадение. Точно това име бях дала на анонимния дарител на костен мозък в „Пътят на Лея“. Той смръщи тъмните си вежди и изглеждаше така, сякаш се колебае дали да отприщи негодуванието, което беше ясно изписано на изразителното му лице, или да го преглътне. Най-накрая учтивостта му надделя, устните му се разтеглиха в усмивка, той стана и й подаде ръка.

— Радвам се да се запознаем, госпожо Талер — каза той.

Косата му изглеждаше така, сякаш цяла сутрин се е борил с някого, тъмна, леко начупена, малко попадала край слепоочията и спешно нуждаеща се от подстригване. И от гребен. Това дивашко излъчване при мъжете ми харесваше.

И какво ръкостискане само. Трудно ми бе да запазя равновесие, толкова силен беше той.

— И аш ше равдам — запелтечих. — Аз съм... — запецнах, защото забравих какво исках да кажа. *Ръкостискането на Грегор беше силно, а ръката му топла и суха. Стана ѝ приятно от допира. Усети,*

че ѝ се иска да задържи ръката му, но възпитанието ѝ налагаше да я пусне. Дали и той усети магнетичното привличане? Лицето му бе непроницаемо.

Господи, аз съм пияна. Употребих думата „усети“ в две съседни изречения. Това никога не би се случило, ако бях трезва.

— Гери все още е шокирана от новините — каза Лакрице. — Досега тя работеше за *Норина* и *Клиниката на д-р Олзен*.

Да, и е готова да припадне, ако не ѝ предложат стол, мислех си аз. Шампанското ме беше ударило главно в краката. Най-недомисленото в този малък кабинет беше, че нямаше място за други столове. Внимателно се подпрях с гръб на етажерката. Да, така беше по-добре. Сега остана и езикът ми да се развърже.

— Разбирам — каза Адриан. — Значи вие сте пряко засегната от промените.

Кимнах.

— Яфно ще трябва да шивея под някой вост — казах аз.

— Моля? — попита Адриан.

— Не разбирате ли — казах аз нетърпеливо, — години наред съм лъгала социалната каса за доходите си само за да спестя по някое и друго евро от удръжките. И крайният резултат е, че за в бъдеще ще трябва да живея с около 150 евро помощ за безработни. С тях мога да се приютя единствено под някой мост.

Учудих се от лекотата, с която изговорих такива сложни изречения. Дори Адриан изглеждаше изненадан от моето красноречие.

— Преструктурирането на „Аврора“ наистина не е в интерес на сътрудниците на свободна практика, но издателството ще се постараете, според възможностите си, да намери алтернативни решения — каза той.

— Хм, хм — покашля се Лакрице. Тя успя да придаде на това покашляне изключително присмехулно звучене.

— Макар че всъщност не сме длъжни да правим каквото и да е, тъй като за сътрудниците на свободна практика винаги съществува известен риск — продължи Адриан с повдигнати вежди. — Ето защо, ние от „Лаврос“ винаги препоръчваме на нашите автори в никакъв случай да не напускат работата, с която изкарват хляба си.

— Каква работа, какъв хляб? — попитах аз. Да не би той да искаше да ми каже, че в „Лаврос“ романите ги пишат само пекарки и

продавачки на хляб? Напълно е възможно, бях чела някои от тях.

— Работата, с която си изкарваш хляба, е тази, от която живееш. Досега в „Аврора“ сме разчитали повече на професионалните автори, отколкото на любителите. Но в живота качеството невинаги е на почит — каза Лакрице и въздъхна.

— Значи нямате професия, така ли? — попита Адриан, като се направи, че не е чул казаното от Лакрице.

— Разбира се, че имам професия — изкрещях аз и залитнах толкова силно, че от етажерката зад мен изпаднаха няколко книги. — Аз съм писателка.

— При това една от най-добрите ни — каза Лакрице. — Да не кажа, *най-добрата*.

— Както... — подхвана Адриан.

— Има още една възможност. — Беше ми хрумнала алтернатива на приютяването под моста. — Бих могла да се върна при родителите си. — Нарочно ударих главата си в една от дъските на етажерката. — Или да отида в лудница. Но то е едно и също.

Известно време Адриан ме наблюдаваше безпомощно. После ме попита:

— Омъжена ли сте, или поне сериозно обвързана?

Погледнах го стъписано. *Въпросът беше недискретен, но интересът му към нея я ласкаеше. Тя почувства, че се изчервява и сведе очи.*

— Не, а вие?

Сега пък Адриан се стъписа.

— Попитах само защото... в един такъв, хм, преходен момент ще бъде от полза, ако има кой да плаща наема.

— Моля? — вече започвах да се вкисвам.

— Сигурно „Лаврос“ препоръчва на своите сътрудници на свободна практика предвидливо да си намерят някой, който да плаща наема — включи се Лакрице. — Как не сме се сетили за това и ние, от „Аврора“?

— Госпожо Крице, намирам ироничните ви забележки за неуместни в настоящия момент — каза Адриан. — Аз само се опитвам да помогна на госпожа Талер.

— Ами, направете го тогава. Бих могла да пиша за *Корина* или за *Амбулантния негодник Незнамкойси* — казах аз. — Моля ви! Иначе

отново ще изпадна в пневмоторна депресия и тогава не отговарям! Имам предвид невротично деактивна репресивна. Можете да прочетете за нея в интернет.

Сега на свой ред Адриан ме погледна така, сякаш не вярваше на очите и ушите си. Знаех, че говоря простотии, но бях отчаяна.

— За съжаление в „Лаврос“ засега не търсим хора — каза Адриан. — Но както може би знаете, „Аврора“ разработва екшън и хорор поредица. Какво ще кажете да насочите таланта си в тази сфера?

— Страхотно, направо настръгнах — казах аз и скръстих ръце.

— Чудесно! Имаме съвсем нова поредица *Дамата вампир*, която от юни влиза в печат и аз ви предлагам възможно най-бързо да ни представите синопсис.

— Дамата вампир? — повторих аз. — Дори не знам какво означава това.

— Не само вие не знаете... — промърмори Лакрице.

— Вампирите са безсмъртни същества със свръхестествени сили, които се хранят с кръв — каза Адриан сериозно. — Те си я набавят или от консерви, от които повечето вампири имат солидни запаси, или чрез познатото на всички ухапване по врата и разкъсване на сънната артерия на някой човек.

Присвих очи и го наблюдавах недоверчиво. Но в тона му нямаше и следа от ирония.

— Вампирите бродят между този и онзи свят и за части от секундата могат да се материализират на различни места по земята — продължи той. — Има два вида вампири — родените такива и трансформираните. Противно на легендите, вампирите не се боят от дневна светлина, макар и да не я обичат, не се разпадат на прах при първия слънчев лъч. Те са майстори на източните бойни изкуства, умеят да си служат със старинни оръжия, четат и манипулират мисли и имат известен магически потенциал, който се увеличава с напредването на възрастта им. Познатите на всички вампирски зъби порастват само когато настъпи жажда за кръв, но иначе оптически не се различават от зъбите на простосмъртните. Историята им се простира назад във времето и е тясно свързана с тази на елфите и феите, както и на други приказни същества, като се прави разлика между бродещите на светло и обитателите на мрака. Нито вампирите,

ните върколаците са поначало лоши същества, макар че за съжаление сред тях има и такива.

Той млъкна и ме погледна с очакване.

С мъка удържах порива си да се присегна през бюрото, да хвана седящия там мъж за яката и да го разтърся. *Слушай, зеленооки, ей сега ще те материализирам в отвъдното, ако не спреш да ръсиш глупости!* Но за да го направя, трябваше да се отлепя от услужливо подпиращата гърба ми етажерка и най-вероятно щях да се строполя по корем върху бюрото.

— Разбира се, не всеки, който е ухапан от вампир, става вампир — добави Адриан. — Трансформацията е доста сложен процес. А и освен това вампирите не спят в ковчези — това са измислици от филмите и телевизията.

— Аха — казах аз. — А това, което ми разказвате, е чиста истина, така ли?

— Ами, да — каза Адриан и леко се изчерви. — Това е само основата за нашата поредица *Дамата вампир*. Вампирите са много популярни, те са страшни, свръхестествени и сексапилни, точно каквото иска нашата публика.

— Не виждам нищо сексапилно в тях — казах аз. — Това е най-голямата глу...

— А това с чесъна също ли е измислица от филмите и телевизията, или наистина помага? — прекъсна ме Лакрице.

— Не — каза Адриан. — Но само ако е омагьосан и е поставен в амулет.

— Стига, чух достатъчно — казах аз, вече окончателно вбесена, — чеснови амулети, мисля, че се побърквам!

— Всичко това е много интересно — каза Лакрице. — Елате, Гери, нека не пречим повече на господин Адриан.

— Кога да очаквам синопсиса ви? — попита Адриан.

— За едно занимаващо се с източни бойни изкуства, смучещо кръв същество и неговите сексуални приключения между световите? — попитах аз. — Със сигурност няма...

— Не и преди следващия петък — прекъсна ме отново Лакрице, хвана ме за лакътя и ме измъкна навън в коридора. — Госпожа Талер е професионалист и светкавично ще се ориентира в новата материя.

— Тогава ще се радвам да сподели идеите си — каза Адриан. — Беше ми приятно да се запознаем.

— И на мен — казах аз, но Лакрице вече беше затворила вратата след нас.

Така се срути и последният ми бастион срещу депресията. Работата ми, единствената светлина в моя живот, отиде по дяволите. Вече нищо не можеше да попречи на намерението ми за самоубийство. Когато умра може би най-после всички ще проумеят, че всеки човек има праг на поносимост на страданието.

С последните събития моят праг беше окончателно преминал.

* * *

Нямах търпение да се прибера вкъщи и да потърся на спокойствие в интернет най-добрите методи за самоубийство. По възможност, безкръвни.

— Май не мина чак толкова лошо — каза Лакрице. — Винаги когато момчето заговори за вампири, лицето му грейва. Той познава материята, собственоръчно написа пилотното издание на поредицата *Дамата вампир*.

— Никога не бих написала такъв боклук! — казах аз. — Сега ще се върна обратно и ще му кажа да си опече по най-бързия начин амулет с чесън, защото иначе собственоръчно ще го ухапя за врата. — Представа за това отпрати мислите ми в друга посока и затова довърших изречението си малко отнесено — Е, ще се прибирам вкъщи...

— Не прибързвайте — каза Лакрице. — Приемете го като възможност на първо време да свържете двата края. Човек трябва да взема това, което му се дава. Поне що се отнася до работата. Това правило не важи за личния живот, но в днешно време човек може да си позволи да откаже дадено предложение само ако има нещо по-добро. Така че заемете се с романите за вампири.

— Какво? Та аз няма да се справя — казах аз. — Нищо не разбрах от това, което той разказа за броденето между световите и върколаци-травестити.

— О, разбира се, че ще се справите — каза Лакрице. — Трябва само да вникнете в материята.

Поклатих глава.

— За съжаление, за невротично потиснат реакционер като мен това е невъзможно. Дори и ако вампирите са вегетарианци.

— Глупости! — каза Лакрице. — Просто сте пияна. Вината е моя! Трябваше да се сетя, че вие, младите, изобщо не носите на пиене.

Когато влязохме в кабинета ѝ, тя отново ме сложи на един стол и започна да пъха в един плик булевардни романи с прилепи и други противни муцуни на кориците. Следях движенията ѝ, клатех краката си и се чудех дали не ми се повръща. Да, но къде — кошчето за хартия беше от онези металните, с големите дупки.

Докато се бях втренчила в него, размишлявах над това, какво ли си мисли този Адриан за мен. Не се държах особено прилично, нито пък проявих духовитост. Веднъж да срещна хубав мъж и да съм къоркютук пияна. Кой или какво всъщност е къоркютук? И защо се свързваше с напиването? Непременно трябва да проверя в интернет.

Някой влезе в стаята, без да чука.

Беше тъмнокоса жена, цялата облечена в черно, с поразително бяло лице.

— Дамата вампир — прошепнах аз. Значи беше вярно. Могат спокойно да си бродят и на дневна светлина, без да се разпаднат на прах.

Дамата вампир изобщо не ми обърна внимание.

— Току-що научих от отдела по човешки ресурси, че госпожа, ъ-ъ-ъ, няма значение, ще бъде в болнични цели два месеца, онази хипохондричната коза — каза тя. — Така че вие ще поемете ъ-ъ-ъ, такавата, *онази поредица*, госпожо, ъ-ъ-ъ, Дингенскирхен.

— Крице — каза Лакрице. — Така и предполагагах и вече съм я поела. Мога ли в тази връзка да ви представя една от нашите нови Корина-авторки? Това е Гери Талер. Гери, това е Мариане Шнайдер, програмният директор на „Аврора“.

— О! *Програмната директорка* — казах аз и е подчертан интерес подадох ръка на дамата вампир. Това значи беше типът жени, по които си пада Адриан. Липсват ѝ само острите вампирски зъби. — Приятно ми е да се запознаем. Дали случайно не знаете какво е това къоркютук?

— Предполагам, че е екзотична птица — каза програмната директорка, докосна за миг ръката ми, но веднага я пусна. Макар че по бялата ѝ кожа нямаше нито една бръчица, ми се стори, че е към края на трийсетте, дори началото на четирийсетте. Интересно, много интересно. Излиза, че Адриан си пада по по-възрастни жени. — Или капак на плажен кош. Но на какво играете тук — на Стани богат в работно време?

— Питам просто от професионален интерес — казах аз изплашено.

Тъпа гъска. *Капак на плажен кош.* Ще умра от смях. Дамата вампир отново се обърна към Лакрице.

— Не си и помисляйте и вие да излезете в болнични, госпожо, ь-ь-ь, Дингенскирхен, защото номерът няма да мине. Я ми кажете, това бутилки от шампанско ли са? Да не би да си устройвате запивки на работното място, госпожо, ь-ь-ь, няма значение?

— Крице — каза невъзмутимо Лакрице. — Не. Използвам шишетата за вази.

— Добре! Това, че работите тук от сто години, ни най-малко не означава, че мястото ви е в кърпа вързано и за следващите сто. Може да го предадете и на вашите заспали колеги и колежки, които ги мързи да гледат, камо ли да работят — каза жената, завъртя се на остриите си черни вампирски токчета и напусна кабинета, без да се сбогува, така както не беше поздравила при влизането си.

— Ууу, тази май ще се кандидатира за най-обичан шеф на годината — казах аз.

— Такава тъпа крава наистина рядко се среща — каза Лакрице, за първи път днес видимо раздражена. — Не разбирам какво намира това момче в нея.

— Сигурно си пада по садо-мазо — казах аз. — И по тънки колкото врата ми талии. И на всичкото отгоре носи сутиен размер С — някои хора просто имат всичко.

— Всичко е фалшиво — каза Лакрице. — Силикон в гърдите, ботокс на челото, изкуствени зъби... Но ние няма да позволим на тази особа да ни разстрои. — Тя ми подаде една папка. — *Ронина — Приключенията на дамата вампир.* Заповядайте. Това е нашето мрачно бъдеще.

Взирах се известно време в нея.

— Не може да бъде — казах аз. — Нашата *Норина* се е превърнала в дамата вампир, дори и заглавието е със същия шрифт.

— Да, наистина! Сега, като го казахте, и аз го забелязах — каза Лакрице. — Какво зловещо съвпадение.

Тя тикна в ръката ми плика с булевардните романи.

— Ето, би трябвало да е достатъчно, за да се ориентирате. Покажете му на този зелен младеж! Напишете му такъв роман за вампири, какъвто още не е чел. И си вземете аспирин. Ще ви звънна в понеделник.

Изправих се, като се олюлявах.

— А какво ще стане с „*Пътят на Лея*“? — попитах аз.

— Ами, ако още държите да го напишете, „*Пътят на Лея*“ може да стане печално известен с това, че е последният *Норина-роман* — каза Лакрице.

— Само през трупа ми — казах аз.

* * *

„До издателство «Аврора»

На вниманието на господин Адриан

Лично

Скъпи Грегор!

Да, знам, че не си говорим на «ти», но при дадените обстоятелства етикетът спокойно може да се пренебрегне. Докато четеш това писмо, аз отдавна вече ще бродя между световите. Ха-ха, това беше малка шегичка. Католичка съм, следователно ще отида на небето, а и освен самоубийството, никога не съм извършила нищо лошо. Освен може би това, с косата на Лулу. Всичко останало е било неволно или при самоотбрана.

Преди да започна да Ви ругая, исках да кажа — да те ругая, искам да Ви кажа, че сте наистина красив мъж, при това много секси. Казвам го не само защото бях мъртво пияна, когато се запознахме, а защото и сега мисля така, когато всъщност отново съм мъртво пияна. Работата е там,

че трябва да потренирам малко носенето на пиене, преди да погълна сънотворните таблетки с алкохол. Във всеки случай, подобно самоубийство трябва да бъде добре подготвено.

Докъде бях стигнала? А да, говорех за Вас. За теб. Като казвам, че сте секси, значи наистина сте, понеже аз съм много, много критична, когато става въпрос за мъже. Питайте когото искате. Всъщност, да не би да носите цветни контактни лещи?

Но за съжаление между нас нищо нямаше да се получи, защото аз: а) ще съм мъртва, и б) Вие имате връзка с онази Шнайдер. Но това Вие го знаете. Все пак, намирам, че е малко глупаво от Ваша страна, тъй като едва ли искате да загубите уважението на новите си сътрудници, преди изобщо да сте го спечелили. Нали така? Тази жена не е подходяща за Вас, тя е получила длъжността програмен директор благодарение на интригите, които е заплела пред новото ръководство срещу стария програмен директор. Историята става още по-пикантна поради факта, че години наред тя е имала връзка със същия този програмен директор. Освен това има силиконови гърди, както сигурно вече сте забелязали. Знам всичко това от първа ръка, но няма да издам източниците си, иначе като нищо ще Ви хрумне да уволните Лакрице.

А сега да поговорим за «Ронина — дебнещата в мрака». За съжаление, трябва да наврете любезното си предложение в сексапилния си задник. (Само предполагам, че е секси, тъй като за жалост Вие седяхте на него по време на нашата среща.) Ако си бяхте направили труда да прочетете някой от романите ми, щяхте да сте наясно с огромната разлика в качеството между моите творби и този кръвосмучещ боклук. Никога не бях чела по-лошо нещо. Дори ако се абстрахираме от езиковата немощ, цялата интрига смърди до небесата. Защо по пълнолуние глупавата Кимбърли ще избере прекия път, минаващ през същия парк, в който само преди месец един отцепник е изсмукал кръвта на приятелката ѝ? И що за глупаво

изречение: «Гърдите й бързо се повдигаха и спускаха». МОЛЯ? Толкова много ми се искаше отцепникът да сложи край на безсмисленото съществуване на Кимбърли. Но не, точно когато взе да става интересно, шантавата Ронина изскача от нищото и разваля всичко. Защо всъщност Ронина и нейните кръвожадни приятели могат само със силата на мисълта да отворят портали към отвъдното и да се материализират от Перу в Париж, но когато се появи армията на отцепниците с отровните им тризъбци и ги призове към съмнителни кунгфу борбички — това не става? Колкото до еротиката, през цялото време напразно се опитвах да открия такава. Или да възприемам гърдите на Кимбърли като жалък напън в тази посока?

Съжалявам, но не е по силите ми да сътворя нещо толкова долно, лишено от всякакъв смисъл, дори да имах най-добро желание. Пък и не вярвам, че ще се намерят купувачи. Дори любителите на борби с тризъбци ще искат да прочетат и нещо за нормални чувства и за истинска любов, не е ли така? И една героиня със свръхестествена сила може да заинтригува само ако проявява и някаква слабост (извън кулинарните й наклонности). Иначе къде е интригата?

Имам още куп забележки, но тази седмица програмата ми е напрегната: трябва да напиша и другите прощални писма, а искам да отида и на фризьор.

Затова малко набързо, но не по-малко сърдечно,

Ваша Гери Талер

P.S. Току-що си направих прочутия моливен тест. Вие може да не го знаете, колкото повече моливи се задържат под гърдата, толкова по-рано човек трябва да започне да спестява за силикон. На Вас може да Ви е все едно, но при мен не се задържа и най-тънкото моливче.

P.P.S. Приложено Ви изпращам като прощален подарък «Пътят на Лея в света на мрака», който, за съжаление, не успях да преработя поради липса на време. В него Лея, простосмъртната сестра на Ронина, заболява от левкемия, поне такава е диагнозата на лекарите. Но Ронина разбира, че Лея е ухапана от отцепник и кръвта ѝ е замърсена с коварна отрова. Животът ѝ може да бъде спасен единствено от брата по кръв и съдба на Лея от Другия свят. Могъщият, но озлобен вампир Грегор... — По-добре си го прочетете сам. Това вече е еротично!“

Когато се прибрах вкъщи, стълбите, водещи към жилището ми, бяха блокирани от триколка.

— Ге-е-ри-и? Знаеш ли-и? Имам нов стикер.

— Слушай, Йоханес Пол, нямам никакво време — казах аз. Защо това дете бърбореше винаги толкова много?

— Гледа-а-ай — продължи Йоханес Пол и завъртя триколката на сто и осемдесет градуса.

На стикера пишеше: *Вървя по стъпките на Исус.*

— Наистина страхотно, Йоханес Пол — казах аз. — Но сега трябва да ме пуснеш. Защото незабавно трябва да се самоубия.

— И Тереза има нов стике-е-ер. — Йоханес Пол отново завъртя бобикара срещу мен. — Искаш ли да прочетеш и него?

— После ще го видя — казах аз. — Е, ще ме пуснеш ли?

— Мама също има нов стикер на колата си — каза Йоханес Пол. — Знаеш ли какво пише та-а-ам?

— Бърбиви деца в колата? — попитах аз.

— Не-е-е — каза Йоханес Пол. — Там пише: *Исус пътува с теб.*

— Аха — казах аз. Това се връзваше с другия стикер на Хила, на който пишеше: *Уповавай се на Исус.* Хила имаше слабост към такива стикери. На пощенската си кутия вместо *МОЛЯ, не пускайте рекламни материали* беше залепила *Бракът е дар от Бога.* Досега все още не се бях осмелила да я попитам защо този надпис се мъдри там, но предполагах, че бе предназначен за пощальона, за да не му и хрумва да се разведе. Заради всички тези стикери в началото си мислех, че Хила е от Свидетелите на Йехова. Тя обаче си е католичка, само дето го изразява по доста експанзивен начин.

Йоханес Пол е син на братовчед ми Фолкер, който е женен за Хила. В такъв случай би трябвало Йоханес Пол да ми е втори братовчед или племенник по братовчедска линия — както и да е, беше мой роднина, подобно на половината Кьолн на десния бряг на Рейн. Живеех под наем при леля Евелин и чичо Корбмахер през един квартал

от нашите. Тук имаше предимно еднофамилни и по-малки многофамилни къщи, както и много, много гаражи. Наистина, не се води статистика, но съм сигурна, че никъде другаде колите не се мият толкова често, колкото тук. Като се изключи осемдесет и пет годишната баба отсреща, вероятно аз бях единствената неомъжена, прехвърлила двайсетте, в този квартал.

Всъщност от години се канех да се прехвърля на отсрещния бряг на Рейн или някъде, където има по-малко роднини, по-малко гаражи, но затова пък повече кина, магазини и ресторанти. Но навсякъде наемите бяха космически, докато тук безспорно беше много изгодно. Затова пък трябваше веднъж седмично за по три часа да ходя при леля Евелин, за да мия мраморния под и да чистя персийските килими с прахосмукачка. Понякога тя ме караше да почиствам фугите на плочките в банята с четка за зъби, но какво ли не прави човек, за да спести от някои разходи?

— Ти да не си мазохистка? — всеки път казваше Чарли.

— Не е чак толкова лошо — отвърщах аз.

Пък и беше *спокойно*, което никак не е за пренебрегване, ако работиш вкъщи. Като изключим спорадичните атаки на Ксавиер Найдо, тук беше тихо като в гробница. На партера живееше леля Евелин и чичо Корбмахер, на първия етаж — братовчед ми Фолкер с Хила и четирите им деца — Петрус, Тереза, Йоханес Пол и Бернадет — които за деца на тяхната възраст бяха стряскащо тихи. Направеха ли и най-малкия опит да се скарат помежду си, Хила им казваше, че така натъжават Исус. И тъй като децата в никакъв случай не желаеха да натъжават Исус, моментално прекратяваха кавгата.

Всъщност преди на таванския етаж имаше два апартамента — голям и малък. В малкия живеях аз, а Фолкер преустрои големия, така че сега спадаше към апартамента на първия етаж. Общото стълбище също стана жертва на преустройство: предишната ми входна врата бе замазана и оттогава, за да стигна до жилището си, трябваше да се катеря по една вита метална стълба, монтирана на външната стена. През зимата, при поледица, ставаше доста хлъзгаво, а миналия януари паднах и много лошо си натъртих опасната кост. Но пък през лятото витата стълба служи за балкон: седиш си там на слънце и наблюдаваш съседите, докато си мият колите.

Като цяло, условията, при които живеех, бяха напълно приемливи.

Чарли обаче не споделяше мнението ми. За нея леля ми и чичо ми бяха лицемерно набожни задръстеняци, намираше братовчед ми за странен, а Хила и децата за тотално изкукали. Ами, може би наистина не бяха съвсем наред. Последния път, когато Чарли ми дойде на гости, те играеха в пясъчника на „ходене по вода“.

— Какво имаш в ча-а-антата-а-а? — попита Йоханес Пол.

— „Ронина, дамата вампир“ — казах аз и прескачайки Йоханес Пол, се заизкачвах по аварийната стълба.

— Какво значи дама вампи-и-ир? — извика Йоханес Пол след мен.

— Можеш да го прочетеш в Библията за деца.

Обикновено не съм толкова груба към това дете, но днес разпитването ми бъркаше в здравето. Забързах нагоре по стълбата, отворих вратата на апартамента, захвърлих чантата си и торбата в ъгъла и заключих вратата след себе си. Ако имах табелка „Моля, не ме безпокойте“, щях да я окача на бравата. Искях всички да ме оставят на мира. Не желяех нищо друго, освен на спокойствие да прекарам няколко дни в търсене на подходящ начин да се преселя в отвъдното. Толкова много ли искам?

Разбира се, на сайтовете за депресия прочетох — каквато си бях съвестна, — че освен самоубийството, има и други начини за излизане от нея. Например, медикаменти. Аз обаче сериозно се съмнявах, че има такова лекарство, което да ми помогне да погледна на живота си, такъв, какъвто е в момента, през розови очила. Освен това, изглежда всички изброени антидепресанти имаха страничен ефект — от тях окапваше косата. Чудя се колко ли таблетки трябва да изпие човек, за да привикне не само с напълно объркания си живот, но и с оредялата си коса?

Другият вариант е една солидна хипноза. Нали знаете, една от онези хипнози, при които започваш да се държиш като кокошка, въртиш глава, кудкудякаш и се опитваш да снесеш яйце. Но хипнотизаторите, които умеят това, са рядкост. Повечето само гледат да ти измъкнат купища пари, затова че трийсет пъти са ти повторили: „Ти мразиш цигарите, прилошава ти само като ги видиш.“ Чарли беше при един такъв и още си пуши.

А що се отнася до психотерапията: докато терапевтът разбере това, което знам аз, може да минат години. А толкова дълго в никакъв случай няма да издържа.

До гуша ми дойде.

Чашата окончателно преля. Край. Дотук. Финито. Не мога повече.

Пък и на никого няма да липсвам.

А ако се намери някой, да е мислил по-рано за мен.

— Получихте имейл — съобщи ми компютърът.

— Голяма работа — отговорих му аз. Но все пак проверих пощата си. Може би обажданията от типа „Вие спечелихте“, идваха вече по мейла. Оказаха се писма от Брит Емке, сега баронеса фон Фалкенхайн, и братовчед ми Хари.

Скъпи бивши съученици и съученички — пишеше Брит, — ще трябва да смъмря Чарли, задето е дала имейл адреса ми на Брит. Сигурно отсега нататък ще ме зарива със снимки на нейните благородни наследници, нахлупили шапки на Дядо Коледа на главите. Всъщност няма значение, тъй като по Коледа отдавна няма да съм измежду живите.

„Определихме дата на нашата среща. Ще отпразнуваме щастливото събитие на трети юни, тази година. Засега имаме шест потвърждения и четиринайсет отказа. За съжаление един/а съученик/чка е починал/а. Нямаме отговор на деветдесет и осем покани. Моля, обадете се възможно най-бързо, за да можем с Клаус Кьолер да направим необходимите резервации.“

За съжаление един/а съученик/чка е починал/а? Но кой? И от какво е починал/а? Защо Брит не ни каза името му/й и защо запази в тайна дори пола? Или може би това е евтин трик, с който да примамим всички ни да отидем на срещата.

Какво ли би написала Брит, когато научи за моето самоубийство? *„За съжаление, междувременно почина още един/а наш/а съученик/чка. Ако искате да научите кой/я е той/тя, елате всички на трети юни.“*

А може би трябва така да подреда нещата, че срещата на випуска да съвпадне с деня на моето погребение?

Погледнах календара. Не, толкова дълго не бих могла да чакам. Сега е крайт на април, а аз исках всичко да приключи по най-бързия начин. За щателно приготвление ще са ми нужни една, две седмици, не повече. Нямах време за губене — без работа, парите щяха да ми стигнат най-много до средата на юни.

Пък и сребърната сватба на леля Алекса ще се състои през третия уикенд на май, а аз за нищо на света не бих отишла. Там всеки член на семейството трябваше да изпълни — соло — едно лично съчинено четиристишие и дори да го изпее по мелодията на „Чуй какво отвън долита“, съпроводен от братовчед ми Хари на пианото. Досега нищо не ми беше хрумнало, освен това: „Чичо Фред, той носи фрак, холахи, холахо, не е ли той един тъпак, холахихахо!“ Но в действителност чичо Фред беше много симпатичен. От двамата, леля Алекса беше смотаната, само че тя не носи фрак.

Семейните тържества в рода на майка ми винаги са били ужасни. Обикновено имаше една камара белокози стари лели, които изглеждаха еднакво и все питаха някого дали не е „мъничко напълнял“. Принадлежащите към тях стари чичовци пък казваха: „Но така си много добре“ и го тупваха по задника, сякаш това беше общоприет роднински ритуал. Братовчедите и братовчедките с деца пък се занасяха с мен, че вече чували биологичния ми часовник да тиктака, а майка ми, ако се случеше наблизко, изсъскваше: „Не се прегърбвай!“

Дори и невероятният кетъринг не можеше да компенсира този психически тормоз. Самата сватба на леля Алекса отпреди двайсет и пет години е свързана с лоши спомени.

Леля Алекса беше най-младата от всичките четири сестри на мама и сватбата ѝ беше голямо събитие, с двеста гости в парка на един хотел-замък, с разкошен павилион, духов оркестър и търсения специално за събитието из цяла Германия майсенски порцелан, както и семейните сребърни прибори. За всички мои руси сестри и братовчедки бяха ушити розови сатенени рокли, носеха венчета от розови цветя на главите и кошнички, подплатени със сатен, пълни с розови пъпки.

Само аз, облечена с тъпата си тъмносиня рокля, трябваше през цялото време да стоя до родителите си, защото като шаферка с моята

тъмна коса съм щяла да разваля сватбената снимка и общото русо впечатление, както обясни леля Алекса.

Дори майка ми намери това за прекалено, но леля Алекса беше непреклонна.

— Веднъж в живота си се женя и искам всичко да бъде перфектно — каза тя. — Пък и тя е още твърде малка и нищо няма да разбере.

Напротив. До днес си спомням тази сватба до най-малката подробност. Дори помня как баща ми беше смесил камъчета с ориза, който трябваше да хвърлям пред църквата по новобрачната двойка. И как един от двата бели гълъба, които бяха пуснати да излетят, се изака върху плешивото теме на чичо Густав. Тази сватба беше всичко друго, но не и перфектна. Много гафове можеха да бъдат спестени, ако леля Алекса не беше разиграла такъв цирк заради цвета на косата ми. Ако ме бяха облекли в розова рокля и ме бяха оставили да хвърлям цветя, никога нямаше да се пъкна обидена под масата, където беше и дакелът на дядо. И през ум нямаше да ми мине, ей така, от чиста скука, да завържа връзките за обувки на дядо за каишката на Валди. Ако си играех като другите шаферки на принцеса, нямаше да хвърля на ливадата любимата топка на Валди и Валди нямаше да повлече дядо Роденкирхен и да го събори от стола, а дядо Роденкирхен нямаше да се хване за покривката и целият порцелан нямаше да падне на земята и да се пръсне на хиляди парчета. А аз нямаше да бъда до ден-дневен известна като „най-малката дъщеря на Доротей, потрошила майсенския порцелан“. Макар че сигурно вече съм по-известна като „най-малката дъщеря на Доротей, потрошила майсенския порцелан, която още не си е намерила мъж“.

„Скъпа Гери — пишеше братовчед ми Хари, — вчера беше крайният срок за изпращане на четиристишията по повод сребърната сватба на родителите ми. Понеже искам да увековеча писмено всички строфи и да ги поднеса подвързани като книжка за спомен на юбилейната двойка, моля те незабавно да ми изпратиш твоя куплет. Освен това, ще излизаме по азбучен ред, така че ти се падаш по ред

между братовчедката Франциска и чичо Густав. За да се упражняваш: ще запеем песента в ре мажор.“

„Макар и млад, напълно си изкукал, холахи, холахо“, запях аз, макар и вероятно не в ре мажор. „Майната ти, но на това няма рима, знаеш ти, холахиахо!“

А трябва и да се упражнявам заради тази тъпотия, типично за родата. За пример и вдъхновение Хари беше приложил собствените си поетични излияния. Правеше впечатление, че във всеки стих се повтаряше думата „ниже“.

— Хари стихове противни ниже, и аз такива да пиша той ще се погрижи.

Затворих съобщението на Хари и отворих нов документ.

„Преди да умра, трябва непременно да направя следното“, написах аз на първия ред. *„Първо: да напиша завещанието си. Второ: да помисля върху тъпото четиристишие на Хари, иначе глупакът ще цъфне на вратата ми. Трето: да изчистя жилището и да изхвърля всичко, което не е за гледане. Четвърто: да напиша прощални писма, виж списъка с получателите. Пето: да изпратя отказ за срещата на випуска. Шесто: да отида на фризьор.“*

Завещанието не е шега работа. Баба Роденкирхен не беше направила такова, само устно се беше разпоредила накитите ѝ да се разпределят между внучките.

— Нека всяко момиче да си избере по нещо — каза тя. — Да се наредят една по една, като започне най-малката.

Идеята сама по себе си е добра, но след като оттам, горе, е видяла блъсканицата около кутията с бижута, сигурно е стигнала до извода, че щеше да е по-добре да беше написала завещание.

Леля Евелин, която имаше само момчета и така отпаднаше напълно по силата на регламента за „внучките“, беше застанала със скръстени ръце в ъгъла на стаята и си мърмореше нещо, а майка ми за първи път беше извънредно доволна от факта, че има четири дъщери. Мисля, че това беше единственият ден в живота ѝ, в който тя не съжеляваше, че никоя от нас не се е родила момче.

— Вземи сапфира, сапфира — шепнеше леля Алекса на тригодишната ми тогава братовчедка Клаудия.

Но Клаудия, която и представа си нямаше как изглежда сапфирът, първо посегна към една коралова огърлица, а после към кехлибарения медальон с мушичка в него. Като видя това, леля Алекса избухна в сълзи. Нашите братовчедки Диана, Франциска, Мириам и Бети се нахвърлиха на фалшивите перли, сребърните медальони, гранатовите украшения и герданите от розов кварц, а през това време техните майки си блъскаха главите в стената, но Тине, Рика, Лулу и аз, без да обръщаме внимание на евтините боклуци, си взехме наистина стойностни неща: Тине получи сапфиреното колие, Рика — диамантените обици, Лулу — платинен часовник с брилянти, а аз си избрах пръстен с огромен шлифован аквамарин.

Когато го сложих на малкия си пръст, леля Алекса високо изрида, а леля Евелин промърмори:

— Копеле!

— Ти по-добре не се обаждай — обърна се към нея майка ми. — Ти си присвои всички антики и порцеланът.

— Какъв ти порцелан? — извика леля Евелин. — Хубавия, майсенския го потроши най-малката ти дъщеря.

— Вярно е — каза леля Алекса. — И за да е справедливо, тя не трябва да получи нищо.

Но баба ми не беше споменала нищо подобно. На втория тур беше същото.

— Не тези червени обици, Диана, другите червени обици!

Ние инстинктивно пак нацелихме най-ценните неща. Рика взе медальона с едрия опал, Тине — смарагдовия пръстен, Лулу — рубинените обици, а аз — перлената огърлица с диамантена закопчалка. Майка ми много се гордееше с нас.

Като се изключат накитите, няхах някакво наистина ценно имущество, но все пак не исках малкото, което притежавах, да попадне не в когото трябва. Например колекцията ми от антикварни детски книжки, iPod-ът или лаптопът. Малко оставаше да вдигна телефона и да кажа на майка ми: „Да не си посмяла да дадеш всичко на Арсениус и Хабакук, чу ли?“ Но навреме се усетих, че подобно изказване би било доста неразумно. До деня на смъртта ми не трябваше да привличам вниманието върху себе си, а да се държа съвсем нормално. В противен случай, ако някой усети какво кроя, като нищо ще ме затворят в психиатрията.

Исках да подхожда систематично към тази работа, както съм правила през целия си живот. Вече бях изяснила „защо“. Сега следваше да се погрижа за това „как“. Трябва да бъде възможно най-безболезнено и да не е нещо сложно. И в никакъв случай да не е неестетично. По възможност исках и мъртва да изглеждам горе-долу добре. Човек трябва да помисли и за този, който ще го намери.

Само че нямаше да е никак лесно.

* * *

Всяка събота вечер се събирахме с приятели да готвим и докато се приготвях, мисълта ми непрестанно се връщаше към това, как да „го“ направя.

В сайта www.depri-na-und.de си направих психотест на тема „Какъв тип самоубиец сте?“ и от него установих, че определено съм тип Мерилин Монро, а не тип Ана Каренина, нито тип харакири. Да си призная честно, това доста ме устройваше. Но пък никъде не дават приспивателни таблетки без рецепта. Намерих само една фирма в интернет, която предлагаше „фармацевтични продукти от всякакъв вид без оригинална опаковка“ по 50 цента за хапче. Дали да не си поръчам оттам един килограм таблетки, да ги погълна и да видя какво ще стане? Но с моя късмет накрая ще се окажат я виагра, я витамин С. Или пък такива, от които порастват мустаци.

Облякох си стария зелен пуловер, дънките и сложих любимите си обици с жабока цар. Погледнах в огледалото дали нещо в изражението ми не издава плановете ми за самоубийство и открих, че ъгълчетата на устните ми са някак неподходящо повдигнати нагоре. Винаги така се получава. Беше чисто анатомична особеност. В нашия род всички жени имаха тази широка, заоблена, вечно усмихната патешка човка.

— Чувствени устни — казваше винаги Улрих.

— Жабешка муцуна — я наричаше Брит Емке едно време, в шести клас.

Затова ние с Чарли поставихме между страниците на учебника ѝ по латински една току-що прегазена жаба. За да види поне веднъж как изглежда една истинска жабешка муцуна. Леле, какъв писък нададе!

Когато слизах по аварийната стълба, Фолкер, Хила и децата вече бяха седнали да вечерят.

„... и благослови това, което си ни дарил“, чух ги да казват в хор. През отворения прозорец ухаеше вкусно на печено месо. Изведнъж се сетих, че цял ден нищо не съм яла, и побързах към трамвайната спирка.

Едно време вечерите, когато готвехме, бяха винаги много забавни. Обичахме да приготвяме изискани и екзотични ястия, да пием превъзходни аперитиви и вина и да пируваме и приказваме до среднощ. Но откакто се появиха децата, моите приятели съвсем изгубиха чувството си за екзотичност, а неузрялото сирене, алкохолът и тандурито внезапно станаха „опасни“. Защото въпреки уговорката, винаги имаше поне едно дете — „детегледачката отказва“, „тя толкова искаше да дойде“, „никнат му зъбки“, — нямаше вече и суши, защото децата не го харесваха.

И докато скъпата риба се превръщаше в обикновени рибени хапки (които после се поливаха с кетчуп), децата играеха на гоненица около кухненския плот. По-късно все се намираше някое, което да заспи в скута ми, а аз не смеех да мръдна, краката ми изтръпваха и ми беше трудно да не заспя и да следя монотонния разговор за детски лагери и такси за детски градини. Ако не аз, то някой друг възрастен заспиваше и това беше знак за разотиване, обикновено много преди единайсет часа.

Оле и Мия — единствените, освен мен, Улрих и Чарли, които нямаха деца — в последно време твърде подозрително се разболяваха от грип или други болести. Предполагах, че в действителност те просто предпочитаха в съботната вечер да ходят сами на кино. Или пък си готвеха нещо не пюрирано, пикантно и сурово в собствената си кухня.

А сега Улрих и Чарли също бяха бременни и вече не остана никой, с когото заедно да се смее на другите.

Преди готвехме навсякъде, редувахме жилищата, включително и в моята малка кухня, а през лятото дори и в парка, с грил и котлон на газ. Но сега се събирахме само у Каролине и Берт, понеже имаха най-голямата кухня, най-тихата съдомиялна машина, най-много деца и най-ненадеждната детегледачка. Те живееха в къща, която беше обзаведена

с много вкус, доколкото това изобщо можеше да се види от пръснатите навсякъде играчки и други детски джунджурии.

Каролине ме поздрави със сърдечна прегръдка, ритна встрани една количка леко и едно малко розово яке и каза:

— Ти си първата, точна както винаги, влизай, казах на Флорине, че ще се качиш при нея да ѝ кажеш лека нощ, нали знаеш колко е привързана към теб, уау, пуловерът нов ли е, изглеждаш страхотно, наистина, винаги ми напомняш на онази актриса, как се казваше, дето я хванаха да краде^[1], мислиш ли, че е много лошо, че сме купили свинско филе вместо агнешка плешка, защото, нали знаеш, агнешкото има да се задушаваш с часове, докато свинското можем да изпържим набързо в тигана, — скъпи, видя ли, че вдругиден има родителска среща, отсега ти казвам, че този път ще отидеш ти, ужас, последния път за малко да ме изберат за касиер, при положение че изобщо ме няма в смятането и банковата ни сметка е все на минус... — Уау, пуловерът нов ли е, стои ти много добре...

Някъде между второто и третото дете Каролине спря да слага точки в края на изреченията. Тя говореше, докато останеше без дъх. И много често се повтаряше.

— Здравей, Гери, сладурано — каза Берт. Той държеше бебето — Северин — на ръце и ме целуна по бузата. Северин хвана обичката ми с жабока цар. — Няма да ходя на родителската среща.

— И аз няма да ходя — каза Каролине. — Бях на последните пет и се наслушах на глупости, не се издържа повече, все някакви тайни гласувания, проточва се до късно през нощта...

Северин се опита да откъсне жабока цар от ухото ми. Беше силен като мечка и сигурно щеше да успее, ако не го бях спряла. Когато отворих пръстите му, той направи ревлива гримаса. Разтърках си ухото.

— Тогава никой от нас няма да ходи — каза Берт. Северин риташе ядосано в ръцете му, защото не можеше да достигне обичките ми.

— Отивам да кажа на Фло лека нощ — казах аз.

— Да, чудесно, а аз ще се заема с почистването на зеленчуците — каза Каролине. — Нямаше див кервиз, но и с мокреш е вкусно, нали? Ако никой от двамата ни не отиде, зад гърба ни ще решат, че е позволено на закуска хлябът да се маже с течен шоколад или ще

организират ден на домашните любимци, на който всички ще донесат хамстерите си...

— На мен ми е все едно — каза Берт.

— Но не и на мен — каза Каролине. — По цял ден се боря с хленченията на децата, на които им се иска да имат хамстер или да си мажат течен шоколад, или...

— Така говориш, сякаш никога не съм си вкъщи — каза Берт.

— А не е ли така... — Северин започна да реве, докато се изкачвах нагоре по стъпалата. — Виж колко е сладък — каза Каролине. — Харесва те. Всичките ни деца те харесват. Всъщност пуловерът нов ли е? Супер ти стои. Не изглежда ли Гери страхотно, скъпи, прилича на онази актриса, дето я хванаха да краде...

Когато влязох в стаята, Фло лежеше още будна. Брат ѝ Гереон вече спеше дълбоко и непробудно в леглото над нея. Това беше добре дошло за мен, тъй като носех нещо само на Фло — старата ми музикална кутия с балерина, която при отварянето на капака започваше да се върти.

— Каква е тази мелодия? — попита Фло.

— Дунавски валс — казах аз.

— Наистина ли ми я подаряваш? Не ми ли я даваш назаем?

— Не, сега тя е твоя.

— О, благодаря! Ти си най-добрата на света, Гери! Гери, когато беше малка, имаше ли си домашен любимец?

— Имахме си котка — казах аз. — Но тя беше обща, на мен и трите ми сестри. И тъй като бях най-малката, притежавах само опашката ѝ.

— Пак е по-добре от никакъв — каза Фло. — Не можеш ли да ми подариш зайче за рождения ден, Гери? Тогава мама и татко няма да могат да го върнат.

— Ще видим — казах аз и усетих буца в гърлото си. Рожденият ден на Фло беше през юли, а тогава мен нямаше да ме има. Тя беше моя кръщелница и трябва да призная, че я обичах много повече от Хабакук, на когото бях кръстница по задължение.

— Пък и ще бъда много добра със зайчето — каза Фло. После ме попита, както правеше всяка събота: — Тази седмица запозна ли се с някой мъж, Гери?

— Да — казах аз, мислейки си за Грегор Адриан. — Един със зелени очи и хубаво име.

— Е, заби ли силно сърцето ти?

— Да — казах аз. — Но той за съжаление е обвързан. С една дама вампир.

— Всички свестни мъже са обвързани — въздъхна Фло. — Ще ме гушнеш ли? — Тя обви ръце около врата ми. — Мм, миришеш на хубаво.

— Това е *Грейпфрут* — казах аз. — Ако искаш, ще ти го завеция.

— Предпочитам зайче — каза Фло.

* * *

„Скъпа лельо Свелин, скъпи чичо Корбмахер,
С настоящото освобождавам апартамента от първи.

За съжаление не мога да спазя уговорения срок за предизвестие, защото идния петък ще се самоубия. Сигурна съм обаче, че бързо ще си намерите друг наемател, може би някоя възрастна дама от приятелите ви в църквата или набожна студентка на разменни начала от Корея. По-добре се спрете на студентката, тъй като възрастната дама може да се подхлъзне на аварийната стълба и да ви даде под съд.

Би било в интерес на следващата наемателка, ако купите на Хила съдомиялна машина. И вместо да пъха в пощенската кутия на новата брошури със заглавие «Приеми Исус в живота си», би могла от време на време да я кани на вечеря.

Скъпа лельо Свелин, може би си мислиш, че съм била твърде малка, за да разбирам, но аз много добре си спомням как често ме наричаше «Копеле». Още помня, сякаш беше вчера, как с леля Алекса злословехте, че щом съм с тъмна коса, значи съм била сменена в болницата или че съм била издънка на пощальона, а после започвате да се

кискате. Още тогава ми се струваше много просташко, но едва когато по биология започнахме да учим за наследствеността, разбрах какво всъщност сте имали предвид. Но можеш да бъдеш спокойна — аз съм дъщеря на баща си. От него съм наследила тъмната коса и кафявите очи. Малко е сложно за обяснение, понеже той самият е светлокестеняв, но ако се разгледа внимателно схемата на Мендел^[2], нещата стават ясни. Затова пуснах в пощенската ти кутия стария си учебник по биология, за да можеш на спокойствие да прегледаш глава 5 (от стр. 146). Наследили сме от нашите родители интересно съчетани черти. Тине е руса с кафяви очи, Рика е руса със сини очи, Лулу е руса със зелени очи, а аз съм тъмнокоса с кафяви очи. Но, разбира се, цветовете на очите и косата не могат да се съчетават по желание и така да се предават по наследство. Тук играят роля понятия като «доминантни» и «рецесивни» белези. Според теорията на Мендел за наследствеността това означава, че е невъзможно синеока жена (като теб, например) и синеок мъж (като например чичо Корбмахер) да имат дете с кафяви очи (като например Фолкер).

Но по-добре да си го прочетеш на спокойствие. Това е много интересна тема. Колкото повече се занимаваш с нея, толкова по-интензивно се вглеждаш в очите на ближните си.

Сърдечни поздрави на Фолкер, Хила, Йоханес Пол, Петрус, Тереза и Бернадет. Мисля, че няма да навреди, ако се помолят за мен.

Ваша Гери“

[1] Става въпрос за Уинона Райдър. — Б.р. ↑

[2] Грегор Мендел — често наричан «баща на генетиката» заради своите изследвания на наследствеността при бобовите растения. — Б.р. ↑

6

Когато, след пожеланието за лека нощ, се върнах долу, и другите вече бяха дошли — Марта и Мариус, Улрих и Чарли и дори Оле и Мия. Като никога Марта и Мариус бяха без дете, ако не броим това, в корема на Марта. А и то спокойно можеше да мине за малко слонче, ако се съди по големината на корема ѝ.

Чарли беше в необичайно приповдигнато настроение.

— От три дни не пуша — шумно обясняваше тя. — И то без хипноза. Не е ли невероятно? Заобичах и салатите! Но най-хубавото нещо са ей тези бомби. Най-последно мога да захвърля сутиените с подплънки. Пипнете, всичко е истинско!

Мариус веднага се отзова на поканата, но Марта го перна през пръстите.

— Чарли просто се пошегува — каза тя.

Нейните собствени гърди сравнени с тези, да ги наречем праскови, на Чарли, бяха като грамадни тикви по време Хелюин, но покрай осеммесечния ѝ корем, който се заобляше под тях, съвсем се губеха.

— Не, бях съвсем сериозна — каза Чарли. — Всички трябва да ги пипнете! Хайде! Не се стеснявайте.

Тя ми напомняше малко за *суперяк*³¹ тогава в кафето, *не се срамувай, хайде, пипни го, наистина е суперяко*.

— Днес не сте заразноболни, а? — попитах Оле, когато ми подаде ръка за поздрав. Косата му беше все така непокорна и отново падаше върху челото му. Колко беше секси! Все още съжалявах, че е женен за друга. Но винаги миришеше малко на зъболекар, дори и след като току-що се е изкъпал.

— Шшшт — каза той и се засмя. — Не можахме да измислим оправдание. Освен това обичам провансалското агнешко задушено.

— Дано не държиш да е точно агнешко — казах аз. — Каро е купила свинско филе.

— Ама, че гадост — каза Оле и погледна към жена си, която Чарли принуждаваше в този момент да докосне гърдите ѝ. — Ей, Мия, ти ще караш. Днес е мой ред да пия.

— Не, аз съм на ред — каза Мия.

Тя беше много хубава червенокоса жена със завидно дълги крака. Работеше като заместник-началник на администраторите в луксозния хотел „Лексингтън — Пет сезона“. Между другото това е хотелът, в който щеше да се състои сребърната сватба на леля Алекса. Наемът на „залата с огледалата“ възлизаше на две хиляди и петстотин евро без обслужването. Трябваше да попитам Мия за това по поръка на майка ми. По някаква причина за майка ми тази зала с огледалата беше като трън в окото. Най-вероятно защото нейната собствена сребърна сватба се състоя у дома, във всекидневната с леопардите и ангелчетата, на което леля Алекса неодобрително беше смръщила нос.

— Плаща две хиляди и петстотин евро за наем на зала, а се оплаква на леля Хулда, че няма пари — беше извикала майка ми и веднага се втурна към телефона. Пралеля ми Хулда, известна още и като „заможната леля Хулда“, нямаше деца, но имаше огромно състояние и една прекрасна вила. Майка ми и сестрите ѝ от малки се натискаха да станат любимите племеннички на пралеля Хулда и да останат такива. Съперничеството между тях ги караше да доносничат една за друга.

— Миналия път ти пи — каза Мия на Оле. — Здравей, Гери, радвам се да те видя. Да не би и ти да си бременна?

— Не — отвърнах аз. — Както може би знаеш, нямам приятел.

— И никой не разбира защо — рече Оле.

Той винаги флиртуваше по мил и невинен начин с мен, така че да се чувствам добре, но да не храня напразни надежди. Оле винаги е бил мой тип. Понякога — много рядко — си позволявах да размишлявам над това, какво би било, ако не беше Мия.

Каролине ме прегърна, сякаш току-що съм пристигнала.

— Пуловерът ти нов ли е? — попита тя. — Седи ти просто великолепно, нали, Оле, Гери изглежда чудесно, като онази актриса, която я хванаха да краде.

— Уиона Райдър — каза Оле.

— Именно — отговори Каролине. — Гери поразително прилича на Уиона Райдър.

— Ха-ха-ха — каза Мия.

Каролине я изгледа лошо. Тя не харесваше Мия и никога не прости на Оле, че се върна при нея точно когато те с Берт се опитваха да ни съберат с Оле.

— Гери е тип Уинона Райдър, с големите си кафяви очи, с тъмните си къдрици...

— ... с дебелия си задник — допълни Мия.

— Ако задникът на Гери е дебел, какво да кажем за моя тогава? — попита Каролине.

— Че е още по-дебел — каза Мия.

— Всъщност аз съм тип Мерилин Монро — намесих се бързо аз, за да попреча на Каролине да се нахвърли на Мия.

— Не, в никакъв случай, миличка — включи се Чарли и ме целуна възторжено. — Мерилин е била руса и с големи цици. Като моите, я ги пипни!

— Да, радвай им се, докато още можеш — каза Каролине. — Някой ден с удоволствие ще ти покажа стриите си.

Мия завъртя очи.

— Оле, опипа ли циците на Чарли? Ако не, моля те, направи го, иначе няма да миряса цяла вечер.

— Само недейте да завиждате — каза Чарли. — Гери, ти всъщност получи ли имейла от Брит Емке? Не е ли ужасно, че един от нас вече е починал? Кой според теб? И от какво ли е умрял? О, наистина се радвам, че отказах цигарите. Значи, можело. Сега сме в такава възраст, в която човек трябва много да се пази.

Улрих яко ме тупна по рамото.

— Е, сестро! — каза той. Откакто бяха двойка с Чарли, той се държеше с мен така, сякаш сме двама стари приятели по чашка и помежду ни не е имало никога нищо. — Какво ще кажеш за нашата новина?

— Поздравления — рекох.

— Да, и от мен — додаде Мия. — Наистина, страхотни цици.

— Хора, съжалявам за агнешкото — обади се Берт. — Но за следващата събота ще го имаме, обещавам.

— За съжаление, следващата събота няма да съм тук — каза Мия. — Тогава ще съм на обучение в Щутгарт.

— Може би и аз няма да съм тук — казах аз.

— Къде ще ходиш? — попита Каро.

— Аз ли... ааа — запелтечих аз. По дяволите! Сега вече се издадох. За щастие, другите изтълкуваха изказването ми съвсем погрешно.

— Охо — каза Мариус. — Гери има среща!

— Гери и рандеву! — извика Берт. — Най-последно доживяхме и това.

Рандеву? Да, можеше и така да се каже. Почувствах как кожата ми настръхва. Рандеву със смъртта. Като във филма с Брад Пит — „*Да срещнеш Джо Блек*“.

— И как се казва той? — попита Чарли.

— А-а, Джо — казах аз и се изчервих.

— А какво работи? — осведоми се Оле.

— Той е, а-а-а, голяма клечка в, а-а-а, произвеждат сърпове за коси и разни такива работи — казах аз.

— За градински косачки? — попита Мариус.

Поклатих глава.

— От тези старомодните... с остриета.

— Сигурно ножове „Солинген“ — каза Берт. — Може би ще ни уредиш с няколко добри ножове за суши. Апропо — кой отговаря днес за предястието?

— Хайде, от мен да мине, аз — прозя се Марта.

— Слушайте, не е ли по-добре да прескочим супата? — попита Каролине и също се прозя. — Иначе, според мен, много ще се проточи. А ако просто сложим зеленчуците в тигана при филето и заедно ги задушим също ще стане, нали? Пък и ще имаме по-малко за миене после.

— Съгласен съм — каза Мариус и също се прозя.

Оле размени многозначителен поглед с Мия и мен и затърси тирбушона. Ние му подадохме безмълвно чашите си за вино.

* * *

На следващия ден майка ми сложи крак на моите терзания като, както вече знаете, връчи в ръцете ми, колекцията си от сънотворни таблетки. Не можех да повярвам на късмета си. Дори и да имах

някакви съмнения относно редността на намеренията си, с това те окончателно се бяха изпарили. Съдбата ми беше дала пределно ясен знак, че трябва да се ориентирам към приключване на житейския си път. Защо иначе ѝ беше да ми предостави толкова услужливо достъп до цяла камара приспивателни таблетки?

Сега, когато държах в ръцете си решението на всички мои проблеми, можех спокойно да планирам „рандевуто си с Джо“ — звучи много по-приятно от „самоубийство“. Дори си купих нова рокля за срещата ми с Джо.

Бях споменала, че всъщност съм пестелива по природа, но тъй като знаех, че парите повече няма да ми трябват, можех най-после да ги харча без угризения на съвестта. Беше важно да изглеждам добре, когато ме намерят. А роклята беше умопомрачителна — плътно прилепнала, но без да приличам на салам, дълбоко изрязана, но без да е вулгарна, и огнено червена — цвят, който изключително ми отиваше.

— Направо да умреш, толкова е хубава — каза и продавачката, без да подозира колко е права.

За съжаление няха подходящи за нея обувки и първо реших да не си купувам, тъй като, когато ме намерят, ще съм легнала, но когато видях прекрасните червени сандали с пеперуди от изкуствени камъни, веднага си ги купих, въпреки че бяха доста скъпи, а и едва се задържах на тънките им високи токове. Но нали нямаше да ми се налага да ходя с тях. А и те така изящно подчертаваха глезените, че изглеждах добре дори и легнала.

Освен това си купих две бутилки много скъпа водка. Едната беше за тренировка, а другата за въпросния момент. Умението се състоеше най-вече в това, сънотворните таблетки и алкохолът да се задържат в стомаха, без да бъдат повърнати. Това изискваше известна тренировка. Събрах всички алкохолни питиета в апартамента си и реших да ги изпия през седмицата едно по едно. Така, от една страна, щях да повдигна настроението си, а от друга — да потренирам и да почистя жилището си наведнъж.

За срещата си с Джо бях определила идния петък. Жилището ми не беше подходящо място, където да се самоубия. Все пак трябваше да се съобразя с Хила и децата. Ето защо резервирах двойна стая в „Регенси Палас“ с изглед към Рейн, за разточителните 320 евро на

нощ. С включена закуска, която така и нямаше да опитам. А най-хубавото от всичко беше, че нямаше да се налага да си платя сметката.

Но дотогава имах да свърша много работа.

Още в неделя вечерта започнах да тренирам с двете бутилки червено вино, които чичо Корбмахер ми беше подарил за трийсетия ми рожден ден. Заразхождах се с чашата вино в едната ръка и плик за боклук в другата из апартамента и се опитах да го погледна през очите на опечалените. Най-напред изхвърлих вибратора, който Чарли ми беше подарила. Не можех да си представя майка ми да го намери. Или леля ми. Това беше страховито нещо, което изобщо не приличаше на човешкия си еквивалент, освен ако не съществуват мъже с два неоновина цвят пениса. Така и не разбрах за какво служи вторият. Ако трябва да съм честна, уредът все още си седеше неизползван в оригиналната опаковка. Докато го изхвърлях в плика, съвестта ми се обади за кратко. Чарли беше казала, че е много скъп, най-доброто на пазара, лимитирана серия, но май вече беше късно да го продам в eBay. Изхвърлих торбата с боклука не в контейнера пред нас — може би щяха да го претърсят, — а в кошчето на трамвайната спирка. Току-виж някой бездомник го намерил и му се зарадвал.

На връщане, в коридора се препънах в торбата, която ми беше дала Лакрице, най-отгоре беше *„Ронина — дебнещата в мрака“*, пилотният роман, който Адриан, така да се каже, беше сътворил. Искях да го изхвърля в кофата за стара хартия, но любопитството ми надделя и го зачетох. В него Ронина, новоизлюпената дама вампир, трябваше да опази жена на име Кимбърли от зъбите на вампир отцепник.

Беше толкова скучно, че за да издържа, пресуших цяло шише червено вино.

Боже! Този Грегор Адриан наистина трябва да е щастлив, че има и друга работа и не му се налага да живее от писане. От всяка страница лъхаше отчайваща бездарност. Но затова пък фантазията му не знаеше граници.

Почти без да искам, започнах да обмислям как би могло да се напише по-добре. Като характер тази Кимбърли не беше нищо особено, а и отцепникът имаше много неясни мотиви защо точно нея да ухапе. В Кимбърли нямаше нищо специално, дори и кръвната група. Не, тук отвсякъде липсваше драматичност, истинска мотивация и дълбоки чувства. Чувства като тези на болната от левкемия Лея... Без

да се усетя, седнах на бюрото и написах съвсем нова версия на „Пътят на Лея“. Трябва да призная, че първоначално замисленото действие получи размах чрез многото борби с тризъбци и че макар както на антагонистите, така и на протагонистите неведнъж да им растяха вампирски зъби, като цяло се получи доста прилично напрежение. Що се отнася до еротиката, възбуждащото идваше оттам, че никога не се знаеше точно кога този тип ще целуне и кога ще ухапе някого.

В полунощ — тъкмо се бях концентрирала върху сцената за трансформацията, една сложна смесица от кръвопускане и секс — звънна телефонът. Беше Чарли.

— Сънувах кошмар — каза тя. — Да не те събудих?

— Не — казах аз и си долях от виното. — Аз самата имах перверзен кошмар. С много кръв.

— Сънувах, че с Улрих сме ужасни родители — каза Чарли. — И когато се събудих, си дадох сметка, че е точно така.

— Глупости — казах аз. — Вие ще бъдете страхотни родители.

— Не — каза Чарли. — Снощи пак пропуших. Наистина, само половин цигара, но то е по-силно от мен.

— Е, половин цигара не е кой знае какво — казах аз.

— Нали знаеш какво се случва с цветята вкъщи — каза Чарли. — Ами ако и с бебето стане същото?

— Аз не бих се тревожила за това — казах аз. — Човек винаги се справя, когато му дойде до главата.

— Ще го забравя в някой супермаркет — каза Чарли.

— Ще му вържем звънче — казах аз.

— По дяволите, лошо ми е — каза Чарли. — Мисля, че ще повърна. Благодаря ти, че ме изслуша.

— Няма за какво — казах аз и отново се съсредоточих върху ръкописа си.

* * *

Седмицата до рандевуто ми с Джо премина като в сън. Всеки ден прилежно тренирах издръжливостта си на пиене и изпълнявах точка по точка задачите от списъка. А междувремежно приключих „Пътят

на Лея в мрака“, тъй като ние, Девите, не обичаме да оставяме нещата недовършени. Започнем ли нещо, непременно трябва да го завършим.

Това важеше и за уборката.

Изнасях пълни торби с боклук от апартамента си. Веднъж започнало, фанатичното ми разтребване не знаеше граници. Покъщнина, дрехи, обувки, бельо, сувенири, картини, хартийки, чаршафи, козметика — всичко, което не харесвах на сто процента, отиде на боклука. Трябваше да остане само това, което считах за автентично и което не се срамувах да покажа. А то беше доста малко. Особено от дрехите ми не остана почти нищо.

Ако не беше невротичната ми депресия, това почистване щеше дори да ми достави удоволствие. След него жилището ми изглеждаше някак по-голямо, шкафовете се изпразниха и всичко си беше на мястото.

Всяка сряда трябваше да чистя у леля Евелин и макар че този път ме накара да разреши ресните на персийските килими и да почистя фурната, времето мина някак си неусетно. Кой да предположи, че с едно сръбване на водка чистенето става толкова приятно!

— Следващия път ще измием шкафовете — каза леля Евелин. Тя винаги казваше „ние“, когато говореше за това, какво трябва аз да направя. В действителност обаче пръста си не помръдваше, а през цялото време само ме гледаше и нареждаше.

— Ще е чудесно — казах аз. Защото следващата седмица нямаше да ме има.

Когато се прибрах вкъщи, ми се обади Лакрице и ме попита как вървят нещата със синопсиса ми. Казах, че ще изпратя готовия ръкопис следващия петък и тя много се зарадва.

— Експедитивна и точна както винаги! А аз вече си мислех, че ще ме изоставите — каза тя. — Без вас щях да съм загубена. Ръкописите, с които разполагам до момента, са ужасни. Изглежда е невъзможно смученето на кръв да става на по-високо ниво.

Не бях включила Лакрице в списъка на тези, до които трябваше да напиша прощално писмо. Все пак не можех да обхвана всички. Затова (и защото в интерес на тренировката току-що бях изпила две чаши водка с портокалов сок) използвах възможността и казах:

— Вие сте много, много симпатична, Лакрице. И аз от сърце ви желая всичко добро.

Лакрице прие изблика ми на сърдечност доста спокойно:

— Вие също сте ми много, много симпатична, Гери. За мен е истинско удоволствие да работя с вас.

О, колко мило! Толкова се трогнах, че за малко да се разплача.

— До скоро виждане в един по-добър свят — казах аз тържествено.

— Да — каза Лакрице. — Нали за това работим.

Майка ми също се обади и аз бях сигурна, че ако тя знаеше, че това е последният път, в който говори с мен, щеше да ми каже съвсем други неща.

— Искам само да те попитам какво смяташ да облечеш на сребърната сватба на Алекса — каза тя.

— Уффф...

— Моля те, само не обличай пак онова вехто кадифено сако. За този случай спокойно можеш да си купиш нещо ново. Хана, нали я знаеш, онази Хана на Клаус, Клаус Кьолер, та тя наскоро, на шейсетия рожден ден на Ан-Мари, се беше изгупала с много елегантен костюм с панталон. С елече под сакото. Това и на теб ще ти стои добре. Мога да говоря с Ан-Мари да попита Хана откъде си го е купила и после заедно да отидем да купим един и на теб.

— Аз, ааа, вече съм си купила една много хубава червена рокля — казах аз. — А също и обувки към нея.

Майка ми помълча няколко секунди, през които вероятно се съвземаше от изненадата. После каза:

— Червена? Що за цвят си избрала? Червеното е толкова натрапливо. Не на всеки подхожда. Виж, бежовото е друго. Костюмът на Хана беше бежов.

— Роклята е много красива, мамо. Стои ми възхитително. Дори продавачката го каза.

— О, те казват какво ли не, за да си пробутат боклуците. Не знаеш ли, че получават процент? Какво ще кажеш да вземеш назаем нещо хубаво от сестрите си, хм?

— Имаш предвид престилката тип Лаура Ашли на Тине или черния костюм на Лулу? Не, мамо, роклята е супер, ще видиш. Струваше четиристотин и трийсет евро.

— Четиристотин и трийсет евро? Точно в твой стил да пръскаш пари за неподходящи неща, вече си представям някаква евтина

рокличка...

— Четиристотин и трийсет — казах аз. — При това, намалена от осемстотин.

— Не ти вярвам — каза майка ми. — Казваш го ей така.

Въздъгнах.

— За твое добро е, Рилуге — каза майка ми. — И ти ще се чувстваш по-добре, ако си хубаво облечена. Иначе накрая ще кажат, че не е чудно, дете най-малката ми дъщеря е още сама, щом като така се е запуснала.

Въздъгнах още веднъж.

— Знаеш ли, че между роднините се носи слух, че нещо не ти е съвсем... така де, наред? — попита майка ми.

— Какво, я повтори?

— Ами, че не си нормална — каза майка ми. — Нали се сещаш, различна.

— Как така различна?

— О, моля те, не се прави на по-глупава, отколкото си — каза майка ми. — Различна си. Някак друга. Обратна. От другия бряг.

— Лесбийка? Роднините смятат, че съм лесбийка?

— Дъще, не ми харесва, когато използваш такива думи.

— Мамо, лесбийка е правилната дума. Неправилни са изразите „някак друга“, „обратна“, „от другия бряг“ — казах аз.

— Ако някой те чуе да говориш така, като нищо ще си помисли, че наистина си...

— ... лесбийка? Не, мамо, не съм. Това би означавало да ми харесва секса с жени. И дори да правя такъв. Но аз изобщо не правя секс нито с жена, нито с мъж. Но не мисля, че това засяга когото и да е. Както никой не би попитал дали леля Алекса и чичо Фред още се чукат.

— Тигелу! — извика възмутено майка ми.

— Виждаш ли? — казах аз. — Въпроси от този род са недискретни и неприятни и въпреки това ние, необвързаните, постоянно се сблъскваме с тях.

Майка ми помълча няколко секунди. После каза:

— Нали знаеш, че на Фред му оперираха простатата.

— Моля?

— Нищо повече няма да кажа — каза майка ми. — Заклучвам си устата. Аз съм самата дискретност. Мисля, че ако *от време на време* се появяваш на семейните празници с някой мъж, зловните слухове ще престанат. Както правят братовчедките ти Франциска и Диана.

— Те всеки път се появяват с различен мъж — казах аз. — Леля Мари-Луиз се държи така, сякаш утре ще забият сватбени камбани, но ако питаш мен, пичовете са наети. С кого ли този път ще се правят на почти сгодени?

— О, новият приятел на Диана е борсов посредник — каза майка ми. — А Франциска още е с този от последния път. Наесен щели да се женят.

— За фризьора с прическата на Елвис и гласа на Гуфи? — попитах аз малко шокирана.

— Той не е просто фризьор — каза майка ми. — Има четири салона в града. И Мари-Луиз заяви на Франциска, че когато човек е на трийсет, не може да чака да се появи принцът на бял кон. Налага се да направи някои компромиси. А мъж с процъфтяващ бизнес в днешно време хич не е за пренебрегване. Всъщност какво казаха в аптеката за лекарствата?

— Какво?

— За кутията от обувки с лекарства, която ти дадох. Трябваше да я занесеш в аптеката.

— А-а-а, да, много им се зарадваха — казах аз. — В Етиопия тъкмо била плъзнала ужасна епидемия на смущения в съня и твоите лекарства им дойдоха като по поръчка.

— Добре, добре. Сега трябва да се приготвя за партията бридж — каза майка ми. — Все пак ще попитам откъде си е купила Хана костюма. Пък и ще погледна в Хайнекаталого дали няма нещо подходящо за случая. Пак ще ти се обадя.

При други обстоятелства може би щях да направя опит да протестирам, но сега защо да навлизам в безсмислени спорове?

— Добре, мамо, направи го — казах аз. — И... благодаря ти за всичко.

Мисля, че това бяха подходящи думи за сбогуване.

— Нали затова са майките — каза майка ми.

* * *

„Миличка Фло,

Помниш ли, когато с теб четохме историята на онези индианци, които разговаряха помежду си насън и дори изкачиха заедно планина? Представи си, тази нощ сънувах, че говоря с моя бъдещ съпруг. Имаше орлово перо в косите и умни и добри очи. Веднага разбрах, че той е мъжът, защото сърцето ми се разтуптя като лудо.

— Не губи повече време далеч от мен. Ела тук при священото самодивско дърво, в подножието на Орловата планина и се омъжи за мен — каза той (на индиански, но аз можах да го разбера!). — Защото с теб сме родени един за друг.

Беше чудно хубав сън. Когато се събудих, намерих на възглавницата си едно орлово перо и, естествено, веднага си направих резервация за следващия полет до Америка. Още като дете мечтаех да се омъжа за индианец. Имам време колкото да опаковам нещата си (разбира се, твоята перлена диадема ми е особено необходима сега!) и да ти напиша това писмо, за да не се чудиш защо съм изчезнала така внезапно.

Бъдещият ми съпруг е вожд на индианците никати, което в превод означава нещо като «тези, които живеят в рая». Той самият се казва Якуту, а това означава: «Умен, хубав мъж, който носи жена си на ръце». Имената на индианците винаги означават нещо. Супер се радвам, че не ми се падна братът на Якуту — Ратули, чието име в превод означава «този, на когото му миришат краката» — пу, имах късмет.

Това, което видях в съня си за селото на никати, беше наистина като в рая: чисто, синьо езеро, ливади и гора, зад която се издига величествената Орлова планина, чийто връх е покрит със сняг, наоколо препускат коне, а между пъстрите шатри подскачат зайчета. Имаше и страшно

много храсти с червени боровинки. Видях и няколко огромни костенурки. Най-малките индианчета ги язدهа.

Както можеш да си представиш, ужасно много се радвам, че ще бъда съпруга на вожд, но за съжаление в селото няма телефон, поща и джипове. Затова много ще ми липсваш. Но може би понякога ще се срещаме насън и ще си говорим за това, какво се случва с нас.

Хапвай повече зеленчуци.

Твоя Гери

(която от утре ще се казва Йоката, което в превод е нещо като «тази, която лети в облаците»)

P.S. Скъпа Каролине, скъпи Берт! Домашните любимци са от полза за психическото развитие на детето. Те развиват чувството за отговорност и като цяло правят личността по-силна. Добрите родители разрешават на децата си да имат домашен любимец, а Фло е в подходяща възраст да си има зайче. Разпечатах ви няколко статии на тази тема от интернет и ги прилагам тук, като много се надявам да уважите последното желание на вашата добра приятелка.

Моля, дайте пръстена с аквамарин на Фло едва на осемнайсетия ѝ рожден ден или още по-късно. Докато порасне и психиката ѝ укрепне, по-добре да вярва, че живее щастливо и безгрижно в едно индианско село. Не мисля, че трябва отрано да се ограбват илюзиите на децата, пък били те за великденското зайче, Дядо Коледа или за живота на самотните жени в държавата. Но не вярвам, че това ще ви затрудни, като гледам как успешно накарахте детето да повярва в биберонената фея, на която уж ѝ трябвали смуканите досега биберони, за да ги даде на новородените бебета. ЕЙ! Не мислите ли, че е доста гнусно?«

Слизането ми във фойето беше грешка, при това голяма. Огромна, непоправима грешка.

И то заради едната суетност.

Случи се именно защото изглеждах великолепно. Косата, прическата, роклята, обувките — всичко това беше умопомрачително! Ако трябва да съм откровена, никога не бях изглеждала по-добре. Седмицата с прекалена консумация на алкохол се отрази добре на фигурата ми, тъй като през повечето време ми беше прекалено лошо, за да мога да ям. Резултатът беше прекрасен плосък корем и видимо по-слаби черти на лицето. Тъмните сенки под очите ги правеха да изглеждат по-големи. А фризьорът ми беше направил кичури с цвят на карамел и мед и изглеждах фантастично.

През последния ден от живота си тя блестеше с неземна красота. Който я видеше, никога нямаше да я забрави. Сякаш някой вълшебник я беше изваял, придавайки ѝ неустоим и невинен образ.

Цяло разточителство щеше да е, ако приживе не се бях показала поне веднъж в тази рокля. Само пред няколкото непознати долу в хотела и само за няколко минути. Тъкмо да използвам възможността да изхвърля опаковките на сънотворните таблетки, които бях извадила от станиоловите блистери и подредила на масата в пет редици. До тях стояха водката, шише с вода, водна и ракиена чаша.

Бях пуснала прощалните писма в пощенската кутия пред хотела, както си му беше редът. Това бяха куп дебели пликкове, пощенските такси за изпращането на които ми струваха цяло състояние и които напълниха догоре пощенската кутия.

В шест часа вечерта я изпразвах, а сега беше седем и половина. Моите последни думи вече пътуваха към получателите си.

Всичко вървеше по план. Повече нищо не можеше да се обърка.

— Имам още време — казах на отражението си в огледалото. Голямото огледало в хотелската стая беше позлатено и придаваше на

отражението ми достойнство. — Мога да сляза долу и да зарадвам хората с вида си, а после отново ще се кача и ще започна с гълтането.

Отражението ми не се възпротиви, то пооправи кокетно косата си и ми се усмихна. И аз му се усмихнах. Това блестящо червено червило наистина ми стоеше страхотно. Обикновено си слагах червило с едва доловим цвят, за да не подчертавам и без това голямата си уста, което невинаги се отдаваше дори на Джулия Робъртс. Но ако не се осмеля днес, то кога...

Когато слязох долу във фойето и изхвърлих опаковките на таблетките в кошче за боклук, там седяха само две възрастни жени, които, както изглежда, си бяха забравили очилата вкъщи. А момичето на рецепцията изобщо не ме удостои с поглед. През въртящата се врата влязоха двама бизнесмени, но те веднага кривнаха наляво към бара. Те дори не ме видяха. *Ей! Това е последната ви възможност да ми се възхищавате приживе!*

И тъкмо когато реших да се обърна и да се прибера в стаята си, чух свирене на пиано откъм бара и ми хрумна безумната идея да изпия последна чаша шампанско, така да се каже за настроение. Ако бизнесмените не ме забележеха и тогава, седнала на високия стол на бара с кръстосани крака, значи бяха безнадежден случай.

И така, затраках с токовете на изумителните си червени обувки към бара, отивайки право към собствената си гибел. Но тогава още не го знаех, наслаждавах се само на одобрителните погледи на двамата бизнесмени, които бяха седнали на маса срещу бара. Стана точно както се надявах! С доволна усмивка се покачих на един от столовете, точно в полезрението на двамата. Е, все пак си струваше усилието. Дори келнерът зад бара изглежда ме намираще за възхитителна.

— Чаша шампанско, моля — казах аз и леко запърхах с мигли.

— Веднага — отговори келнерът.

Сложих крак върху крак, пригладих роклята си и хвърлих поглед наоколо. Помещението беше потопено в хладна, мъжделива светлина и разделено на много плюшени сепарета. По това време още нямаше много хора. Кафе-машината боботеше тихо, пианистът свиреше „Когато времето отлита“, а в ъгъла срещу бизнесмените, полузакрита от растение, се натискаше една двойка. На мен не ми се гледаше натам, но те така се целуваха, сякаш завират езиците си чак в гърлото на другия, отвратително.

Жената беше с червена коса, а ръцете ѝ, които се подаваха от малката черна рокля, бяха посипани с лунички. Приличаше на Мия. Сега мъжът извади езика си от устата ѝ и тя се засмя. Същият смях като на Мия.

Един момент!

Сега можах да видя профила ѝ съвсем ясно. Това беше Мия, нямаше никакво съмнение.

Но мъжът не беше Оле. Той беше тъмнокос и поне с десет години по-стар.

— Шампанското ви — каза келнерът.

Не, не е възможно. Мия е на обучение в Щутгарт и освен това е щастливо омъжена. Жената, която току-що стана и мина покрай мен, плътно притисната до чуждия мъж, нямаше как да е Мия. Но беше тя. Мина толкова близо до мен, че дори усетих парфюма ѝ.

Понечих да кажа нещо, но Мия изобщо не ме забеляза. Мъжът беше сложил ръка на задника ѝ, а тя се кискаше, докато излизаха през стъклената врата във фойето.

— Ей сега се връщам — казах на келнера и последвах двойката до вратата.

Видях как говорят с момичето на рецепцията, как тя им даде ключ и как все така прегърнати се отправиха към асансьора.

Какво да правя сега? Не трябваше ли поне да се обадя на Оле, преди да отстраня единствения свидетел на случилото се, тоест себе си? Горкият Оле мислеше, че жена му ходи на обучение след обучение, а пък тя му изневерява с някакъв Опипвач на задници и Езикозавирач в гърлото. Колко тъжно!

От друга страна, това какво ме засягаше? Може да е инцидентен случай, за който Оле никога да не разбере и да си живее щастливо с Мия...

В този миг някой сложи ръка на рамото ми. Аз изписах уплашено.

— Шшшт — каза този някой. — Аз съм.

Беше Оле.

Гледах го, сякаш беше привидение. Но наистина беше той, светлата коса падаше на челото му, около него леко ухаеше на зъболекар.

— К... какво правиш тук? — попитах аз.

— Седях ей там — каза Оле и ми показа едно отдалечено сепаре.
— Мислех, че нещо ми се привижда, когато те видях да влизаш.

— Да, но, но, Мия... — запелтечих аз.

— Да, и Мия е тук — каза Оле. — С любовника си.

Зяпах го с отворена уста.

— Е, в началото и аз бях малко шокиран — каза той. — Ела, вземи си шампанското и седни при мен ей там, в ъгъла. Ще ти разкажа цялата тъжна история. Дългата тъжна история, която ме превърна в мъж, който шпионира жена си.

— Не, не мога, аз... аз трябва да свърша нещо — казах.

Макар че Оле беше видимо разстроен, нямаше да мине много време, преди да ме попита какво търся в този хотел. И тогава планът ми щеше да загази. Оле отметна косата от лицето си.

— Извинявай, виждам, че имаш среща. Джо се казваше, нали? Предполагам, че чакаш него, а?

Кимнах.

— Е, да, разбирам, сега имаш съвсем други грижи и едва ли ти е до разговори за проваления ми брак.

Оле изглеждаше така, сякаш ей сега ще се разплаче.

— Наистина моментът не е подходящ — казах аз нещастно.

— Естествено. Абсолютно. Разбирам. Но когато те видях да влизаш през вратата, имах чувството, че това е знак на съдбата или нещо такова... лице на приятел! Някой, който ще ми помогне да дойда на себе си... Съжалявам.

— Всичко е наред — казах аз.

— Твърде хубаво е, за да бъде истина. — Оле погледна часовника си. — Едва осем без петнайсет е. Знаеш ли какво? Просто ще седна до теб на бара и ще пия, докато дойде твоят приятел. За колко сте се уговорили?

— Ами, всъщност за осем — казах аз, докато отново сядах на високия стол до бара, а мислите се щураха в главата ми. О, Боже, как сега да се отърва от Оле? Кой ме караше да напускам стаята си и да слизам долу! — Само че, въъ моля те не ми се сърди, но няма ли да изглежда странно, ако двамата заедно го чакаме тук? Не мисля, че...

— О, разбирам, разбирам — каза Оле и седна до мен на стола. — В никакъв случай не искам да проваля срещата ти.

— Добре — казах аз.

— Не се тревожи. Аз ще държа вратата под око и когато любимият ти влезе, веднага ще се престоря, че изобщо не те познавам — каза Оле. — Все едно че съм пияница, който случайно е седнал на бара до теб. Бих пийнал уиски. Едно двойно, моля. Дори тройно, ако има такава. Без лед.

Отпих от шампанското си. Наистина се струпаха твърде много досадни случайности. *Веднъж* човек да реши да се самоубие и...

Може би просто трябваше да извикам „А, ето го“, да се втурна към фойето и да избягам в стаята си, преди Оле да разбере какво става. Само това ми хрумваше като възможност да се откопча от него.

Погледнах към стъклената врата. Във фойето тъкмо влизаха група японци. Това беше добра възможност. Трябваше да се възползвам.

— А, ето... — започнах аз, но точно тогава Оле избухна в сълзи. Той обори глава на рамото ми и ревна. Келнерът постави чаша уиски пред нас и ми хвърли съчувствен поглед. — Ама че гадост — казах аз.

— Дааа, истиинскааа гаадост — хълцаше Оле.

Оставих го малко да си поплаче. Но когато сълзите му намокриха кожата ми през роклята, го побутнах леко настрана.

— Ей, ей — казах аз. — Не е чак такава трагедия. Статистиката сочи, че най-малко 60 процента от жените изневеряват на мъжете си. А седемдесет процента от мъжете — на жените си.

Той подсмъркна.

— Но аз не мислех, че принадлежа към тези шейсет процента, на които им изневеряват — каза той. — Винаги съм вярвал, че това между Мия и мен е нещо специално.

— Вероятно наистина е така — казах аз. — Въпреки... това.

— Нима? Искаш ли да ти кажа нещо? Така е от години! Години наред тя ме е мамила, вече съм напълно сигурен. А аз, глупакът, нищо не съм усетил. И до днес щях да съм в неведение, ако вчера сутринта не бях отишъл да потичам в парка при Аахен и случайно не бях срещнал там колежката на Мия.

— Да, да, все тези случайности — казах аз.

— Да, наистина! Защото обикновено тичам в градския парк — каза Оле. — Та както си говорихме най-любезно, колежката и аз, стана ясно, че тя не знае за никакво обучение в Щутгарт, но знае, че Мия и аз сме били преди четири седмици в Париж.

— Така ли? А вие нищо не разказахте.

— Защото не сме били в Париж! — изкрещя ми Оле. — По това време Мия уж беше на обучение, а аз си бях сам вкъщи. Извинявай, не исках да ти крещя.

— Няма проблем. Значи тя не е била в Париж, а на обучение?

— Не! Не разбираш ли? Тя лъже мен и всички останали както й падне. На другите казва, че е с мен в Париж, а на мен — че е на обучение. А в действителност...

— Аха — казах аз.

— И така, прибрах се вкъщи и се правя, че нищо не знам. И наистина не знаех до тази вечер. Мислех си, че тази колежка нещо се е объркала и че всичко ще се окаже безобидно... Но когато тази сутрин Мия тръгна за Щутгарт на обучение, аз я последвах.

— До Щутгарт ли?

— Не — изкрещя пак Оле. Бизнесмените ни изгледаха с любопитство. Оле отново сниши гласа си. — Само до следващия паркинг. Там паркира колата и отиде да пазарува. Бельо! Тъмночервено!

— Хм, хм — обадох се аз. — И ти все след нея?

Оле кимна.

— Следях жена си като жалък, второкласен частен детектив. В отдела за бельо трябваше да се крия зад закачалките със сутиени. Другите клиенти ме взеха за перверзник.

— Сигурно — казах аз. — Искам да кажа, какво от това.

— Кабинетът ми днес остана затворен — продължи Оле. — Асистентките ми звъняха цяла сутрин, за да отменят часовете на пациентите. Защото докторът е зает да шпионира жена си. Та докъде бях стигнал?

— Какво стана, след като Мия си купи бельото?

— Тя се заразхожда из бутиците така спокойно, че аз реших, че си е измислила това за обучението само за да си напазарува на спокойствие. Но после, в кафенето на Еренщрасе, се срещна с този мъж.

— С този, от одевете?

— Да, естествено, че с него — каза Оле. — Той така бързо си пъкна езика в гърлото й, че аз дори не успях погрешно да заключа, че това може да е някой братовчед, когото не познавам.

— И после?

— Ах, беше отвратително. Отправиха се, хванати за ръчичка към следващата пиаца и си взеха такси до този хотел.

— Защо не са дошли с колата й? — попитах аз. — Или с неговата?

— Аз... нямам представа. — Оле ме погледна гневно. — Какво значение има изобщо? Мисля, че са били толкова луди един по друг, че не са искали да губят време, а да започнат направо в таксито. Освен това, от Еренщрасе до паркинга на магазина разстоянието е доста голямо и не са искали да ги видят. Така или иначе, дойдоха с такси до хотела. Знаеш ли колко струва нощувката тук?

Кимнах.

— Дано поне да плаща този смукльо — каза Оле. — Бельото е достатъчно скъпо.

— Как успя да проследиш таксито? — попитах аз.

— С друго такси — отговори Оле. — Не бях на себе си.

— Представям си колко се е забавлявал таксиметровият шофьор — казах аз. — Бихте ли проследили ей онази кола там... Сигурно години е чакал нещо такова.

— И му оставих десет евро бакшиш — каза Оле. — Мия и онзи си взеха стая и цял следобед прекараха в нея. Бях напълно объркан. Не знаех какво да правя.

— Мога да си представя — казах аз.

— И така, седнах тук в бара и зачаках. Идея си нямах какво търся тук, но така или иначе, нищо по-разумно не ми хрумваше. По някое време двамата наистина се появиха. Аз гледах да не бия на очи от ъгъла, в който седях, но те и без това бяха погълнати един от друг. През цялото време чувах странния й кикот.

— Може езикът му да я е гъделичкал в носа — казах аз.

— И тогава влезе ти — каза Оле. — Сякаш беше ангел в червена рокля. Помислих, че имам халюцинации! Но в същото време почувствах облекчение. Наистина, не знам какво щях да правя, ако не се беше появила. Сигурно щях да застана пред този тип и да го фрасна.

— Ами! Не вярвам — казах аз.

— О, и аз не вярвам — рече Оле и се сви. — Киснех си страхливо в ъгъла и се стараех дори да не дишам. Ужас. Що за жалък страхливец съм аз!

— Не си страхливец, просто си под въздействие на шока.

— Да, да, така е. Но за щастие сега ти си тук. — Оле избърса сълзите от лицето си. — О, Боже, толкова ми е неудобно. Наистина! Ти си се настроила да прекараш хубава вечер, а аз, аз ти проглушавам ушите от рев. Това наистина е... абе, срамувам се. Искрено съжалявам.

— Всичко е наред. Какво ще кажеш да ти хванем едно такси отвън и спокойно...

Оле поклати глава. Погледна часовника си:

— Твоят Джо не е от най-точните, а?

Оле сякаш беше залепен за бар стола. Обърнах се към вратата. Японците бяха изчезнали. Но затова пък на рецепцията стоеше един мъж. Можех да се втурна към него и да се престоря, че това е Джо. Но тогава забелязах, че той имаше ужасно клепнали уши. Дори от мястото, където седяхме, изглеждаха направо ужасни. Не исках Оле да си помисли, че си падам по мъже с такива уши.

— В „Лексингтън“ щяха да направят на Мия отстъпка като на служител — каза Оле. — Но там щеше да е неудобно да се среща с любовника си. Тъпо, нали? Бихте ли ми дали още едно уиски? Двойно и тройно, моля.

— Въпросът е защо не се срещат в дома му? — казах аз.

Оле повдигна рамене.

— Може да живее далече. Или бърлогата, в която живее, да не е за пред хора.

— А може просто и той да е женен — казах аз.

— О, Боже — каза Оле. — Каква свиня.

— Предполагам, че и за двамата това е само една афера. Бракът е важен за тях и те не искат да го рискуват — предположих аз. — Ако се престориш, че нищо не знаеш, всичко може да си остане както преди и да остареее щастливи заедно.

— Ти да не би окончателно да превъртя? — извика Оле. — Що за болна връзка би било това? — Той отново погледна часовника си. — Сигурно твоят Джо е попаднал в задръстване. Всъщност откъде ще дойде той?

Направо от отвъдното, човече. С косата си.

— От, а-а-а, от Франкфурт — казах аз.

— Аха — каза Оле. — Надявам се, че не говори на хесенски диалект. Веднъж беше споменала, че не ти звучи секси.

— Да, така е. Но Джо говори на книжовен немски. Всъщност, роден е, а-а-а, в Бремен.

— А кога ще дойде? — попита Оле. — Не е проява на изискан вкус да караш някого да чака. Сам на бара.

Вече започваше да ми лази по нервите.

— Слушай, мога да почакам и сама. На твое място бих се прибрала вкъщи.

— И дума да не става — каза Оле. — В никакъв случай няма да те оставя сама на бара да те зяпат толкова непознати мъже.

— Никой не ме зяпа — казах аз.

— Напротив. Всички те зяпат. На онези двамата там отпред през цялото време им текат лигите. Но и тази рокля е... доста възбуждаща.

— Хм, благодаря — казах аз.

— Наистина. Никога не съм те виждал с нея. Обувките също.

— О, те са толкова стари — казах аз.

— Гледам, че и на фризьор си ходила — каза Оле. — И Мия вчера беше на фризьор. — Донесоха му уискито и той отпи две малки глътки. — Как мислиш, на колко ли е години?

— Джо ли?

— Не, любовникът на Мия. Изглежда стар, нали?

— Бих казала, към средата или края на четирийсетака.

— Дъртак — каза Оле. — Сигурно с Мия по-лесно изживява кризата на средната възраст. А Джо на колко години е?

— На трийсет и пет — казах аз. Това беше броят на сънотворните таблетки, които ме чакаха горе в стаята и се питаха, къде, за Бога, се губя.

— Но какво става с този човек? — попита Оле. — Можеше поне да се обади, че ще закъснее.

— Забравих си телефона горе в стаята — казах аз. — Най-добре да изтичам да го донеса.

Оле ме погледна изумено.

— Наела си стая тук?

— Ами, да.

— Но защо? С Джо можехте да отидете у вас. Или — о, не, само не ми казвай, че имате тайна афера, за която никой не бива да знае.

— Глупости — казах аз. — Нали всички знаете за него.

— Той е женен, нали?

— *Не* — казах аз. — Не, не е!

Оле замълча, но мълчанието му беше някак съжалително. Пианистът отново засвири „Когато времето отлита“. Сигурно не можеше друго. Исках да изляза от тук.

— Желаете ли още шампанско? — попита келнерът.

— Не, благодаря... Е, добре, от мен да мине.

Въздъгнах. Не можех просто ей така да се кача горе и да свърша със себе, докато Оле се разкъсва тук от любовни терзания. Най-малкото трябваше да се уверя, че се е прибрал благополучно и че няма да направи някоя глупост.

— Да не искаш да останеш цяла нощ тук и да чакаш Мия?

— Не знам — каза Оле.

— Не мисля, че това е добра идея — казах аз.

— Ти имаш ли по-добра? — попита Оле.

— Най-добре ще е да си отидеш вкъщи и да размишляваш на спокойствие.

— За какво да размишлявам? — попита Оле. — За това, че съм пълен идиот ли?

— Примерно — казах аз.

Оле си поръча още едно уиски.

— Само че на мен ми харесва тук — каза той.

Окей, твоя работа. Самата аз си имах достатъчно проблеми. В съзнанието ми изникна картината как сортиращата машина подрежда по пощенски кодове моите прощални писма. Всъщност какво правех още тук, долу? Да не би да откачих?

— Ще тръгвам — казах аз решително.

— Къде? — Оле ме погледна уплашено.

— В стаята си. Ще се обадя на Джо.

— Не, остани при мен, Гери, моля те.

— Не, не мога.

— Да, да, разбирам, естествено, че не можеш, извинявай. — Оле погледна часовника си. — Но мисля, че той няма да дойде. Жененият негодник ти върза тенекия.

— Възможно е — казах аз. — Затова искам да му позвъня.

— Значи наистина е женен! Знаех си. Какъв негодник. Мами жена си, а теб само те използва. Жена като теб. Да падне до нивото на любовница. На всичкото отгоре не е и точен.

Оле се наведе над бара.

— Ей, вие — каза той на келнера. — Можете ли да си представите? Негодникът ѝ върза тенекия.

— Не е вярно — казах аз и се плъзнах от стола. — Бихте ли включили шампанското към сметката на стаята ми? Тя е номер 324.

Келнерът кимна.

— Не, не — каза Оле. — Аз ще платя.

— Вземи си такси и се прибери, Оле — казах аз.

— Ти си толкова добра с мен — каза Оле. — Изобщо ти си най-добрият човек, когото познавам. И красива, и умна, и забавна. Този Джо не те заслужава.

— Вече е късно — казах аз и го целунах по бузата. За последно вдъхвах мириса на зъболекар. Малко оставаше да се разплача. Но сега трябваше да бъде твърда. — Довиждане, Оле, ще видиш, че всичко ще се оправи. И да не направиш някоя глупост.

— Не, не се тревожи, Гери. Ще ти се обадя, когато отново съм в състояние да мисля трезво.

Прехапах долната си устна и затраках с токчетата си към вратата.

— Ако ти потрябвам, тук съм — извика Оле след мен.

* * *

„Скъпа госпожо Кьолер,

Помня, че преди години ми бяхте предложили да Ви казвам леля Ан-Мари, но аз имам толкова много истински лели, че и до днес не съм се възползвала от това фамилиарничене. А и знам, че не можете да ме понасяте, откакто отказах да отида на абитуриентския бал с Клаус.

Това е старо недоразумение, което веднъж завинаги искам да изясня: НЕ съм се отказала в последния момент, за да се окаже горкият Клаус внезапно без дама на бала. Напротив, дадох на Клаус, както и на майка ми повече от веднъж ясно да разберат, че предпочитам да изям половин килограм живи голи охлюви, отколкото да отида на абитуриентския си бал с момче, което

1. когато танцува, винаги се дупи като акаща патица,
2. мирише така, сякаш от две години не се е къпал,
3. по време на почивките между танците си бърка в носа и изстиска пъпките на врата си и
4. на всичко отгоре се мисли за неустоим.

Последното е Ваша заслуга и трябва да Ви се признае. Това се нарича добре свършена възпитателна работа.

И именно благодарение на това му качество в деня на бала Клаус се появи на вратата ни с букет цветя, и то едновременно с Георг Щрауб, който също носеше букет в ръка. (Само между другото и за Ваше успокоение да спомена, че макар Георг Щрауб винаги да миришеше хубаво, не отброяваше както трябва стъпките на румбата, а по време на тангото ме настъпваше и ми размазваше пръстите.)

Не е вярно, че съм отворила вратата и съм започнала да се смея. Не е вярно и това, че съм извикала: «Ха-ха, върза ли се, Клаус, глупак такъв?».

Истината е, че бях направо шокирана, когато видях двете момчета да стоят с букети пред вратата ми. Клаус се направи, че не забелязва Георг и букета му. Той невъзмутимо си зачовърка в носа и каза:

— Готова ли си, Гери?

Дали съм готова! Тогава щях да се побъркам.

— Но, Клаус, нали ти казах, че не искам да отида с теб — казах аз.

А Клаус ми отвърна:

— Но аз си помислих, че не говориш сериозно. Идваш ли?

И аз какво трябваше да направя? Все пак трябваше да помисля и за Георг. Просто нямаше да е справедливо, ако Георг или аз си провалим вечерта само заради игнорантството на Клаус, нали така?

Майка ми се опита да подкупи Георг с петдесетачка да се прибере вкъщи, но родителите му вече чакаха долу в колата, за да ни закарат на бала. И когато се качих в колата,

не съм се смяла злорадо, както се разправя, а бях много, много потисната. И не съм показвала среден пръст на Клаус!

Но нали все пак всичко свърши добре. Това, че Хана Козловски така спонтанно реши да ме замести, със сигурност беше във Ваш интерес, истинска благословия за цялото семейство и най-вече за Клаус. Чух, че Хана изглеждала възхитително в бежовия си костюм и като Ваша заместничка в турнира по бридж. А и търговски нюх има: петдесетачката, която майка ми й предложи, за да спаси честта на Клаус, тя успешно превърна в стотачка.

Желая Ви дълъг и щастлив живот

Ваша Гери Талер

P.S. Приложено Ви изпращам екземпляр от «Коварната медицинска сестра Клаудия» — Юлиане Марк е един от псевдонимите ми. Гордея се с това, че станах успешна авторка на любовни романи, и освен това нямам писателска агенция.“

8

Когато се прибрах в хотелската стая, първата ми работа беше да се събуя и да се хвърля на леглото. Наистина бях доста обърквана.

До този момент бях убедена, че от всички в обкръжението ми аз съм най-зле. Но трябваше да призная, че Оле беше в доста по-плачевно състояние. Сигурно не е лесно да научиш, че жена ти ти изневерява. Че голямата ти любов така позорно те мами.

От друга страна, пък не е ли по-добре да си имал нещо и после да си го загубил, отколкото никога да не си го имал? И изобщо — може точно днес да е по-зле от мен, но той ще се гърчи в любовни терзания само няколко дни, докато аз, за разлика от него, цял живот страдах от невротична депресия, а това определено беше по-лошо.

Поне дузина жени ще се наредят на опашка, за да се нахвърлят на красивия рус зъболекар, когато той отново бъде свободен. А кой се редеше на опашка пред мен?

Затова става въпрос. И затова имах право да прекратя този живот, преди да е станал съвсем нещастен.

Отново обух обувките си и прокарах ръка през косата си. Гримът не беше мръднал, само червилото трябваше да се освежи. Беше девет без двайсет. Ако всичко вървеше добре, най-късно докъм единайсет ще съм заспала дълбоко и непробудно. За вечни времена.

Тя приличаше на току-що разцъфнала роза, която никой не късаше и чийто аромат никой още не беше вдъхнал. И ето че през нощта щеше да увехне и всичките ѝ кървавочервени листа щяха да се разпилеят от вятъра.

Така им се падаше.

В този момент един от кътниците долу вляво се обади с някаква опъваща болка. Напипах го с език. Не, не, не можеше да е той: нали миналата година Оле смени пломбата на този зъб. Опъването престана. Ох, слава Богу!

Седнах тържествено на масата пред подредените на нея сънотворни таблетки и налях вода в голямата и водка — в малката

чаша.

— За твое здраве — казах аз на отражението си в огледалото. Отражението ми ме изглежда някак скептично.

— Хайде де — казах аз. — Не се дърпай, нали обмислихме всичко в подробности. Няма как иначе. Оттук нататък ще става все по-лошо. Представяш ли си — седмица след седмица, година след година.

Отражението продължаваше да ме гледа все така скептично.

— Безработни, неомъжени, бездомни, бездетни — казах аз. — И когато всичките ни писма бъдат прочетени, няма да имаме и приятели. Няма вече връщане назад. Самотна, невротично депресивна, стара и сбръчкана — такава ли искаш да станеш?

Отражението ми поклати глава. Слава Богу! В такъв случай, да започваме.

Изсипах водката в гърлото си, както го бях тренирала. Бррр, гадно. А сега, таблетките. Щях да започна с розовите, постепенно щях да се прехвърля на светлокафявите и най-накрая щях да оберя сивобелите, напръскани с точици, които бяха на най-външната редица. А междувреме по някоя и друга глътка вода и една чашка водка.

Хапче номер едно: слагам го на езика, поглъщам, отпивам. Готово. Номер две: слагам го на езика...

Някой почука на вратата.

Това не влизаше в плановете ми, затова просто останах да седя с изплезен език на стола си, като се надявах чукането да е било на съседната врата. Но не беше. Почука се отново, този път по-силно и по-продължително.

— Гери? Гери? Там ли си? — извика някой в коридора.

Беше Оле. Не можеше да е истина! Седях с повесен език и от ужас не можех да мръдна от мястото си.

— Гери, аз съм, Оле! — викаше Оле пред вратата. — Знам, че си вътре. Пусни ме да вляза! Иначе ще ме арестуват за смуцване на реда. Гери! Трябва да ти кажа нещо. Гери!

Вече започвах да се ядосвам. Прибрах езика си, глътнах хапчето, но забравих да отпия.

— Изчезвай, Оле — казах аз с пресъхнала уста, но Оле не можеше да ме чуе. Той удряше по вратата като побъркан.

— Гери! Отвори, Гери!

Станах. Трябваше да се отърва от този човек, иначе можеше цяла нощ да стои тук, да удря по вратата и да крещи.

— Тукккк не живее никаква Герррри, тук е Юшенка. Изчезва, илиии аз вииика полиция — казах, застанала до вратата.

— О, слава на Бога, че си тук, Гери — каза Оле от другата страна на вратата. — Хайде, отвори! Трябва спешно да говоря с теб.

— Не може — казах аз. — Разкарай се.

— Но защо? Знам, че Джо не е пристигнал, наблюдавах фоайето през цялото време. Ти си сама! Отвори, пусни ме, хората започнаха да гледат подозрително. — Вероятно някакви хора вървяха по коридора. — Добър вечер — каза им Оле. — Не се тревожете, по принцип не съм такъв, но днес жена ми ми изневери и аз се напих. Знам, че не е особено оригинално, но нищо по-добро не ми хрумна. Вие какво бихте ме посъветвали? Само не ме гледайте така глупаво. Имате кариес на третия зъб, горе вдясно, оттук го виждам.

Стана вече нетърпимо. Ако Оле нагрубяваше другите гости на хотела, беше въпрос на време да дойде някой от персонала, а аз в никакъв случай не исках това. Отворих вратата.

— Защо се забави толкова? — каза Оле и нахълта в стаята. — Гола ли беше?

— Не, тъкмо щях да...

Господи! Таблетките! Втурнах се покрай Оле към масата и ги сграбчих в ръка. Най-малко половината се разпиляха по пода.

Но Оле дори не забеляза. Той отиде до двойното легло и тежко се отпусна в него.

— Току-що долу ми хрумна гениална идея — каза той. — Докато се оглеждах във фоайето, за да не изпусна твоя Джо, внезапно ми дойде на ум най-гениалната идея на всички времена.

— Да спиш тук, докато не изтрезнееш? — попитах аз и пуснах таблетките в чекмеджето на едно от нощните шкафчета. После се наведох и започнах да събирам и останалите.

— Не, много по-добра — каза Оле. — Измислих как ще уцелим с три заека един куршум. Но ти защо лазиш по пода? Да не си си изгубила контактните лещи? Чакай, ще ти помогна.

— Не! Не! — извиках пронизително и отново пуснах на земята вече събраните хапчета. — Аз дори не нося контактни лещи. Събирам просто, а-а-а, трохи...

— Положението е такова — каза Оле. — И така: Джо ти върза тенекия, така ли е, или съм прав? А Мия ми изневери. Неведомите пътища господни доведоха всички нас в този хотел. Следиш ли мисълта ми?

— Всички, освен Джо — казах аз.

— Да, да. Къде се е дянал всъщност? — попита Оле. — Нека позная: едно от децата му е пипнало шарка, нали? Обикновено с това се оправдават женените негодници.

— Той няма деца — казах аз, докато незабелязано побутвах таблетките зад крака на масата. Оле нямаше да ги забележи, тъй като по всяка вероятност беше изгубил чувството си за реалност. — Освен това не е женен. Може да се появи всеки момент.

— Какво? — Оле седна в леглото. — Сериозно ли говориш?

Кимнах. *И има черен колан*, исках още да допълня, може би тогава Оле най-сетне ще си тръгне. Но, за съжаление, той беше далече от такова намерение.

— Ха-ха, за малко да се хвана — каза той и отново се тръшна на леглото. — Що за задръстване трябва да е било, и то по това време? Слушай, Гери, съкровище, не е нужно да се срамуваш от мен. Може да се случи и на най-красивите и най-добрите сред нас да им вържат тенекия и да ги пратят за зелен хайвер.

— О, моля те.

— Така е, така е, достатъчно е да видиш мен. Аз също не съм предполагал, че жена ми ще ми изневери с такъв противен тип. Погледни ме само: изглеждам къде-къде по-добре от него — каза Оле. — Може да звучи малко нескромно, но аз съм най-красивият мъж от нейното обкръжение. При това съм и *зболекар*. На такъв като мен не се изневерява.

— Оле, сигурно е било ужасен шок за теб и ще ми бъде приятно да поговорим... друг път за това, но сега...

— Първо изслушай гениалния ми план. Веднага ще се почувстваш по-добре. Вярваш ли в кармата?

— Оле! Много ми се иска да остана сама — казах аз и се прозях. Дали сънотворните таблетки не бяха започнали да действат?

— Не е нужно да търсиш грешката у себе си — каза Оле. — Това, че Джо се отнесе така подло с теб, няма нищо общо с твоята личност, повярвай ми. Ти си наистина страхотна жена и Джо

определено не желае нищо повече от това, да беше женен за теб, вместо за жена си, тази повлекана. Но сега е твърде късно. Сам си е виновен. Негодникът му с негодник. Да беше помислил навреме. Но честно казано, и ти нямаш никакъв усет за мъжете, мисля, че е редно да ти го кажа. Привличаш неподходящите мъже, които нямат никакво чувство за отговорност и търсят само удоволствие. Такива, които искат да се възползват от младостта и красотата ти, без да дадат нещо насреща.

— Ха-ха-ха — казах аз.

— Я ми кажи, няма ли в тази луксозна стая минибар?

— Има, ето там — казах аз. — Но шишенце кола от 200 мл струва седем евро и двайсет цента.

— Но аз не искам *кола* — каза Оле, обърна се по корем и без да става, се пресегна от леглото до минибара. — Искам уиски. Свикнах с него и ми идва добре. Не ме интересува колко струва. Аз съм богат. Дааа, аз съм един богат мъж. Един красив, богат мъж! Сигурно затова червенокосата повлекана се омъжи за мен. — Той отвори хладилника. — Няма уиски. Само червено вино и шампанско. И бира. Пфу. Ще повикам румсървиса. Това е най-малкото, което могат да направят за някого тук. Къде е телефонът?

— Мога да ти предложа водка — казах аз и му налях от скъпата си водка във водната чаша.

— Може и водка — каза Оле и пое дълбоко въздух. — Всичко ще ти платя. А сега внимавай. Значи, карма означава, че нищо не е случайно. Това тук също е карма. Всичко. Затова планът е следният: докато Мия се чука с любовника си, а твоят любовник — с жена си, ние двамата, ти и аз, ще прекараме нощта заедно. Тук, в тази хотелска стая. Как ти се струва? Дали е гениално, или е гениално?

— Това е... ужасно глупаво — казах аз. — Това е детинщина! *Гледай, Мия, щом ти можеш, мога и аз, танту за кукуругу.* Дори ако се абстрахираме от факта, че аз нямам ни най-малка полза от този план.

— Напротив, *ти* ще му покажеш на този Джо — каза Оле. — Нищо ли не разбираш? Пада му се, след като те изостави просто ей така. И когато види, че вместо с него, ти си с един красив зъболекар с порше...

— Но Джо изобщо няма да разбере за това — казах аз.

— Може би не веднага — каза Оле и се почеса по главата. — Но по-късно — да. Карма! Нищо не е случайно! Става въпрос за приц-принц-принципи, не разбираш ли?

— Не — казах аз.

— Какво толкова не разбираш! Утре сутринта Мия ще слезе на закуска в ресторанта с нейния дъртак, а там ще седим ние двамата, влюбени един в друг и хванати за ръце. Аз ще ти дам в устата от моето хлебче с мармалад. Тогава Мия ще види какво е.

— Е, *това* вече го разбирам — казах аз. — Искаш да накараш Мия да ревнува. Но както ти казах, намирам това за детинско и повърхностно. И няма да участвам.

— Но само си помисли колко е гениално — извика Оле. — Тя дори не може да направи сцена, защото така би се издала. Само си представи картинката: ти мамиш съпруга си и на следващата сутрин разбираш, че и той те е мамил, в същата нощ, в същия хотел. Точно като по филмите, нали?

— Слушай, Оле — подхванах отново аз. — Разбирам, че целиш да си отмъстиш. Но не се опитвай да ме убеждаваш, че това е карма и че аз ще имам някаква полза от цялата работа.

— О, ще имаш, може би не директна — каза Оле и изпразни чашата си.

— Не директна?

— Добре, окей, ролята ти наистина е неблагодарна. Но сигурно знаеш, че Мия и без това не те харесва, нали? Така че абсолютно нищо не губиш.

— Изобщо не става въпрос за това... — Изведнъж се сепнах. — Наистина ли Мия не ме харесва? И защо?

Оле започна да се киска.

— Тя си мисли, че си падаш по мен. Смешно, нали? Сякаш *всички* жени не си падат по мен.

— Това изобщо не е вярно — казах ядосано. Добре де, падах си по Оле, но никога, никога не съм го показвала. — Как е стигнала Мия до това заключение?

— Ами защото тогава без малко да се случи нещо между нас — каза Оле. — Между теб и мен.

— Да, но само без малко — казах аз. Не бях го забравила. — Защото тъкмо тогава Мия отново се появи.

— Именно — каза Оле и ми подаде чашата си. Налях му още водка. — Точно когато беше започнало да става хубаво. Типично за Мия. Завижда на хората дори за черното под ноктите им.

— Ти не беше длъжен да се хванеш отново с нея — казах аз малко ядосана.

Още си спомням онази вечер, в която Оле ми съобщи, че пак са се събрали с Мия. Доиде ми като гръм от ясно небе, тъй като считах връзката им за безвъзвратно приключила.

— Не, разбира се, но... това е дълга история.

— Тогава не ми я разказвай.

Онази вечер бях решила да кажа някое от класическите изречения. Нещо от рода на „Ще се качиш ли за по едно кафе?“ Но вместо това казах: „О, страхотно, радвам се за теб“ и „Разбира се, че ще останем приятели“ — но не бях напълно сигурна. За мен онези дни бяха много тежки.

— Не, нека ти я разкажа — каза Оле. — Трябва да се изясни. Как мислиш, защо бързахме толкова със сватбата, а?

— Защото... о! Да не би Мия да е била бременна? — Натъквах се на факти, за които изобщо не бях подозирала.

— Печелиш — каза Оле. — Поне тя така ми каза. Но после се оказа, че не е. — Той издуха русия кичур от челото си. — Всъщност аз много се зарадвах, че не е, защото нямаше как да съм сигурен, че детето е от мен. Ние се бяхме разделили, защото Мия временно се беше влюбила в друг. Такава си е Мия. Всичко при нея е временно. Може ли да си събуя обувките?

Поклатих глава.

— Все още искам да си тръгнеш. Уморена съм.

И наистина беше вярно. Бях смъртно уморена. Проклетите таблетки. Кой да предположи, че така бързо ще подействат.

— Напълно в твой стил. — Оле събу обувките си и ме дари с любвеобилен поглед. — Мислиш, че това е неморално. И искаш да ме спреш, да не извърша нещо неморално. Ти си толкова добра. Такъв порядъчен човек. Пълна противоположност на Мия. Ти си истинско съкровище. Искам да го фрасна този Джо.

— А аз теб — вметнах, но Оле не ме чу.

— Знаеш ли какво? Сега ще си взема един душ, а после ще се гушнем в леглото и ще си говорим за това, какъв прекрасен човек си ти

— каза той, като вече събличаше дрехите си. — Тъпото е, че не съм си взел четката за зъби. Но откъде да предположа, че ще стане така?

Аз безпомощно гледах как Оле се съблича със зле координирани движения и как хвърля дрехите си на стола, а след това се извърна чисто гол към мен и попита:

— Мога ли да използвам пастата ти за зъби?

— В несесера ми е — казах аз и отвърнах поглед. — Но само да си посмял да пипнеш четката ми.

— Не се тревожи, ще ги изтъркам с пръст, гнусливке — каза Оле и се заклатушка към банята. Едва бе затворил вратата след себе си, и аз се събудих за живот. Поех дълбоко въздух, мобилизирах остатъка от силите си и се хвърлих на пода, събрах хапчетата и ги сложих при другите в чекмеджето на нощното шкафче, точно до Библията. После ги преброих. Трийсет и едно — две вече бях изпила, къде ли бяха другите две? Едното се беше търкулнало чак до гардероба, но другото така и не успях да намеря. Започнах да ругая. Тези хапчета бяха най-ценното ми притежание. Те бяха моят билет за отвъдния свят. Но за жалост сега не можех да ги изпия. Оле щеше да забележи, че нещо не ми е добре, след което щяха да промият стомаха ми и да ме затворят в някоя психиатрия.

Но какво можех да направя?

Ако се стегна, опаковам всичко и се измъкна оттук, преди Оле да е излязъл от банята? Да пъкна хапчетата в чантата си, да обуя обувките си и да изтичам до асансьора? Можех да взема такси и да отседна в друг хотел, където напълно необезпокоявана...

Още не бях довършила мисълта си, когато Оле отново цъфна в стаята с хавлия около бедрата.

— Боже — каза той. — След този душ отново се чувствам почти трезвен.

— Скъпи Оле, щом отново си трезвен, моля те, бъди така добър, вземи си такси и си иди вкъщи — казах аз и отново се прозях.

Усещах тялото си натежало като олово. Но натежало по един приятен начин. Напрежението във врата, което чувствах през последните седмици, беше изчезнало.

— Чак толкова трезвен не съм — каза Оле. — Предполагам, че съм достигнал до два промила. Освен това, все още смятам идеята си

за отлична. Мия ще се пръсне от яд. На твоя Джо също ще му бъде за урок.

— Чуй ме, Оле, глупак такъв, престани да намесваш Джо. Не можа ли да разбереш, че него това изобщо не го бърка? А че Мия може за тази работа да прати някой наемен убиец да ми види сметката, за това не помисли ли? И че аз нямам никакво желание да участвам в това!

— Да, права си — Оле ми отправи искрен поглед. — Но не мога ли поне веднъж в живота си да бъда егоист? Знаеш ли каква рядка възможност е това — не може току-така да бъде пропиляна. Мия нищо няма да ти направи. Ако ще наема убиец, то ще бъде срещу мен. А и ти трябва само да се *правиш*, че между нас има нещо.

— Това се разбира от само себе си — казах аз.

— Моля те, Гери, моля те, направи го заради мен — каза Оле и си сипа още водка. — Цял живот ще ти правя безплатно зъбите. Ще използвам само най-добрите материали. Впрочем имаш много поддържани зъби, котенце, казвал ли съм ти го някога?

— Да, на последния профилактичен преглед — казах аз. — И престани да ме наричаш котенце.

— Извинявай, котенце — каза Оле. — Казах го само защото съм пиян. И защото винаги съм искал да ти го кажа. О-па-ляя, стой, сладурче!

Коленете ми внезапно омекнаха. Не неприятно, а по-скоро отпускащо омекнали. Отпуснах се на леглото.

— Но ти изпи само две чаши шампанско — каза Оле. — Ти си по-трезвата от двамата, трябва да ми размахваш пръст, когато започна да плещя глупости. Разчитам на теб.

— Аз обаче съм твърде уморена и вероятно самата плещя глупости — казах аз и се проснах по гръб. — Розовите действат бързо.

— Моля? Ей, да не вземеш да заспиш сега? Още е много рано. Едва девет и половина е. Какво ще стане с нашия купон?

Събух си обувките, разкопчах ципа на роклята си и я съблякох в легнало положение.

— Би ли окачил това на стола, ако обичаш? — казах аз с едва отворени от умора очи. — Струва четиристотин и трийсет евро.

Оле улови роклята и я метна на фотьюйла зад себе си.

— Слушай, Гери, ако продължиш да се събличаш, отсега ти казвам, че не гарантирам за себе си — каза той.

— Само и сутиена — отвърнах аз, докато очите ми се затваряха.
— Иначе не мога да дишам.

— Аз също — каза Оле. — О, Боже!

Още веднъж опитах да си отворя очите, но не успях.

— Ще подремна малко — информирах го аз. — И искам през това време да се държиш прилично, ясно ли е?

— Тогава се завий — рече Оле. — Аз съм просто мъж.

Придърпах завивката. Боже, колко е уютно това легло. Възглавниците ухаеха на прано и откога не бях спала в изгладени чаршафи?

— Ще смачкаш шоколадчето — каза Оле.

— Ще изгасиш ли лампата, *котенце* — казах аз.

— Добре, след малко и аз ще си легна — каза Оле. — Само още една чаша водка, за да съм сигурен, че няма да ти се нахвърля.

Исках да кажа още нещо, но вече бях заспала.

* * *

„Скъпа пралельо Хулда,

Аз съм Гери, най-малката дъщеря на племенницата ти Доротея, сещаш се, единствената, която не е руса, онази, дето потроши майсенския порцелан.

От всичките си пралели най-много харесвам теб. Честно казано, ти си и единствената, която мога да различа сред другите. Може би защото не носиш онази масова прическа с бели къдрици и въпреки че си на повече от осемдесет години, още ползваш червило и спирала за мигли. Защото имаш трапчинки и пушиш пури с позлатено цигаре. Защото предпочиташ да водиш смислен разговор, вместо да се вайкаш до безкрайност за болестите си и защото скъсваш от бъзици чичо Густав и братовчедата Хари. Може би и затова, че нямаш до себе си някой сенилен

прачичо, който да използва всяка възможност да тупне по дупето всички жени под петдесетте.

Защо никога не се омъжи, пралельо Хулда?

«Да не искаш да свършиш като леля Хулда» е крилата фраза в нашия род, чувала съм я отправена към мен поне хиляда пъти. Когато в първи клас бутнах в копривата Клеменс Дитерик, защото искаше да ме целуне, макар че преди това беше ял сандвич с риба тон, и, разбира се, когато не отидох с Клаус Кьолер... няма значение, но откакто станах на трийсет, чувам това почти всеки ден: «Да не искаш да свършиш като леля Хулда.»

Да, лошо ли ще ми бъде! Можеш да бъдеш сигурна, че НЕ бих се самоубила, ако знаех, че ще свърша като теб. Като заможна пралеля с трапчинки. Обзалагам се, че цял живот мъжете са лежали в краката ти. Обзалагам се, че не си могла да се отървеш от вълнуващи афери. Всички тези прекрасни рокли и шапки, огромната вила и чудните пътешествия до Френската Ривиера, Индия и Ню Йорк! При тези обстоятелства дори мога да си представя, че не би било толкова болезнено, ако човек няма деца. А на мен толкова ми се иска да имам! (Всъщност вярно ли е, че си имала сифилис, или това е само слух сред роднините, подобен на този, че аз съм лесбийка?)

Но времената се промениха, пралельо Хулда. В днешно време изборът не е между всичко или нищо, между парите и любовта, между децата и бездетието, между мускулите и ума, между авантюрите и благопристойното поведение — в днешно време изборът ни се свежда до алтернативата Клаус Кьолер или суперяк³¹, тоест между яма за течен тор и съд за течен тор, между ада и чистилицето. И никой, никой не плаща на никого друг наема.

Ето защо не искам повече да живея. Затова, а и защото имам невротична депресия и не искам да вземам лекарства, от които окапва косата.

Въпреки това вярвам в любовта, пралельо Хулда! Твърдо вярвам в нея.

Както може би знаеш, майка ми, а също и всички нейни сестри, братовчеди и братовчедки се стремят към твоего наследство, затова карат и нас да ти изпращаме картички от почивките, да ти подаряваме за Коледа излишни саморъчно направени джунджурии и възторжено да ти благодарим за чорапогащниците, които ти винаги ни подаряваш за рождените дни. Ти трябваше да добиеш от нас само най-добри впечатления, поради което и ми беше забранено да споменавам какво работя. Но знаеш ли? Аз се гордея с професията си. Нямам «малка писателска агенция» — аз пиша любовни романи. Никой от моето семейство не си е направил труда да прочете нещо от тях и ако може да им се вярва, излиза, че всички четат само Кафка и Томас Ман. Може пък на теб да ти хареса подобно четиво. Прилагам извънредните издания с едър шрифт на «*Първата целувка на София*» и «*Детската медицинска сестра Ангела*». Тях можеш да четеш и без очила.

Сърдечни поздрави,

Твоя Гери“

9

Когато отворих очи, в първия момент не знаех къде се намирам. И когато се сетих, отново ги затворих.

До мен лежеше Оле, който можех да подуша и със затворени очи. Беше някаква смесица от изпарения на водка, уиски и мирис на зъболекар, която не беше чак толкова неприятна, колкото звучи. Той не хъркаше, но дишаше тежко и шумно.

Известно време дишах в неговия ритъм.

Нищо не беше както трябва. Той не трябваше да е тук, аз не трябваше да съм тук. Не и жива.

Ни най-малко не бях очарована от факта, че още дишам. Сега всичко беше много по-лошо от преди. На всичкото отгоре сега пак ме болеше кътникът долу вляво. Ох!

— Нещастieto не идва само — казах аз тихо и седнах в леглото. Навън вече се развиделяваше. Щорите бяха вдигнати и аз за пръв път се възхитих на величествената гледка, която представляваше Рейн. Един шлеп пътуваше бавно по реката, светлините му почти се размиваха в светлините на утрото. Небето беше ясно и синьо. Предстоеше хубав и топъл пролетен ден.

Пощальоните в Германия отдавна вече бяха на работа и сортираха пощальните писма в пощенски чанти. После ще ги натоварят в жълтите си коли или ще ги метнат на велосипедите си.

При мисълта за пощальоните забравих да издишам. *Добре сега, само без паника!* Още не всичко е загубено. Изпуснах бавно въздух от дробовете си. Ако успея да се измъкна от този хотел с хапчетата и да си намеря спокойно местенце, където да ги изгълтам, преди Оле да се е събудил, можех отново да поема контрола над живота си.

Тогаваш следващата мисъл с пълна сила се стовари върху мен: нямах пари да си платя нощувката. Щяха да ме арестуват, ако се измъкнех ей така. В полицейското управление щяха да ме претърсят и да ме обвинят в пласьорство на приспивателни.

Отново се опитах да успокоя дишането си. *Не е толкова зле, колкото изглежда.* Нали си имах Master Card. Можех съвсем спокойно да изляза оттук и да платя сметката си. Докато се приспаднат парите от сметката ми, отдавна ще съм мъртва и погребана.

Как може да е толкова трудно да гушнеш букета, по дяволите!

Поне болките в зъба ми престанаха. Внимателно се изправих. Очаквах главата ми да се пръска от болка, но за мое най-голямо учудване, не усетих такава. Дори напротив, чувствах се отпочинала и бодра. Тези розови хапченца явно си бяха добри и могат спокойно да се препоръчват. Но когато застанах пред огледалото, се изплаших. Не толкова, защото, ако изключим гащичките, бях гола, а защото вчера не се бях разгримирала. Спиралата и червилото се бяха размазали по цялото ми лице.

Погледнах към Оле. Той спеше дълбоко и непробудно. Нищо чудно, след всичко, което погълна снощи. Е, добре, като за начало ще се насладя на един душ и междувременно ще подреда мислите си.

Топлата вода ми подейства добре. Паниката ми леко намаля. Все пак имах на разположение още няколко часа, преди първият получател да отвори прощалното ми писмо и да вдигне тревога. Освен Оле никой друг не знаеше къде съм. И тъй като никой не знае какво знае Оле, никой не би се и сетил да го попита къде съм. Дали не съм написала на някого, че ще наема хотелска стая? Нямах никакъв спомен. Но ако все пак съм споменала, вероятно ще претърсят всички хотели в града. Дали да не се махна оттук? Мога да си взема такси за централна гара и да се кача на първия влак. Където и да ме отведе, там все ще се намери хотелска стая, където на спокойствие да си изпия хапчетата. Бяха останали само трийсет и две, но и те щяха да стигнат. Все пак двете, които снощи изпих, бяха достатъчни, за да спя като камък.

Да, точно така ще направя. Запазвам спокойствие, излизам изпод душа, обличам си дрехите, слагам таблетките в чантата и беж да ме няма. Такси, гара, влак, хотел — готово! Трескаво се подсуших и се промъкнах обратно в стаята.

— Гери? Наистина ли си тук, или това е само една от мръсните ми фантазии?

Оле беше буден и ме гледаше със зачервените си очи. По дяволите! По дяволите! По дяволите!

— Това е една от мръсните ти фантазии — прошепнах аз. — Ти още спиш дълбоко и непробудно. Затвори очи...

— Ууу, не толкова високо — каза Оле. — Главата ми направо ще се пръсне от болка. Случайно да имаш аспирин?

— Спи! *Спи!* — казах аз заклинателно. — Това е сън... Ти си уморен, клепачите ти натежават, не искаш нищо друго, освен да *поспиш*...

— Ти си гола — каза Оле.

— Защото сънуваш — казах аз.

— Хм — съмнявайки се, изръмжа Оле. — Ти си гола, намираме се в хотелска стая. И аз съм гол.

И за да се убеди в последното, той погледна под завивката.

— Да, да, мръсна фантазия. Спи, Оле, заспивай, ей сега ще изгрее луната... — шепнех аз.

— Сега започвам да си спомням — каза Оле. — Мия и нейния любовник, хотела, бара, ти...

— Всичко това е било само сън — казах аз отчаяна. — Когато отново се събудиш...

— О, Боже — каза Оле. — Като си помисля за изминалата нощ, се чувствам доста странно.

— Аз също — казах аз, строполих се на леглото откъм моята страна и закрих лицето си с ръце. Сякаш всичко беше прокълнато!

— Така й се пада на Мия — каза Оле. — Не бих й го казал, но ти си много по-добра от нея.

— В какво? — попитах аз.

— Как в какво, в леглото — каза Оле. — Ти си истинска фурия в леглото, честно.

Хубаво, това и аз го знам. Боже, бях пила сънотворни таблетки, а не афродизиаци! И бях сигурна, че Оле не ми е посегнал. Е, поне деветдесет и девет цяло и деветдесет и девет процента — нали все пак съм спала. Това си беше само спане, а не наркоза. Щях да се събудя, ако Оле ме беше докоснал. Ако не веднага, то със сигурност, ако ме беше докоснал *неприлично*. Но и да искаше, той не би и могъл. Беше цяло чудо, че изобщо е намерил леглото, така както се беше напил.

Но Оле изкарваше нещата съвсем иначе (тъкмо си изграждаше една нова действителност).

— Винаги съм го предполагал. Мия по принцип е... тя е някак си... Как да кажа, скучна. Изобщо не е вярно това, което се говори за червенокосите.

— Оле, мисля, че не си спомняш много добре какво се случи — казах аз. — Ти изпи адски много водка.

— Така е, но аз си спомням всичко — каза Оле. — Всеки детайл.

— И по-точно?

— Как съблякох роклята ти, не, как взаимно разкъсахме дрехите си и как ние навсякъде... и как си взехме душ и под душа, там... и после — о, Боже, плачеш ли?

Свалих ръце от лицето си.

— Не, не плача. Просто си мисля, че нашите спомени от изминалата нощ малко се разминават.

— Какво искаш да кажеш с това? Не бях ли добър? — Оле смутено се почеса по главата. — Заради алкохола е. Иначе съм много по-добър, честно.

— Не, имам предвид, че ние изобщо не сме... какво правиш?

Оле беше посегнал към телефона.

— Трябва ми хапче. Или две. И четка за зъби. Един добър хотел трябва да е в състояние да ми ги осигури, нали?

Наистина му обещаха до десет минути да му донесат поисканото.

— Ето, виждаш ли — каза Оле и ми се усмихна. — Сега най-напред ще се изкъпя. А... Гери? Съжалявам. През изминалата нощ бях само... така де, бях бледо подобие на самия себе си.

— Оле, ти изобщо не беше... Ох, забрави!

Нямаше никакъв смисъл. Този човек не искаше да осъзнае, че двамата бяхме легнали и заспали като мъртви.

Като казах мъртви: сега беше моментът да се измъкна, докато е под душа. Още не беше влязъл съвсем в банята, когато аз скочих и припряно се завъртях в кръг. Таблетките, таксито, гарата...

Къде ми бяха дрехите? Трябваше да облека тези, с които бях дошла — джинсите, черната тениска с жабока Кермит, черните боти. Бельо също трябваше да си облека, разбира се, първо него, *концентрирай се, по дяволите!* И сега най-важното — хапчетата. Щеше да мине цяла вечност, докато ги събера едно по едно от

чекмеджето, но ако го издърпам цялото, ще мога да ги изсипя директно в чантата си.

Ама че досада — това нещо заяде! Какво му е луксозното на този хотел с този тъп заяждащ двузвезден шкаф! Дръпнах с всичка сила и бамм, полетях през стаята заедно с чекмеджето. Заваляха хапчета чак до перваза на прозореца, а Библията изхвърча и се удари в стената.

— Майната ти — процедих аз.

На вратата се почука.

— Румсървис!

— Гери, би ли отворила? — извика Оле.

Душът беше спрял да шуми.

— Не мога в момента — казах аз, като едновременно с това се опитвах да поставя чекмеджето на мястото му и да смета хапчетата от леглото.

Оле излезе гол и мокър от банята.

— Аз ще отида — каза той и отвори на един млад мъж с униформа, който реагира така, сякаш е напълно нормално гостът на хотела да се появи гол пред него.

— Един блистер аспирин и една четка за зъби.

— Благодаря, моля пишете го на сметката на стаята.

Оле извади портфейла си от панталона, който висеше на стола и подаде на човека десет евро бакшиш.

Успях да набутам отново чекмеджето в релсата. Но таблетките бяха пръснати из цялата стая. Ритнах няколко под леглото, за да не ги види Оле и да започне да задава неудобни въпроси.

Но Оле не забеляза абсолютно нищо.

— Сега се чувствам много по-добре — отбеляза той, когато затвори вратата след мъжа.

— Радвам се за теб — казах аз.

— Сърдита ли си ми? Мога да те разбера. Наистина не се държах точно като... джентълмен. Искам да кажа, че първо ти рева на главата, а после... Но аз съм само мъж, а ти си много привлекателна жена...

— Не съм ти сърдита — отвърнах.

— Да, но сигурно не си мислиш добри неща за мен — рече Оле.

Не, наистина не си мисля. Този мъж ми се лепна като пиявица. Беше невъзможно да се отърва от него. А времето летеше.

Вече не чувах какво казваше Оле, докато се обличаше, чувах само тиктакането на секундите. Като при бомба със закъснител. Първите пощальони вече бяха на път, тик-так, от пощенска кутия на пощенска кутия, тик-так, проправяха си път през градините на къщите, тик-так, минаваха покрай злите кучета и табелите с надпис „Моля, не пускайте рекламни материали“...

— Гладен съм — рече Оле.

— И аз — казах аз и сама се учудих на това. Наистина бях гладна като вълк. Е, добре, нека тогава и да закусим заедно. После ще има достатъчно време да събера хапчетата, да отида до гарата и да скоча в някой влак за Новосибирск... — Искаш Мия да ни види, нали?

— Коя е Мия? — попита Оле.

— Ех, Оле, Мия е жената, която вчера разби сърцето ти — казах аз и внезапно спрях да се ядосвам на Оле. В момента наистина му беше тежко. Не е за чудене, че се държи така странно.

— Всъщност сърцето ми се чувства... превъзходно — каза той и ме загледа как си поставям спирала на миглите и обичайния безцветен гланц за устни. — Защо жените винаги си отварят устата, когато си слагат спирала на миглите?

— Генетично обусловено е — казах аз, взех си чантата и ритнах встрани още две хапчета. — От мен да мине, да вървим.

— Много си сладка така — каза Оле. — Наистина като те гледа човек, и през ум няма да му мине каква *дива котка* можеш да бъдеш...

Аз само завъртях очи.

* * *

В залата за закуска, която представляваше огромна светла зимна градина, настроението ми неусетно се повиши. Бюфетът беше истинска наслада за очите. Планини от екзотични плодове, хлебчета и питки, сирене, шунка, хрупкаво препечен бекон, бъркани яйца със скариди и изящни тънки наденички ни се усмихваха, имаше кафе и чай във всички разновидности, прясно изцедени сокове и кремобразна сметана. Из въздуха се носеше чуден аромат.

— Така си представям рая — казах аз.

— Какво ти се яде? — попита Оле.

— Просто всичко — отвърнах.

Трябваше четири пъти да отида до бюфета, докато си взема от всичко, за което копнееше сърцето ми: една чиния с ананас, манго, ягоди и папая, чаша сок от моркови и портокал, едно капучино, едно хлебче с маково семе, една филийка пълнозърнест хляб, масло, бъркани яйца със скариди, парче сирене *Морбир Роял*, парченце вонящ кашкавал *Винцер* и една от изящните тънки наденички.

Оле изгледа със задоволство избора ми.

— Поне успях да те накарам да огладнееш — каза той. — Но да не би това да е някакво компенсаторно задоволяване?

— Истината е, че от вчера сутринта не съм яла нищо — казах аз.

— Само за малко ще те оставя — каза Оле и ми намигна. — Ти хапвай и да ти е вкусно.

Това и направих. Облегнах се назад в удобното плетено кресло и засърбах капучиното си. В закусвалнята имаше още около двацет, трийсет гости, но големият пик от посетители или предстоеше, или беше отминал. Нямах и следа от Мия и любовника ѝ. Е, може би имаха друго, по-приятно занимание. Но какво можеше да е по-приятно от това, да се наслаждаваш на такава закуска? Определено яденето ще ми липсва, когато умра.

Оле доста се забави. Вече бях изпразнила чинията с плодовете, бях омела и тоста с бъркани яйца и скариди, както и половината от хлебчето с маково семе, когато най-накрая той се върна.

— Къде беше толкова дълго? — попитах аз и боцнах изящната тънка наденичка. — През това време да съм отишла три пъти до Новосибирск.

— Освободих стаята — каза весело Оле. — Багажът ти е на рецепцията, стаята е платена.

— Моля? — от ужас изпуснах изящната тънка наденичка от вилницата си.

— Нека не се разправяме. Все пак най-малкото, което можех да направя, е да платя стаята — каза Оле. — Няма нищо общо със случилото се между нас тази нощ. Просто имам потребност поне да поема разноските. За приятелката, която беше до мен, когато... имах нужда.

Сълзи ли видях в очите му?

— Добре, от мен да мине — казах аз припряно. — Но моите неща? *Всичко* ли опакова?

— То не беше много — каза Оле. — Просто напъхах всички неща в сака ти, както и тези, от банята.

— А не ти ли... Погледна ли под леглото и в чекмеджетата?

— Не, трябваше ли? О, ако нещо си забравила, няма проблем, после ще отидем да го вземем. Да не е някое бижу?

— О, не — казах аз. — Само една... книга.

— Видях там само Библията — каза Оле. — Помислих, че е на хотела.

— О, не, моята е — казах аз.

Оле ме погледна топло.

— Не спираш да ме учудваш, Гери. Ще отидем после да вземем Библията. В хотел като този нищо не се губи. Как е кафето?

— Божествено — казах аз, боцнах отново наденичката и я напъхах в устата си. — Мисля да си взема още едно. И... Оле? Ще си взема Библията *сама*.

— По дяволите! — каза Оле. — *Мия!* Съвсем я бях забравил.

— Кой би повярвал — казах аз.

— Не, сериозно! Тя е тук! Тя и господин любовника. Горкият, на дневна светлина прилича на същинска антика. Направо съсипан. Сякаш цяла нощ не е мигнал.

— Може би наистина не е — казах аз.

— Как изглеждам аз? — попита Оле.

— Учудващо добре — отговорих. — Всъщност откъде имаш този страхотен загорял тен?

— Седнаха на една маса най-отзад. Косо зад теб. На осем часа! Само не гледай нататък. Прави се, че не ги виждаш.

— Аз наистина не ги виждам — казах. — Нямам очи на гърба си.

— Какво ще правя, ако тя ни види? — попита Оле разтревожено.

— Нали това беше планът ти — казах аз.

— Какъв план? — попита Оле още по-разтревожено.

— Ами, планът, който тотално прецака моя план — казах аз.

Оле не ме чу. Той гледаше над лявото ми рамо към Мия. Въздъгнах.

— Престани да я зяпаш — казах аз. — По-добре седни тук, на стола до мен. Така тя ще те вижда, но ти няма да я виждаш и тя няма

да види, че ти си я видял.

— Добре — каза Оле и се премести на другия стол. — А сега?

— Сега остава само да изчакаш мухата да се превърне в слон — казах аз.

И на мен ми беше малко притеснено. Как ли щеше да реагира Мия, когато ни види? Как бих реагирала аз на нейно място?

Отпих една глътка от сока си от моркови и портокал.

— Имаш мустаци — каза Оле.

— Моля?

— На горната устна — каза Оле. — От сока.

Той взе една салфетка и започна да бърше лицето ми.

— О, добра идея — казах аз. — Мия ще припадне, като види това.

Оле пусна салфетката.

— Майната ѝ на Мия. Не правя това заради нея. Ти имаш толкова сладка уста, казвал ли съм ти го досега?

И после взе, че ме целуна. Дойде ми малко внезапно, но и аз се включих. Беше невероятна целувка, филмов тип с всички съпътстващи я атрибути. А ние бяхме достойни за Оскар. Аз роших с ръка русата му коса — нещо, което винаги съм искала да направя.

Прекъснахме целувката едва когато телефонът на Оле иззвъня.

— Уау! — Оле го извади, останал без дъх, от джоба на панталона си. — Това е Мия! — прошепна той.

— Супер! Вдигни го — казах аз. Хм, никак не беше зле. Вече съжалявах, че през изминалата нощ съм спала като пън.

— Здравей, съкровище! — каза Оле. — Как е времето в Щутгарт?

Аз се престорих, че си закопчавам обувката, и докато се навеждах, погледнах незабелязано какво става отзад. На осем часа любовникът на Мия седеше сам на масата, от Мия нямаше и следа. Любовникът изглеждаше някак изоставен, дори малко объркан. Той се обръщаше на всички страни, сякаш търсеше някого.

— О, тук е фантастично — каза Оле. — Тъкмо правя едно кръгче в парка. — Той ми намигна. — Вчера вечерта ли? А, нищо особено. Написах няколко фактури и гледах телевизия. А ти? Да, разбирам. Такова обучение е винаги ужасно напрегнато. В тези конферентни зали въздухът е толкова задушен. Кога ще си идваш насам? Искаш ли тази

вечер да отидем у Каролине и Берт на кулинарно парти, или просто да излезем да похапнем някъде? Добре, както кажеш. Карай внимателно, мила. Обичам те. До скоро.

Той натисна бутона за изключване и пусна отново телефона в джоба на панталона си.

— Е, как се справих? Къде е тя?

— Мисля, че излезе във фойето — казах аз. — Любовникът ѝ продължава да се оглежда за нея. Сигурно ни е видяла и е изхвърчала навън, за да ти се обади.

— Така ѝ се пада — каза Оле. — Гери, погледни го и ми кажи честно: какво има този, което аз да нямам?

Отново иззвъня нечий телефон. Този път беше на любовника на Мия. Той първо поговори и после напусна зимната градина.

— Ха-ха — казах аз. — Това беше Мия. Сигурно му е казала, че днес не ѝ се закусва. Сега пък ми стана жал за нея. Наистина се оплете като пате в кълчища.

Оле взе главата ми в ръцете си.

— Ти си невероятна, Гери.

— Беше ми приятно — казах аз.

Оле понечи отново да ме целуне, но аз се отдръпнах.

— Ей — казах аз. — Вече никой не ни гледа.

— Но... — започна Оле.

— Никакво но! Планът ти проработи. — Станах. — Нямам представа какво успя да постигнеш или какво ще последва отук нататък, но сега трябва да се погрижа за себе си.

А именно, най-напред да се върна в хотелската стая и да събера хапчетата от земята.

Само да изям набързо това превъзходно парченце сирене — м-м-м, вкусно!

Оле изглеждаше дълбоко разкаян.

— Разбирам, че ти трябва малко време — каза той. — Всичко стана някак твърде бързо... Да, всичко е много объркващо. Като прибавим към всичко и този Джо.

— Именно — казах аз. Взех си още едно парче *Морбир Роял*, но го оставих обратно в чинията. Какво правя? Наистина загубих достатъчно време в ядене. Енергично сложих чантата си на рамо. —

Всичко хубаво, Оле. Прекарах много... интересно с теб. Но сега наистина трябва да тръгна.

И това беше напълно вярно. Докато аз тук тичешком напусках помещението, може би пощальонът вече пускаше прощалното ми писмо в зелено боядисаната пощенска кутия на родителите ми. Трябваше час по-скоро да отида в Новосибирск.

— Гери, този Джо не е добър за теб. Ти все си намираш неподходящи мъже — каза още Оле, но аз се направих, че вече не го чувам.

Във фойето с периферното си зрение видях червенокоса особа да се шмугва зад една колона, но не погледнах към нея, а продължих на бегот нагоре по стълбите. Когато стигнах третия етаж, се сетих, че щеше да е по-добре, ако бях поискала ключа, но вратата на стая номер 324 беше отворена.

Ама че късмет! Не се налагаше да слизам пак и да съчинявам истории пред хората на рецепцията.

Вътре налетях право на количката с почистващи препарати. Иззад нея учудено ме погледна една дребна, пълна жена. Тя беше нарамила прахосмукачка, а под мишницата ѝ се подаваше метличка за прах.

— Не пускайте прахосмукачката! — извиках аз, останала почти без дъх. — Това е моята стая!

— Тази стая вече е освободена — каза камериерката. — Тъкмо я почистих за следващите гости.

— Значи... вече? Та нас ни няма едва от един час! — изкрещях ѝ аз. — Просто не е за вярване!

— Нещо забравили ли сте? — попита камериерката.

— Да, разбира се!

— Какво?

— Забравих си...

Тъпа крава! Трябва да е забелязала, че е изсмукала трийсет и три хапчета! Фюу-фюу-фюу... Но какво можех да направя? Да ѝ изтръгна прахосмукачката и да разпоря торбичката с боклука?

Камериерката ме погледна, клатейки глава, и мина покрай мен с количката и прахосмукачката.

Останах да стоя в стаята с отпуснати ръце.

Бях загубила. Моят билет за отвъдното беше засмукан от една прахосмукачка.

А пощальоните пътуваха из цяла Германия.

* * *

„Скъпа Тине, скъпи Франк,

Ще бъда кратка и пределно ясна: моето завещание по никакъв начин не подлежи на оспорване. Желанието ми е Хизола да получи перлената огърлица, лаптопа и iPod-a, и то без дискусии и без да се внушава на детето чувство за вина. Ако искате, купете с ваши пари и на Арсениус и Хабакук по една перлена огърлица, лаптоп и iPod, но помислете върху това, защо отдавате предпочитанията си на момчетата за сметка на момичето и докъде може да доведе перманентното различно отношение към децата в семейството (наистина!).

И още нещо: може и да има крави с хранителни навици, подобни на нашите, само че при хората не е прието да се яде отново вече веднъж дъвканото. И ако се чудите защо у вас никой никога не си взема от салатата, можете да си спомните изказването, което Тине направи миналото лято. Цитирам: «Да, тази купа наистина си струва парите. Използваме я за какво ли не — за съд за салатата, съд за пудинг, съд за миене на крака и за повръщане, когато ни споходи стомашно-чревно разстройство.» Е, още въпроси?

Мога да напиша още по темата за «възпитанието и добрите маниери», но ми предстои писане на още пет прощални писма, резервация в хотел и размразяване на хладилника.

Сърдечни поздрави

Ваша много заета Гери“

10

Разбира се, и без сънотворните таблетки можех да се кача на някой влак и да отпраша нанякъде. Да, може да се каже, че това беше единствената алтернатива. Защото ми беше пределно ясно, че вкъщи вече не можех да се прибера. Не можех да отида и на друго място, когато писмата ми бъдат прочетени.

А аз бях писала какво ли не!

Например, на леля Евелин! Когато разбере, че изобщо не съм мъртва, ще ме удуши със собствените си ръце. Сигурно нито Фолкер, нито чичо Корбмахер ще се зарадват да научат, че Фолкер не е син на чичо Корбмахер. Да не говорим за леля Евелин.

Или на този Адриан от „Аврора“. Не си спомням съвсем точно, но почти бях сигурна, че е нещо, свързано с гърдите ми. О, Боже!

Какво направих? А сега какво да правя? Трябваше ми добро скривалище. Но къде можех да отида? Сещах се само за един човек, пред когото можех да се появя.

* * *

— Гери, мишенце — извика Чарли. — Каква хубава изненада! Улрих, сложи още една чиния на масата! Гери е дошла на закуска.

— Пощата още ли не е пристигнала? — попитах аз.

— Ами, тъкмо дойде — отвърна Чарли. — Получих колет от *Бейбиленд*. Много сладки малки дрешки. И крем за зърната. Тъкмо се канех да го разопаковам и изпробвам. Защо си взела и пътна чанта? — попита Чарли.

— Защото... ами, не мога да се върна вкъщи — казах аз. — Леля ми ще ме претрепе с някое разпятие.

— Какво й става пак на старата? Забравила си да излъскаш парапета?

Улрих — само по боксерки — ме потупа по рамото.

— Добро утро, сестро. Кафе?

— Да, ако обичаш — казах аз и се строполих на един от плетените столове, подредени около кухненската маса. На масата имаше дебел пакет, на небесносини и розови ивици, а върху него имаше две писма, едното от които — моето.

— Добре, Чарли пък напоследък пие чай от копър — каза Улрих.

— И ти щеше да го пиеш, ако ти се гадеше, колкото на мен — каза Чарли и седна до мен. — Това, със сутрешното гадене е пълна лъжа. На мен ми е лошо през целия ден.

— И на мен — казах аз и се втренчих в писмото си. Можех да го грабна и изям. В училище веднъж го направих с бележката, която Чарли ми изпрати.

„Дай тук бележката, госпожичке“, беше изревал Роте. „И то веднага! Броя до три. Едно, две...“

На три пъгнах бележката в устата си. Нямах друг избор, понеже на нея пишеше: *„Роте е садистична, неофашистка свиня с провесен търбух“* и това, за жалост, беше самата истина.

— Спомняш ли си как навремето те спасих от Роте, Чарли? — попитах аз. — После трябваше да пиша сто пъти: „В Германия хартията не се използва за ядене.“

— Да, този човек наистина имаше средновековни методи — каза Чарли. — А тогава да е бил на не повече от четирийсет. Като си помисли човек. Ако нямам късмет, той може да преподава и на детето ми. О, я да видим какво има тук! Писмо от теб, Гери? За мен? Не можа ли да се обадиш по телефона? — Тя се засмя.

Сърцето ми слезе в петите.

— Знаеш ли, Чарли, миналата седмица пих доста... По-добре го прочети после.

Но Чарли извади въодушевено писмото от плика и го разгърна. Тя зашари с поглед по редовете, които бях написала.

— Защо пишеш... Да, да, за съжаление е вярно... О, не, да се дезинфекцира скарата... — Тя се кикотеше, после очите ѝ внезапно се навлажниха, сигурно беше стигнала до мястото, където бях писала, че тя е най-хубавото, което ми се е случило и че ако има дъщеря, ѝ пожелавам приятелка като нея.

— О, колко хубаво! Улрих, Гери ми е написала любовно писмо. О, Гери, наистина ли? Толкова е мило от твоя страна!

Прехапах устни.

— Само на теб може да ти хрумне нещо толкова мило... — Сега тя сбърчи чело, вероятно беше стигнала до послеписа. Последните изречения тя прочете на глас. — „Предпочитам да ми вадят зъб без упойка, отколкото да слушам как Чарли пее *Somewhere over the rainbow*. Затова, моля те, не си и помисляй да пееш на погребението ми «Аве Мария» или нещо подобно. В никакъв случай не искам да размиваш хората, събрани около гроба ми.“ Какво означава това?

Улрих ме погледна шокирано.

— Гери!

— Аз... аз... — Не знаех какво да кажа.

Чарли изглеждаше бясна.

— Вярно ли е това, Улрих? Наистина ли си го казал?

— Е, кой знае... може и да съм споменавал нещо такова — каза Улрих. — Ама, Гери...

— Но не си го мислил сериозно, нали! — настоя Чарли.

— Добре, де, след като поставяш така директно въпроса, да, мислех го малко сериозно — отвърна Улрих. — Но по-добре питай, Гери, защо...

— Какво трябва да означава това, че не съм можела да пея? — прекъсна го Чарли. — Аз съм търсена интерпретаторка. Аз имам... цял куп ангажименти. Следващият уикенд, например, пак ще пея на една сватба. Имаш ли представа колко Аве Марии съм изпяла в църквата? И колко пъти *Saving all my Love to you* и *Candle in the Wind*. Да изброявам ли още?

— Права си — каза Улрих. — И точно затова Гери не...

— Не ти ли прави впечатление, че на всички места си пяла само по веднъж — рекох аз и забих поглед в земята. — Никой не те наема втори път.

— Да, защото обикновено пея на сватби, а колко пъти в живота си се жени човек — обясни Чарли. — Същото важи и за погребенията. Улрих, не си ли спомняш как за малко не подписах договор за запис на албум? И фирмата не беше коя да е! Имат договори с най-големите звезди и се спряха на мен!

— Да — каза Улрих. — Но това беше, преди да те чуят как пееш.

Чарли онемя.

— Съжалявам — додадох аз.

— Аз също! — каза Чарли. — Десет години преследвам тази кариера и чак сега ви хрумва да ми кажете, че изобщо не съм можела да пея? Чудни приятели, думи нямам.

— Разбира се, че можеш да пееш — рекох аз. — Но не го правиш добре.

— Искаш да кажеш, не достатъчно добре! Сега съм вече на трийсет и нямам професия.

— Но имаш мен — каза Улрих.

— О, затваряй си устата — озъби му се Чарли. — Вие двамата си нямате и понятие от музика, пълни музикални инвалиди.

— Ти обаче също — отвърнах аз.

— И ти да мълчиш — изсъска ми Чарли. — И това ми било приятелка! Нямаше нужда да ми пишеш писмо, за да ми кажеш това! Не се тревожи, няма да пея на погребението ти! На него ще танцувам... — Тя млъкна и зачете пак писмото.

— По дяволите, за какво погребение говориш...? И защо ми подаряваш възглавниците си на рози?

Отново забих поглед в земята.

— О, Боже! — каза Чарли.

— Още като те видях да влизаш, разбрах, че нещо не е наред — обади се Улрих. — Погледът ти беше същият, когато ме замери с каничката за мляко.

— Гери? — Чарли ме погледна с ужасени очи и с ръка на сърцето. — *Моля те*, кажи ми, че не си искала да направиш това.

— Искях да го направя — казах аз. — Нямах представа колко много.

— *Моля те, кажи ми, че не си искала да направиш това* — повтори Чарли, този път заплашително.

— Съжалявам. Не стана така, както си мислех. Бях планирала всичко точно. Но после камериерката изсмука всичко. — Започнах да плача. — Хората вече са получили прощалните ми писма и сега не знам какво да правя!

— Ако някой има право да реве, то това съм аз! — изкрещя ми Чарли. — Представяш ли си какво щеше да ми причиниш! Аз съм бременна! Поне *веднъж* помисли ли за мен?

— Аз... но, ей, нали съм още жива — казах аз.

— *Слава на Бога* — кресна Чарли и за малко не ме задуши в прегръдката си. — *Слава на Бога*.

* * *

Мина повече от час, докато разкажа на Чарли и Улрих цялата история, като междувременно Чарли седем пъти се втурваше да повръща, пет пъти от които се оказаха само гадене и два пъти наистина повърна.

При това се стараех да бъда колкото се може по-кратка и пропусках всички философски аспекти на катастрофата. Не разказах в детайли и случката с Оле — например, не споменах, че двамата сме били леко голи — разказах само как той, без да подозира, ми беше попречил да изпия хапчетата и как донякъде е виновен за това, че те се разпиляха по пода и после най-безцеремонно бяха изсмукани.

Докато Улрих се интересуваше предимно от историята с Мия и Оле („Значи тази червенокоса развратница наистина имала афера?“), то Чарли, въпреки неразположението си, разбра, че случващото се около Мия и Оле представлява само второстепенно действие, а истинската драма тепърва предстоеше.

— В този момент всичките ти приятели и роднини предполагат, че си се самоубила — констатира тя.

— Не, само тези, които са получили писмо от мен — отвърнах. — Но те не са никак малко.

— Родителите ти?

— Хм, да.

— Боже, ти наистина ли си тотално откачила? — извика Чарли. — Те ще получат инфаркт! Веднага им се обади и им кажи, че си още жива!

Поклатих глава.

— Не мога да го направя — казах аз. — Майка ми ще ме убие.

— Ами нали това искаш — отвърна Улрих.

— *Трябва да го направиш* — рече Чарли. — Знаеш, че не мога да понасям майка ти, но тя наистина не е заслужила това. — Тя скочи и грабна телефона. — Хайде, обади се.

— Не смея — казах аз.

— Обади ѝ се ти — каза Улрих на Чарли. — В момента Гери не е съвсем на себе си, не виждаш ли? Тя наистина го е мислила сериозно. Иначе не би изпратила всички тези писма.

— Не мога да повярвам, че наистина е искала да го направи — каза Чарли. — Тя е искала само... Искала е само да ни привлече вниманието! Била е някаква глупава, спонтанна идея, нали Гери?

Улрих поклати глава.

— Гери не е такава, Чарли. Тя винаги обмисля всичко много, много подробно. Има нужда от помощ.

— В никакъв случай няма да отида в психиатрията, ако това имаш предвид! — казах аз.

— Разбира се, че няма — каза Чарли.

— Но ти си точно за там — рече Улрих. — Поне ще ти попречат да се хвърлиш под някой влак.

— Не съм тип Анна Каренина, а тип Мерилин Монро — уверих го аз. — Трябват ми приспивателни, а те са в прахосмукачката на камериерката в „Регенси Палас“. Тоест, животът ми не е в опасност.

Постъпих толкова глупаво! Трябваше да грабна торбичката за боклук! Сега щях да си седя в купето на някой влак и да чистя хапчетата от хотелския боклук, едно по едно. Може би това нямаше да е приятно, но поне ми даваше някаква перспектива.

— Добре, сега ще се обадя на родителите ти — каза Чарли. — Докато все още не е станала някоя по-голяма беля.

— През това време ще отида в банята — рекох аз.

— Да не си посмяла — каза Улрих и ме хвана за лакътя. — Там има ножици.

— Аз не съм и тип харакири — казах аз и погледнах с копнеж към ножовете в бюфета. — А ми се ще да бях.

Чарли вече беше набрала номера на родителите ми.

— Ало, добро утро, госпожо Талер, обажда се Чарли, Шарлоте Марквард. *Ужасната Шарлоте*. Чуйте, госпожо Талер, ако вече сте си отворили пощата... Не сте? Добре, тогава по-добре не го правете... Да, едно писмо от Гери, точно така, него можете да не го отваряте, защото... Гери си е направила глупава, така де, писмото е една глупава шега, не, *не го отваряйте!* Изобщо не го четете... Гери е добре, наистина, и е тук, до мен. Да, аз също не знам какво означава това, но... е да, тук има право, че често коментирате косата ѝ... не четете

повече, както вече казах, тя е дала таблетките на една камериерка... тук е, жива и здрава... така е, но Клаус беше *наистина* ужасно гнусен, никой човек, чиито пет сетива са наред, не би се доближил до него и с ръкавици... не, на шестнайсет години Хана Козловски четеше само книги за понита и на папката ѝ беше надраскано *Аз обичам Черната красавица*. Ало? Чуйте, моля ви... да, ще ѝ предам, но може би моментът не е много подходящ... А може би и вие трябва... *Госпожо Талер!* Най-добре се обадете на хората, на които Гери също е изпратила прощални писма, за да не се паникьосат... да, разбирам ви... не, не вярвам заради това пралеля Хулда да ви изключи от завещанието си... но това е много уважавана професия, вие трябва да се гордеете, майка ми би се пръснала от... но... ох, знаете ли какво? Не е чудно, че Гери е в депресия! Вие сте ужасна майка и аз винаги съм искала да ви кажа това.

Чарли прекъсна връзката и хвърли телефона на Улрих.

— Тази тъпа крава пак мисли само за себе си! Поне можем да сме спокойни, че няма да получи инфаркт. Бясна е на Гери.

— Предполагам, че не е единствената — каза Улрих. — Какво, за Бога, си писала на хората, Гери?

Да, какво, за Бога, бях написала на хората?

— *Трябва* да замина за Новосибирск — прошепнах аз. — *Трябва* да се скрия някъде.

Телефонът в ръката на Улрих иззвъня.

— *Моля ви*, скрийте ме! — казах аз.

— Гери, мисля, че ще е по-добре... — започна Улрих.

— *Моля ви!*

— Но, Гери, с тези неща шега не бива. Една психиатрическа намеса...

— Ще ѝ дадем детската стая — прекъсна го Чарли. — Там ще мога да я наблюдавам ден и нощ.

— Благодаря — казах аз. — Благодаря, благодаря, благодаря!

* * *

В дома на леля ми всичко беше спокойно. Прокрадناхме се снишени покрай страничния прозорец и с тихи стъпки се заизкачвахме

по аварийната стълба. Сърцето ми се бе качило в гърлото, а ръцете ми така трепереха, че с мъка улучих ключалката.

— Изобщо не знам защо си причинявам това — прошепнах аз. — Ако леля Евелин ме спипа, загубена съм.

— Но ти трябва да си вземеш нещата — отвърна Чарли шепнешком. — Ако бях дошла сама, можеха да ме арестуват за кражба. А и все пак леля ти ще е щастлива, че не си мъртва.

— Ти не познаваш моите роднини — казах аз.

Когато най-накрая успях да отключа вратата, видяхме, че някой вече ни беше изпреварил. По-точно, леля Евелин. Тя седеше на кухненската маса и беше завряла и двете си ръце в кутията ми за бижута.

Стресна се не по-малко от мен. Останах на мястото си като закована и я гледах втренчено, а тя гледаше втренчено мен.

Само Чарли запази спокойствие и каза:

— Добър ден! Дано не ви притесняваме. Трябва да вземем само някоя неща. И не се страхувайте, това не е духът на Гери, това е самата Гери.

— Виждам — изсъска леля Евелин. — Доротейя вече се обади и ми каза, че само си си позволила безбожна шега. Аз самата нито за миг не повярвах на писмото.

— Съжалявам — запелтечих аз. — Не исках...

— Майка ти не е на себе си — каза леля Евелин. — Сега навсякъде трябва да се обади и да обясни на хората, че дори за гълтането на приспивателни си прекалено глупава.

— Я по-полека — каза Чарли.

— Ако пралеля Хулда научи... — каза леля Евелин.

— Какво всъщност търсеше в кутията ми за бижута? — разкъсвах се едновременно от срам, страх и гняв.

— Нищо — каза леля Евелин. — За да е ясно от самото начало: това вече не е твоят дом. Нали го освободи. А след това, което направи, загуби всякакво право да живееш тук.

— Дори и така да е, тези неща все още принадлежат на Гери — каза Чарли. — Включително и бижутата й.

Леля Евелин затвори кутията.

— Да не би да ме обвинявате, че се интересувам от тези евтини дрънкулки?

— Поне така изглеждаше — каза Чарли.

— Не намери това, което търсеше, нали? — Пристъпих към леля Евелин. Знаех точно какви бяха намеренията ѝ.

— Пръстенът с аквамарин и перлената огърлица не бяха вътре.

— Глупости! Макар че те ми принадлежат по право — каза леля Евелин. — Знаеш го много добре.

Чарли реши да не обръща внимание на леля Евелин. Тя извади куфара ми от нишата и го метна на леглото.

— Гери, не ти е останал много багаж! Какво си направила с жилището си?

— Почистих го — казах аз, без да свалям очи от леля Евелин.

— Наистина ми е жал за майка ти — рече леля Евелин. — Да бъде наказана с такава дъщеря. Винаги съм казвала, че си безбожно копеле.

Тук гневът ми надделя и достигна предела си.

— Никога повече не ме наричай копеле, лельо Евелин!

— Но аз не го казвам с лошо чувство — каза леля Евелин. — Ти винаги си била прекалено чувствителна. Не се приемай чак толкова на сериозно.

— Като говорим за копелета — успя ли вече да надникнеш в учебника ми по биология, лельо Евелин?

— Имаш предвид подлия намек в писмото ти ли? — Леля Евелин скръсти ръце. — Дори слепец би видял, че Фолкер е син на Райнер, косата, кривите крака, носът — ако си мислиш, че с това ще посееш раздор, ще трябва да те разочаровам — отровата ти беше пръсната напразно.

— Ти си знаеш, лельо Евелин — казах аз и взех лаптопа си от бюрото. — Този Мендел сигурно е нямал никаква представа за нещата.

Чарли отвори чекмеджето на скрина.

— Поне няколко чифта бикини сигурно си оставила?

— Само най-хубавите — казах аз.

— Те са всичко на всичко три — каза Чарли.

— Да — казах аз и дълбоко съжалих, че бях изхвърлила всички прибиращи корема бикини в телесен цвят, които ми бяха стрували цяло състояние.

— Жилището трябва незабавно да се почисти — каза леля Евелин. — Както и да се боядиса. Да не мислиш, че можеш да го

оставиш така занемарено и да стовариш цялата работа на нас? Дължиш ни и наем за следващите три месеца.

— Ей! Я, по-кратко — каза Чарли. — Племенницата ви направи опит за самоубийство, а вие, вместо да се радвате, че е още жива...

— Това беше само шоу — отбеляза леля Евелин. — Искала е просто да привлече внимание. Както тогава, когато умишлено строши майсенския порцелан. Познавам това дете от раждането му и знам на какво е способно.

Сега вече чашата преля.

— Всъщност чичо Корбмахер прочете ли писмото ми? — попитах аз. — А Фолкер?

Леля Евелин не отговори на това, а каза:

— През всички тези години те подслонявахме тук и ето как ни се отблагодаряваш!

— Значи не — казах аз. — На твое място и аз не бих им го показала. Макар че ако в училище Фолкер е внимавал в час по биология, щеше да се учуди на цвета на очите си. Но може би несъзнателно го е потиснал.

— Значи наистина искаш с подлите си намеци да разбиеш едно щастливо семейство, така ли? — Очите на леля Евелин пламтяха.

Чарли, която беше напъхала в куфара всичко, което ѝ попадна пред очите, спря за момент и ме погледна с очакване.

— Не искам да развалям ничие щастливо семейство — казах аз. — Но нито ще платя наема за следващите три месеца, нито ще правя ремонт тук. Ако държиш на това, то аз пък ще се погрижа чичо Корбмахер да понаучи това-онова за наследствеността. Или пралеля Хулда.

— Това е изнудване — изсъска леля Евелин.

— Ако ти кажа да ми превеждаш всеки месец по 1000 евро, това е изнудване — казах аз. — Е, пред мен можеш да признаеш. Кой е бащата?

— Това е подло! — каза леля Евелин.

Чарли затвори ципа на куфара и го свали от леглото.

— За останалото ще минем утре — каза тя.

— Предполагам, че е чичо Фред — казах аз. — Откъм цвета на очите е много вероятно да е той.

Леля Евелин не каза повече нито дума.

* * *

„Скъпа Брит,

Съжалявам, че се налага да откажа поканата за срещата на випуска, понеже идният петък ще съм умряла от свръхдоза приспивателни, което ще ми попречи да дойда.

Сигурно живо се интересувах за «това, което междувременно се е случило с мен», за да се почувствах още по-важна, отколкото си. Е, добре, нямам какво да крия!

Не съм омъжена, нямам приятел и от години не съм правила секс. Живея под наем в едностайно жилище, прекъснах следването си по немска филология още през първия семестър и от бала насам съм качила точно четири килограма и половина. Всичките ми приятели са щастливо женени и/или имат възхитителни деца. Карам четиринайсетгодишен нисан-микра, имам вече четири бели косъма и любимото ми занимание вечер е да гледам на DVD филмираните романи на Джейн Остин. Веднъж седмично ходя да чистя у леля ми. От десет години пиша любовни романи за издателство «Аврора». Псевдонимите ми са Юлиане Марк и Диане Долар, но за съжаление в момента не се котирам особено. Към днешна дата имущественото ми състояние възлиза на минус 498 евро и 29 цента. Освен това, имам невротична депресия и никога досега не съм печелила Бийтъл. Доволна ли си?

Между другото, НЕ бях аз тази, която навремето потопа плитките ти в лепило и ги залепи за облегалката на стола, макар че ти така убедително го твърдеше пред Роте. Тогава, въпреки всичките ми уверения, че съм невинна, трябваше да напиша сто пъти «Едно немско момиче не бива да завижда за разкошната коса на друго момиче», а ти се ухили злорадо през крокодилските си сълзи. Сякаш ми е притрябвала твоята перушинеста, сплескана коса! Въпреки това, и днес няма да ти кажа кой беше истинският виновник — солидарна и в смъртта!

Гери Талер, родена Жабомутрева“

11

В подножието на аварийната стълба Йоханес Пол седеше на триколката си и ни препречваше пътя.

— Ге-ха-ри-хи? Вярно ли е това, което казва мама?

— Не, определено не е вярно. Тя дрънка само глупости — каза Чарли. — Направи ни място, Петрус. Това не ти е вратата на рая. — Тя се изкиска на шегата си, но Йоханес Пол не промени изражението си.

— Аз се казвам Йоханес По-ол. Петрус е бра-а-ат ми. Ге-ха-ри-хи? Вярно ли е това, което каза мама?

— Хей, латернаджийо, ти да не си глух? — викна Чарли. — Искаме да минем.

— Какво точно каза майка ти? — попитах аз.

— Тя каза, че ти не обичаш Исус — отвърна ми Йоханес Пол.

— Но... аз обичам Исус — казах доста бурно аз.

— Ако не се отместиш с тъпото си колело, ще изпусна лаптопа — каза Чарли. — Това ще излезе солено на майка ти!

— Но мама каза, че много си натъжила Исус — говореше Йоханес Пол, докато бавно се отместваше на заден ход. — Какво направи, че натъжи Исус?

— Не... не... не съм натъжила Исус — заекнах аз.

— Точно така — каза Чарли. — Той не е така чувствителен, както си мислиш. Освен това е и великодушен. Можеш спокойно да съобщиш това на майка си.

— Но какво си напра-а-авила? — попита Йоханес Пол.

Хила се появи на кухненския прозорец.

— Яденето е сервирано, Йоханес Пол — каза тя и ме погледна студено. А Чарли дори не удостои с поглед. — За едно дете е трудно да разбере защо някой би поискал да затрие, просто ей така, чудесния живот, който е получил в дар от Исус. Честно казано, и за нас, възрастните, също е непонятно.

Изпитах остра нужда да се оправдая. Само че не знаех как.

— Но животът ми изобщо не е чудесен — казах аз. — Дори е доста... Животът ми е ужасен. Но не държа Исус отговорен за това.

— Животът ти е дарен от божията ръка, но как ще го изживееш, вече е *твоя* отговорност — каза Хила.

— Е, да, може би на петдесет процента — казах аз.

Тогава Хила сложи ръце на кръста.

— Ужасен? *Ужасен?* *Ти наричаш живота си ужасен?* Да не би да си болна? Или нямаш покрив над главата си, или си вечно гладна? — извика тя разпалено, а очите ѝ блестяха от справедлив гняв. — Знаеш ли колко хора по света са болни? Колко хора живеят в държави, където върлуват войни, глад и бедност? Колко хора си мечтаят да имат здраво тяло? Вършиш грях към Бога, когато не оценяваш колко си добре.

Прехапах устни.

— А ти знаеш ли как ми лазиш по нервите — каза Чарли, хвана ме за лакътя и ме задърпа напред. — Самонадеяна религиозна фанатичка! Знаеш ли колко пари ще пръснат децата ти за психотерапевти, когато пораснат? *Натъжавате Исус, като се карате. Натъжавате Исус, като разхвърляте. Натъжавате Исус, като пишкате в гащите!* Ако някой върши грях тук, това си ти! Само дете дори не го осъзнаваш. Хайде, Гери, да се махаме, преди да е започнала да ни ръси със светена вода.

В колата се разплаках.

— Хила е права — хълцах аз. — Ако всеки, който е по-зле от мен, реши да се самоубие, проблемът с пренаселеността на Земята изведнъж ще се реши.

— Естествено, че винаги ще има хора, които са по-зле — каза Чарли. — „Яж си зеленчуците, децата в третия свят биха се радвали, ако изобщо имат какво да ядат. Не реви заради удареното си коляно, а помисли за хората, които са загубили краката си. Стига плака за мъртвата си котка, горката Катерина Лемуская изгуби в кървавата баня при Владивосток мъжа си, синовете си и дъщеря си.“

Явно отдавна не бях чела вестници.

— Коя пък е тази Катерина Лемуская и каква е била тази кървава баня при Владивосток?

Чарли въздъхна.

— Нямам представа, току-що си го измислих. С това исках само да кажа, че нещастieto е несъизмеримо. Нещастieto е относително.

— Горката Катерина Лемуская — казах аз и заплаках горчиво за тежката ѝ участ, въпреки че тя изобщо не съществуваше. А междуременно отново се обади болката в кътника ми.

* * *

Не всички ми бяха сърдити, че съм още жива. Някои се зарадваха. Поне така каза Улрих, който пое повечето телефонни обаждания през този уикенд. Обадиха се сестрите ми, Каролине и Берт, Марта и Мариус, леля Алекса и братовчед ми Хари. Всички те искаха да ми кажат, че се радват, задето съм още жива. Поне така твърдеше Улрих. Не се осмелявах да говоря с тях, само клатех мълчаливо глава, когато Улрих ми подаваше слушалката. Беше ми невъзможно да разговарям с когото и да било. Идеше ми да потъна в земята от срам. А и бях почти сигурна, че нито леля Алекса, нито братовчед ми Хари искат да ми кажат нещо мило. Най-вероятно Лулу и Тине — също.

— Гери ще се обади по-късно — казваше Улрих и си записваше като добра секретарка. От време на време ми предаваше в резюмиран вид съобщения като: „Лулу пита дали още пазиш имейл адреса на някой си *суперяк31* и дали това трийсет и едно означава това, което тя си мисли, че означава. Тине иска да знае какви батерии са необходими за МРЗ-плейъра, а братовчед ти Хари каза, че твоят ред няма да е между Франциска и чичо Густав, а след някоя си Габи, която в последния момент е потвърдила, че ще дойде.“

Целият уикенд седях или лежах на дивана в стаята за упражнения на Чарли — бъдещата детска стая — и гледах втрещено стената или тавана. Щорите бяха спуснати и аз не можех да видя дали е ден или нощ. Не че имаше някакво значение.

Не мислех, че това е възможно, но в момента се чувствах много по-зле, отколкото преди самоубийството. Искам да кажа, преди не случилото се самоубийство. Доброто планиране, няма що! Вече не можех да храня никакви илюзии по отношение на своя така наречен организаторски талант. Доброто планиране винаги включва и

непредвидимото, това би следвало да ми е ясно. Най-малкото трябваше да предвидя план Б.

Добре, че поне болките в зъба утигнаха.

Гледах втренчено тавана. Преди години бяхме изолирали стаята с кори от яйца, та пеенето на Чарли да не смуцава съседите. Изглеждаха някак странно така, както бяха плътно налепени по стената и тавана, а на всичкото отгоре Чарли ги беше боядисала в тъмнолилаво и кремаво.

— Въпреки че наистина е много практично една детска стая да е изолирана от шум, все пак бих помислила за ново аранжиране, без корите от яйца — казах аз, когато Чарли влезе за пореден път и се тупна на дивана до мен.

— Имаш предвид нещо в светлосиньо с облачета ли? — попита Чарли. — Да, и аз си мислех за това. Сега, когато ще пея само в банята, ще имам достатъчно време.

— Наистина съжалявам, Чарли. Знам колко много обичаш да пееш. Не трябваше да ти го казвам — въздъгнах аз.

— Обичам да правя още куп други неща — каза Чарли. — Но, за съжаление, си права: аз дори не съм посредствена. Може би щях да си го призная много по-рано, ако някой друг ми беше обърнал внимание. Но хората са такива — наистина важните неща не си ги казват. Мисля, че ти ми даде добър урок. Току-що се обадох на баща ми и му казах веднага да предприеме нещо срещу лошия дъх в устата си.

— Едва ли е бил очарован — казах аз.

— Не беше, но като помисли малко, ще остане доволен, че съм му го казала. Всички надушват дъха му, но никой не му казва, за да може да направи нещо, а това не е честно, нали? Не трябва да се щадим, премълчавайки истината. Гери, не искаш ли да хапнеш нещо?

Поклатих глава.

— Нали не мислиш през цялото време как ще го направиш отново? — попита Чарли.

— Не през цялото време — казах аз. — През останалото се опитвам да си спомня на кого и какво съм писала.

— Може би още го има в компютъра ти — рече Чарли. — Или си го изтрила?

— Разбира се — отвърнах. — Почти всичко изтрих, почистих и изхвърлих. Искях да оставя само истинските неща, разбираш ли?

— Ясно — каза Чарли. — Но в това има и нещо хубаво. Освободила си се от всичко ненужно и сега можеш да започнеш съвсем отначало.

— Без работа, без пари, без жилище — казах аз. — И освен това всички са ми ядосани.

— Ядосани са само откачените ти роднини. А що се отнася до работата, можеш да потърсиш нещо друго, в друго издателство — реши да ме успокои Чарли. — Знаеш ли, може би аз наистина не мога да пея, но ти наистина можеш да пишеш!

— Да, но не ми е позволено — казах аз. — И след като обидих издателя си в памфлет, дълъг цели три страници, успях да проваля и най-нищожния си последен шанс. — Закрих лицето си с ръце. — А го намирам наистина за симпатичен.

Улрих отвори вратата и подаде главата си.

— Каро и Берт са тук — каза той.

— Не искам да виждам никого — казах аз, но Каролине вече се беше промъкнала покрай Улрих и драматично падна на колене пред дивана, за да ме прегърне.

— Гери, о Боже, какъв ужас преживях заради теб, толкова се радвам, че не си го направила, никога няма да си простя, че не бях забелязала, винаги съм мислела, че си щастлива, ти си такъв жизнерадостен, чудесен човек и всички те харесват, особено децата, защо мислиш, че те избрахме за кръстница на Фло, винаги ми е действало успокояващо като си представя, че ще се грижиш за нея, ако нещо се случи с нас, ах, Гери...

— Съжалявам — измънках аз.

— Ето ти пръстена — каза Каролине. — Прекрасен е и е толкова мило, че си го нарекла на нея, но аз бих предпочела да ѝ го дадеш чак след четирийсет години или там някъде...

Тя сложи аквамарина на пръста ми.

— А какво ще стане със зайчето? — попитах аз. — След четирийсет години ще е малко късно.

Каролине въздъхна.

— Е, накрая пак аз ще трябва да върша цялата работа... Но имаме достатъчно място, а и Флорине вече е доста разумна... Да, мисля, че ще си получи зайчето.

— Поне това — казах аз.

Берт се беше облегнал на рамката на вратата.

— Улрих каза, че си загубила работата си. Защо не ни каза? В нашата фирма постоянно търсят хора за офиса. Ще получаваш поне толкова, колкото изкарваш и с писането.

— Би било... — казах аз и се покашлях. — Благодаря.

— А що се отнася до мъжете... ей, Гери, такава красива, забавна и стилна жена като теб няма да остане задълго неомъжена — каза Берт.

— Безспорно — обади се Улрих.

— *Ти* нали се отказа от мен — казах аз.

— Не, *ти* се отказа от мен — каза Улрих.

— Да, защото ти не ме искаше — казах аз.

— А докато това стане, можеш да се наслаждаваш на свободата си — каза Берт. — Не е чак толкова забавно да имаш семейство и ипотека на главата си. Понякога бих дал всичко, за да мога поне една неделя да се наспя.

— Глупак — каза Каролине. — Типично мъжки начин на мислене. Но, разбира се, той донякъде е прав, Гери. Виж колко весело може да е, когато не си обвързан, помисли си само за Бриджит Джоунс.

— Лош пример — рече Чарли. — Накрая тя се събра с Колин Фърт.

— Но само във филма — възрази Каролине.

— Така е, но помисли си само за всички провалени бракове — каза Берт. — Вие още не знаете, но при Мия и Оле нещата изобщо не вървят.

— Нима? — попита Чарли.

— Ами да — каза Берт и кимна. — Оле дойде снощи у нас и направи няколко недвусмислени намека. Мия...

— ... флърцата — добави Каролине.

— ... му изневерява — каза Берт. — Но и работата на Оле не е много чиста. По дяволите, изглеждаше направо съсипан. Никога не бях го виждал такъв.

— Така е, но какъв шок получи само, когато му разказахме за Гери — каза Каролине. — Пребледня като платно.

— Да, така беше — каза Берт. — Най-малко пет пъти попита дали сме напълно сигурни и искаше да знае всичко, до най-малката подробност.

— Нима? — каза Чарли. — А Мия къде беше?

— У тях в леглото, с мигрена — каза Берт. — Уж уморена от обучението.

— Тя е чудовище — каза Каролине. — Винаги съм го казвала. Но сега трябва да вървим, наели сме детегледачката само за един час. — Тя ме целуна по бузата. — Оправяй се, Гери, а вие двамата се грижете добре за нея.

— Правим го — каза Чарли и сложи ръка на корема си. — Когато не се налага да повръщам.

— Ха-ха — каза Каролине. — Повръщането е дребна работа, сравнено с това, което ти предстои.

* * *

Бих останала завинаги на дивана в дома на Чарли, но ми беше пределно ясно, че това е невъзможно. Всъщност имах само три възможности, от които нито една не ми харесваше: да опитам още веднъж, да се оставя да ме вкарат в лудницата или да продължа някак живота си.

В неделя вечерта Улрих отново влезе в стаята с бележка в ръка и ми прочете:

— Майка ти нареди утре сутринта в осем часа да се явиш пред вратата ѝ, в противен случай повече не си ѝ дъщеря. Дали изобщо си можела да си представиш през какъв ад е минала заради теб. Ако само още веднъж ѝ се наложи да дава обяснения по телефона заради твоето безвкусно и малодушно изпълнение, ще трябва да постъпи в болница заради проблеми със сърцето.

— Супер! — каза Чарли. — Според мен, там ѝ е мястото.

— Майка ти каза, че най-малкото, което можеш да направиш, е сама да вдигаш телефона и да обясняваш поведението си — каза Улрих.

— О, *по дяволите!* — казах аз.

— Не си длъжна да ходиш — каза Чарли. — Остави старата да си беснее.

— Но ти не я познаваш. Тя наистина го мисли сериозно — отвърнах. — Вече никога няма да мога да ѝ се появя пред очите.

— Е, и? В най-лошия случай може да те лиши от наследство и тогава няма да получиш нито един керамичен леопард! Ооо, колко жалко — каза Чарли.

— Но тя е права. Наистина се държа малодушно.

— Не мисля така — възрази Чарли. — Намирам те дори за много смела. Да напишеш всички тези писма и да останеш жива...

— Но това не е било умишлено — каза Улрих. — Чарли, колко пъти трябва да ти обяснявам?

— Напротив, напротив — рече Чарли невъзмутимо. — Хора, вие подценявате подсъзнанието! То винаги е по-силно от нас. А подсъзнанието на Гери е искало тя да живее! Искало е разпавии! Искало е екшън. Писнало му е от цялата тази учтива и лъжовна помия.

— Страхотно — казах. — И сега трябва да плащам за капризите му. Мразя подсъзнанието си.

А може би Чарли наистина беше права. Защото, макар и да предпочитам да си седя на дивана, рано на следващата сутрин моето подсъзнание ме събуди и ме издърпа от леглото. Май наистина искаше разпавия.

Точно в осем часа звъннах на вратата на родителите си.

Отвори баща ми. Изглеждаше ми някак уморен и като че ли се беше състарил.

— Здравей, татко — поздравих аз.

— Здравей, Гери — каза баща ми. Изражението на лицето му не се промени. Не понечи и както обикновено да ме прегърне и целуне. — Майка ти е в кухнята.

— Искам да знаеш, че пред теб стоя не аз — казах, — а моето подсъзнание.

Лицето на баща ми не потрепна.

— Майка ти не иска да те вижда. Току-що получи цветя. От пралеля Хулда.

— О — казах аз. — Мислех, че сте казали на пралеля Хулда, че аз... че аз не съм... Мога ли да си вървя?

— Само да си посмяла! — извика майка ми от кухнята. — Кажй да влезе!

— Влез — каза баща ми.

— Пралеля Хулда отсъстваше този уикенд — извика майка ми от кухнята. — Казах на икономката й, умолявах я да унищожи писмото

ти, но тази тъпа полякиня се правеше, че не ме разбира...

— Съжалявам — казах аз.

Явно обичащата разправи част от личността ми напълно се беше покрила. Стоях си там сама, както винаги жадна за разбирателство и хармония.

— О, по-добре да мълчиш — каза майка ми иззад вратата на кухнята. — Веднага да се обадиш лично на пралеля Хулда и да ѝ обясниш всичко, разбра ли? Номерът ѝ е записан на листче до телефона.

С каменно изражение на лицето баща ми сложи до телефона един стол от трапезарията, след което изчезна във всекидневната.

Набрах номера на пралеля Хулда.

— Беркрщфлукманскъов — каза някой от другата страна на линията. Вероятно беше икономката.

— Обажда се Гери Талер, праплеменницата на госпожа Флугман, тя вкъщи ли е?

Беше още ранна утрин, но душата ми копнееше за една водка. За мой късмет всички алкохолни питиета бяха в кухнята, а там беше и майка ми. Сигурно бе залепила ухо на вратата, за да проконтролира дали наистина ще изпълня задачата.

— Да, моля? — Това беше изисканият младежки глас на пралеля ми.

Покашлях се.

— Обажда се Гери.

— Гери?

— Гери, най-малката дъщеря на твоята племенница Доротея?

— Доротея?

Въздъгнах.

— Гери, която потроши майсенския порцелан, пралельо Хулда.

— А-а, *тази* Гери. Благодаря ти за милото и оригинално писмо, съкровище — каза пралеля Хулда. — Но аз си помислих, че наистина си се самоубила. О, сигурно нещо не съм прочела както трябва. Но аз и цветя изпратих на майка ти.

— Да, знам, благодаря. Аам, вярно е, че все още съм жива и исках да ти кажа, че... наистина, майка ми е съвсем... Тя би предпочела... От всички сестри тя наистина е...

— Веднага престани с това! — изсъска майка ми иззад вратата на кухнята.

Аз млъкнах.

— Разбира се, че си още жива, иначе как щеше да ми се обадиш, нали съкровище? — Пралеля Хулда направи пауза. Чух как запалва едно от цигаретата си. — И как смяташ да го направиш? Няма ли да ти бъде трудно, след като вече всички знаят какво си намислила?

— Аз... всъщност исках да глътна приспивателни — казах аз. — С тях работата е сигурна, направо убиец. Имах общо трийсет и пет хапчета, но поради известни обстоятелства, които, ако опиша, ще отнеме доста време, ги загубих.

— Загубила си ги?

— Една камериерка ги изсмука всичките с прахосмукачка.

— О, така ли, разбирам, съкровище. Наистина се е получило много глупаво — каза пралеля Хулда. — А не можа ли по някакъв начин да импровизираш набързо?

— Не — казах аз.

— Да, всичко останало е наистина *отблъскващо*. А когато на човек му притрябва зелена мухоморка, никога няма наоколо. — Да не би пралеля Хулда да се смееше? — Ще опиташ ли отново, съкровище?

Аз самата не можех да си отговоря. Исках ли отново да опитам?

— Извини се най-накрая — изсъска майка ми иззад вратата.

— Извинявай, пралельо Хулда — казах аз.

— Но защо?

— Ами за това, че аз... че ти... получи това писмо — запелтечих аз.

— О, няма за какво, съкровище! За мен беше приятно разнообразие. Благодаря ти за всички тези книжки. По принцип, не чета такива неща...

— Разбира се, че не четеш — казах горчиво аз. Всички четат само Кафка и Томас Ман.

— ... но илюстрациите много ми харесват. Като тази жена тук, как само се е извила назад със сестринската си униформа, да, наистина е много гъвкава. А и младият мъж, какъв невероятен гръден кош има само. И как страшно гледа. Чудесно. Мисля ей сега да ги поразгърна. Аривидерчи, съкровище.

— А, да, аривидерчи, пралельо Хулда.

— Това ли беше всичко? — извика майка ми от кухнята. — Какво каза тя?

— Прати много поздрави — казах аз. — Сега мога ли да си вървя?

— И дума да не става! — извика майка ми. — Цял ден ще седиш до този телефон и ще приемаш обажданията. Ти забърка тази каша и е редно ти да си я изсърбаш.

— Защо просто не включиш телефонния секретар — предложих аз.

— Защото ще стане още по-лошо — каза майка ми. — После ще трябва аз да им се обаждам... Не, не, ти ще обясниш на хората директно и лично, че всичко е било една голяма грешка и че аз нямам абсолютно нищо общо с това.

— Имаш предвид грешка в смисъл... ааа...?

— В смисъл... Дано измислиш нещо умно! — крещеше майка ми. — Мога да загубя репутацията си.

И аз се настаних на стола с надежда телефонът изобщо да не звънне. Но за жалост, той звънна твърде скоро. Първа се обади госпожа Кьолер, майката на Клаус Кьолер.

— Бях сигурна, че това е просто една плоска шега — каза тя, когато разпозна гласа ми по телефона. — Винаги си имала странно чувство за хумор.

— Извини се! — съскаше майка ми иззад вратата.

— Съжалявам — казах аз.

— Трябва да се извиниш на Клаус — каза госпожа Кьолер. — Как само потъпка чувствата му! За съжаление, ти никога няма да имаш син, иначе рано или късно щеше да разбереш колко е болезнено за една майка да гледа как изтръгват сърцето на сина й... Когато му отнемат илюзията, че светът е място на справедливостта!

— Но аз ви писах какво се случи в действителност, госпожо Кьолер! — казах аз. — Всъщност Клаус беше този, който ми отне илюзиите!

— Мило мое момиче — каза госпожа Кьолер, макар да беше повече от ясно, че изобщо не съм й мила. — Както и да го въртиш и сучеш, в живота ти винаги ще остане позорното петно, че за бала си имала уговорка едновременно с две момчета. Но аз винаги съм

предупреждавала Доротей: преждевременно развитите малки фръцли по-късно остават стари моми.

А вонящите мърлювци, които си бъркат в носа, са утрешните изгряващи звезди, така ли? Никога не съм била фръцла! Още по-малко, преждевременно развита. На шестнайсет още не знаех как се използва тампон. Но за какво да обяснявам това на госпожа Кьолер?

— Извини се! — изсъска майка ми иззад вратата.

— Още веднъж, съжалявам — казах аз и затворих. — Защо госпожа Кьолер си мисли, че няма да имам деца, мамо? И тя ли мисли, че съм лесбийка?

— За да имаш деца, ти трябва *мъж* — каза майка ми иззад вратата. — А след това, което направи, никой повече няма да те иска. Никой, на който осемте сетива са му *поне* донякъде наред. Как мислиш, колко ли е бил доволен Клаус, че *това* чудо му се е разминало! Ах, иде ми вдън земя да потъна от срам.

Осем сетива? Клаус Кьолер разполага с осем сетива? Зрение, слух, обоняние, вкус, осезание, смръдливост, бъркане в носа — но коя е осмата му способност?

Следващият обадил се беше леля Алекса.

— Я виж ти, Гери, момичето ми, вече си у дома? Мислех, че майка ти няма да те пусне да пристъпиш прага й.

— Пусна ме, но само в антрето — казах аз.

— Извини се — изсъска майка ми.

— Извинявай, лельо Алекса — казах аз.

— Но за какво? — попита леля Алекса.

О, вярно, на нея не бях изпратила обидно писмо.

— Извинявай, че потроших майсенския порцелан — казах аз.

— Вече е забравено и простено — каза леля Алекса. — Винаги съм казвала на Доротей, че един ден грешките във възпитанието ви ще й се върнат. Гери, детето ми, кой прави като теб! Нормално е човек да *остави* прощални писма, в случай че умре, но не да ги изпрати *предварително*! Надявам се моята Клаудия никога да не постъпи толкова глупаво.

Тя беше невъзможна като всичките ми лели. Но беше права. Наистина подходих ужасно некадърно. Ако не бях изпратила прощалните писма, сега нямаше да имам тези ядове на главата. Като капак на всички неприятности, които си имах и преди.

— А пралея Хулда обади ли се? — попита леля Алекса.
— Тя изпрати цветя на мама — отговорих аз.
— О, сериозно? — Тя се засмя от сърце. — А тя знае ли, че получи приспивателните от собствената си майка?
— Не — казах аз.
— Е, в такъв случай, ей сега ще ѝ разкажа — каза леля Алекса и затвори доволна телефона.
Третият обадил се беше Грегор Адриан от издателство „Аврора“.
— Домът на Талер — казах аз.
— Добър ден, обажда се Адриан от издателство „Аврора“ — каза той с топъл баритонов глас. — Гери Талер работеше за нас. Роднина ли сте на Гери Талер?
Не можех дума да обеля. Коленете ми внезапно омекнаха. Добре, че бях седнала.
— Кой е? — изсъска майка ми иззад вратата.
— Ало? Чувате ли ме? — попита Адриан. — Значи, ние от „Аврора“ искаме да поднесем нашите съболезнования и... ааа... Значи, Гери беше прекрасен човек...
— Но вие изобщо не я познавахте — изплъзна ми се от устата.
Известно време от другата страна на линията цареше мълчание, след което Адриан каза:
— Може би не особено добре. Но все пак достатъчно, за да можем да кажем, че тя беше изключително даровита авторка.
— Ха-ха-ха! — казах аз. — Тогава защо спряхте поредицата *Норина*! Защо не ѝ предложихте да пише за „Лаврос“? Хм?
— Защото... значи „Лаврос“, за съжаление, не е в правомощията ми — каза Адриан. — Освен това съм нов тук и нямаше как да знам...
— Той се прокашля. — Кога ще се състои погребението?
— Няма да има такова — изтърсих аз.
— Моля?
— Няма да има такова! Защото всъщност не съм мъртва.
Отново мълчание, но този път значително по-дълго.
— *Гери*? Искам да кажа, госпожо Талер? Вие ли сте?
— Да — казах троснато аз.
— Значи изобщо не сте мъртва?
— Правилно — казах аз. — Което обаче не означава, че не бих искала да съм.

Най-вече в този момент, когато неловкостта почти не се търпеше.

— И... значи, как да разбирам всичко това? Да не е било един вид, да кажем, PR акция? — попита Адриан.

— Не, не беше — скарах му се аз. Дори не знаех защо точно сега толкова се ядосах. И защо точно на него. — Просто се провалих, окей? Както винаги! Провалът пронизва живота ми като червена нишка. Мислите ли, че щях да ви напиша такова писмо, ако допусках, че някога отново ще разговарям с вас?

От другата страна на линията отново настъпи мълчание.

— Предполагам, че не — промълви най-сетне Адриан.

Известно време мълчахме.

— Какво всъщност ви бях написала? — попитах неуверено аз.

— Не си ли спомняте?

— Бях пиана — казах аз. — И написах много писма.

— Разбирам — рече Адриан.

— Извини се — изсъска майка ми иззад вратата.

— Съжалявам — казах аз механично.

— За какво по-точно? — попита Адриан.

— Що за човек сте? Садист? — изкрещях аз. — Не си спомням точно всичко, което съм ви написала, но се извинявам за това и вземам думите си обратно, окей?

— О, окей — каза Адриан. — Значи според вас, аз нямам ужасен и под всякаква критика стил на писане и че книгата ми не е абсолютен боклук, така ли?

— Ааа... напротив — казах аз. — Но се извинявам. А също и за... ааа... останалите неща, които ви написах. Сега Лакрице ще си изпати ли, че е издала неща от кухнята?

— Оставам с впечатлението, че наистина не си спомняте какво сте писали — каза Адриан.

— Така е, не помня. Но помня всичко, което ми разказа Лакрице. Ще има ли неприятности заради това?

— Не — каза Адриан. — Нека си остане между нас.

Това наистина беше мило.

— Благодаря. Тя сърди ли ми се, че съм се самоубила?

— На нея пратихте ли прощално писмо?

— Не.

— В такъв случай, тя нищо не знае — каза Адриан. — Тази сутрин не е на работа. Чуйте, Гери, прочетох ръкописа ви. Трябва да ви кажа, че го намирам за добър. Той наистина е добър!

— Благодаря — казах аз изумена.

Той неволно я нарече с малкото ѝ име, при което по незначайни причини сърцето ѝ започна лудо да бие.

— Аргументите ви също намирам за убедителни — каза Адриан. — Вие наистина разбирате от характери и интриги.

— Нали ви казах — казах аз.

— И така, бих искал да дам за печат „Пътят на Лея в мрака“ като пилотен роман от серията *Ронина* — каза Адриан. — Всъщност затова се и обадох. Искях да получа разрешение за посмъртно издаване и да разбера кой ще получи хонорара.

— А не мислите ли, че щеше да е малко рано за подобни разговори — казах аз и си представих как биха реагирали родителите ми на това обаждане, ако наистина бях изпила приспивателните.

Сърдечни съболезнования, а сега можем ли да издадем романа за вампири на дъщеря ви? С парите можете да купите хубав ковчег.

— Да, знам — каза Адриан. — Но веднага исках да разбера как сте.

— Е, при положение че съм мъртва... — казах аз.

— Допусках, че може да не сте изпили достатъчно приспивателни — каза Адриан и гласът му прозвуча малко ядосано. — Или да са ви намерили навреме.

— Но... — започнах аз.

— Стига с това *но*, бе момиче! — изсъска майка ми иззад вратата, ей така, по навик.

— Така или иначе, аз ще получа хонорара — казах.

Така поне банковата ми сметка отново ще е на плюс.

— Добре — каза Адриан. — Значи това го изяснихме. Останалото ще обсъдим по-късно.

Още не исках той да затваря.

— Щяхте ли да дойдете на погребението ми? — попитах тихо аз.

— Щях да изпратя венец — каза Адриан и затвори.

* * *

„Скъпи Хари,

Моля те да ме извиниш за закъснението, но имах твърде много работа около подготовката на самоубийството ми. Въпреки това успях да съчиня две четиристишия за тържеството по случай сребърната сватба на родителите ти:

*Алекса искаше съпруг богат, хола хи хола
хо,
Кола и куче, къща и деца, хола хихахо
Към Фред тогава взор обърна, хола хи
хола хо,
Мечтата си в действителност превърна,
хола хихахо.*

*Види ли, че някому добре е, хола хи, хола
хо
Алекса точи ножа и беснее, хола хи ха хо.
И въпреки простатата на Фред, хола хи,
хола хо
Животът е прекрасен и всичко е наред,
хола хихахо.*

Сърдечни поздрави в ре мажор от твоята братовчедка
Гери

P.S. Съжалявам, дето ти бях казала, че който яде сапун, може да полети. Но аз самата бях още твърде малка и нямаше как да знам, че ти, като последен глупак, години след това ще продължиш да отмъкваш сапуна от тоалетните и да се тъпчеш с него. Все пак ти беше на девет години, когато — дрогиран със сапун — скочи от гаража на чичо Густав! Честно, още се питам, как при тези заложиби успя да станеш доктор по икономика?“

12

Майка ми ме пусна да си ходя едва следобед, след като се обади и последната от нейните сестри, партньорки по бридж и лели. (Доколкото си спомням, на никоя от тях не бях написала писмо, но това нямаше значение! Извинявах се наред.)

Въпреки че за цялото това време майка ми най-малко три пъти мина покрай мен (например, за да отиде до тоалетната), нито веднъж не ме погледна, нито ми проговори. Само от време на време ми изсъскваше по някое наставление иззад вратата. Нещо за хапване или пиене също не получих.

Сестра ми Лулу се обади след работа.

— Я гледай ти? Какво правиш вкъщи? Мислех, че мама няма да те пусне да пристъпиш повече прага на дома й.

— Но за съжаление съм тук.

— Така и така те хващам на телефона. Първо: радвам се, че си още жива, и второ: съмненията ти относно Патрик не се потвърдиха.

— Това е чудесно — казах аз.

— Да — каза Лулу. — Патрик и онзи тип, на който си се натъкнала...

— *Суперяк*31.

— Да, онзи перверзник, та двамата нямат абсолютно нищо общо.

— Освен външния вид — казах аз. — Сигурно са астрални близнаци или нещо такова.

— Глупости — каза Лулу. — Ти просто си проектирала някаква своя представа върху Патрик! — Когато Лулу използваше чужди думи в мое присъствие, винаги ги произнасяше особено бавно. — *Суперяк!* Все попадаш на някакви откачайки. В *интернет!* Нали ти казах, че там се навъртат само ненормалници и перверзници. А сега ми дай мама, трябва да говоря с нея.

— Добре, но бъди кратка, може да се обади пралеля Елсбет — казах аз. — Дори не знам защо, но трябва незабавно да й се извиня.

Извиних се и на майка ми.

— Мамо, съжалявам — казах аз, когато решихме, че вече наистина не остана някой не обадил се.

— При мен няма да ти се размине току-така — каза майка ми. — Трябва да *мислиш*, преди да направиш нещо.

— Ами ако сега бях мъртва? — попитах аз.

— Щеше да е също толкова лошо — каза майка ми.

Съмнявам се.

Преди да тръгна, потърсих баща си и го намерих в градината. Той засаждаше тиквички.

— Татко? И ти ли не искаш да говориш с мен?

— За какво искаш да говорим, Гери? — Лицето му продължаваше да има каменно изражение. — Това не е шега работа, не мислиш ли?

— Не исках никого да нараня — казах аз.

— Това е смехотворно — баща ми избухна гневно. — Как искаш да отнемеш живота си, без да нараниш никого?

— Мислех, че за вас няма да е толкова тежко... — За нещастие сълзите отново потекоха по бузите ми. — В последно време нещата не вървяха особено добре, татко. Не само вие планирахте друг живот за мен — аз също! Освен това, съм предразположена към известна невротичност... въпреки че се борих и полагах усилия... накрая това беше единственият изход.

— Животът невинаги ни предлага това, което сме планирали — каза баща ми. На челото му изпъкна жилата, която се появяваше само когато губеше на тенис. — И аз не бях планирал най-малката ми дъщеря да се опита да отнеме живота си.

— Както казах, не исках никого да нараня — казах аз.

Баща ми стисна устни.

— Признай си, на никого от вас нямаше истински да липсвам! — избухнах аз. Аха, ето че отново се появи моето обичащо разправии подсъзнание. — И без това никога не мога да ви угодя. Срамувахте се от цвета на косата ми и от работата ми, срамувахте се и че още не съм си намерила мъж. Знаем, че искахте да се родя момче. Ти четири пъти си си пожелавал син и всеки път си получавал по една дъщеря. С всеки следващ път разочарованието ти е растяло. Но нали животът невинаги предлага това, което сме си пожелали? Човек трябва да бъде доволен от това, което има.

Толкова се бях ядосала, докато говорех, че дори престанах да плача. Баща ми толкова се изненада, че дори не успя да възрази.

— Е, сега поне имаш момчета внуци — казах аз, обърнах се и си тръгнах.

* * *

— Влизай, Гери, имаме си гост — каза Чарли, когато ми отвори вратата.

Беше Оле. Той ме погледна много строго, веждите му бяха свъсени. За пръв път виждах този негов поглед. Обикновено ме гледаше с големите си лъчисти сини очи така топло, сякаш бях младенецът Исус.

Е, голяма работа! Не беше единственият, който ме гледаше лошо. Вече започвах да свиквам с това.

— Трябва да поговорим — каза Оле.

— Не ми се говори с никого — казах аз, завих покрай него и се прибрах в стаята за упражнения на Чарли.

Исках да се наплача на воля, истински, с глас, сред корите от яйца. Освен това не изглеждах особено добре. Косата ми не беше мита, не бях гримирана (нямаше смисъл, защото при толкова много рев и без това всичко веднага се размазваше) и бях облякла една износена тениска на Чарли с надпис „Върви на майната си“.

— Току-що е била при родителите си — обясни Чарли. — Толкова лошо ли беше, Гери, мишенце?

Не успях да се сдържа и ревах, преди да стигна до вратата.

— Банда престъпници! — изруга Чарли. — Вместо да се радват, че си още жива, и да се запитат защо си го направила...

— Защо го направи, Гери? — попита Оле.

— Виждаш, че не съм го направила — казах аз. — Точно в това ми е проблемът.

— Значи си се настанила в този хотел само за да се самоубиеш? — попита Оле.

— Остави ме на мира, Оле — казах аз и се опитах да затворя вратата с корите от яйца. — И ти си имаш достатъчно проблеми, но ние не ти се бъркаме.

Оле препречи с крак вратата.

— Искам само да изясним някои неща.

— Няма какво да изясняваме — казах аз. — Ти просто се оказа на неподходящото място в неподходящия момент.

— На точното място в точния момент — поправи ме Чарли. — Ако не беше Оле, сега щеше да си мъртва.

— Да, и щеше да е по-добре — казах аз.

Чарли сложи ръка на рамото на Оле.

— Дай й още няколко дни. По-добре си върви.

— Добре, след малко — каза Оле. — Имам само още няколко въпроса. Кой е Джо?

Не казах нищо, вместо това натиснах крака на Оле с вратата.

— Заради него ли го направи? — попита Оле.

— Ах, Оле! Джо е измислен, той е, ааа, саркомом — казах аз.

— Какво?

— Акрополис!

— А?

— Акроним — казах аз. — Откъде да знам как му се вика на това!

— Аноним — предложи Чарли. — Псевдоним. Метафора.

Оле сбърчи чело.

— Все още нищо не разбирам.

— Вие сами си го измислихте — казах аз. — Решихте, че ще ходя на среща, и на мен ми хареса. Среща със смъртта. Като във филма с Брад Пит.

— „Да срещнеш Джо Блек“ — каза Чарли. — Да умреш от скука. Като изключим секс сцените.

— Значи няма никакъв Джо? — попита Оле.

— Напротив, има много хора с това име — казах аз раздражено. — Но аз лично не познавам нито един. Върви си вкъщи, Оле. Искам да остана сама.

Но кракът на Оле упорито не мърдаше от вратата. Носеше изящни, скъпи, ръчно изработени италиански обувки и те сигурно страдаха от лошото ми отношение към тях.

— Откъде все приспивателните?

— Подариха ми ги — казах аз и силно настъпих Оле по пръстите. Той дори не мигна.

— Защо дойде в бара? Каква работа имаше там? — попита той.

— Искан да изпия последна чаша шампанско — казах аз. — Да, знам, че беше много глупаво. Но така се случи. Сега, моля те, върви си!

— Невероятно! — каза Оле. — Само като си представя какво щеше да стане, ако наистина бях взел такси и се бях прибрал вкъщи...

— Ти спаси живота на Гери — каза топло Чарли.

— Да — каза Оле и леко се усмихна. — Може да се каже. Но ако бях забелязал, че нещо не е наред, сега поне можех да се гордея с това.

— Вечно ще съм ти признателна. — Чарли целуна Оле по бузата, което за момент отклони вниманието му. Аз използвах възможността, избутах крака му и тръшнах вратата.

— Ей! — извика Оле. — Още не съм свършил!

— Остави я — каза Чарли. Въпреки корите от яйца, чувах всяка тяхна дума. — Сега не ѝ е никак лесно. Разбира се, на теб също. Съжалявам за това с Мия. Говори ли с нея?

— Всичко е много сложно — каза Оле.

Би могло и така да се каже.

— Тя обича ли другия мъж? — попита Чарли.

— Откъде да знам — каза Оле. — Не сме говорили за него.

— Но тя знае ли, че ти знаеш, че ти изневерява?

— Не знам — рече Оле. — Не знам какво мисли Мия. Както казах, всичко е много сложно. В последно време двамата не си говорим много.

— Но... — каза Чарли. — Аз не бих издържала така! За това трябва да се говори. Все пак вие сте женени.

— Знам — отвърна Оле. — Затова съм тук.

— Какво общо има Гери в случая? — попита Чарли. — А, разбирам! Защото Мия си мисли, че между теб и Гери има нещо!

— Както казах, не знам какво мисли Мия — каза Оле. — Не знам и Гери какво мисли.

И Гери не знае какво мисли, помислих си аз, напуснах подслушвателния си пост зад вратата и легнах на дивана.

Само след минута влезе Чарли.

— Оле си тръгна — каза тя. — Не ти ли се струва, че се държи странно?

— Той мисли, че между нас е имало нещо — отвърнах кратко аз.

Чарли седна на дивана до мен.

— Моля?

— Той беше толкова пиян, че не можеше да разграничи въображаемото от реалното. Когато на сутринта се събуди гол до мен, си въобрази някои неща.

— А защо е бил гол? — попита Чарли. Повдигнах рамене.

— Не си беше взел пижама — казах аз.

— Да, но човек си спомня дали е правил секс, или не — възрази Чарли.

— Нима? А какво ще кажеш за онзи Зепел, когато се изплаши, че може да си бременна само защото беше заспала пияна на дивана му.

— Казваше се Каспар — каза Чарли. — И това беше съвсем различно. Тогава в паметта ми имаше огромна черна дупка.

— Вероятно и в паметта на Оле има такава — отбелязах аз.

— Но ти сигурно си му обяснила, че всичко това са глупости — каза Чарли.

Отново повдигнах рамене.

— Той не ми повярва. — Надигнах се и седнах на дивана. — Чарли, не издържам повече. Ако ще трябва отново да се срещна с някого, предпочитам доброволно да отида в психиатрията. Пък и там ще съм на топло и сухо и ще ми дават достатъчно храна.

— Глупости — каза Чарли. — Мисля, че само спечели от това. Каза на хората какво мислиш за тях и така отся плевата от житото. Сега си заобиколена само от тези, които наистина те обичат и държат на теб.

— Но аз и от тях се срамувам — рекох.

— *Срамуваш се!* Ти на колко години си? Срамуването е за малките момиченца — възнегодува Чарли.

— Днес у родителите ми се обади Адриан, този, от издателството — казах аз. — Онзи на когото написах, че го намирам за секси, че приятелката му не е за него и че под гърдите ми не се задържа нито един молив. Е, ти на мое място нямаше ли да се срамуваш?

— Не — отсече Чарли. — Нали всичко това е вярно.

— Но аз изобщо не познавам този човек.

— Толкова по-добре — каза Чарли. — И какво искаше той?

— Искаше да изпрати венец за погребението ми и да попита дали може да издаде посмъртно романа ми за вампири.

— Но това е чудесно! — извика Чарли. — Значи пак имаш работа.

— Казах *роман за вампири* — възразих с възможно най-презрителен тон.

— Къде е той? — попита Чарли.

Посочих лаптопа.

— Вътре. „*Пътят на Лея в мрака*“. Но не го чети, ако не понасяш кръв.

Чарли беше очарована от Лея. След като отвори лаптопа и зареди документа, погълна осемдесет страници за по-малко от час. През цялото време седях срещу нея и не можех да се начудя. Тя наистина се вълнуваше. По едно време дори започна да си гризе ноктите, а това го правеше само в киното.

— Страхотно е — каза тя, когато приключи с четенето. — Боже мой, какво напрежение! Какво става после? Ще се съберат ли Ронина и сър Амос?

— Ами, това трябва да се питат хората при всеки роман — обясних аз. — Двата герои са замислени като Кларк Кент и Лоис Лейн. Или като Ремингтън Стийл и Лаура Холд.

— О, разбирам — каза Чарли. — Това създава допълнително напрежение. Кога ще напишеш следващия?

— Чарли, аз не пиша романи за вампири. Това е боклук!

— Но изпълнен с напрежение боклук — възрази Чарли. — И откога започна да подбиращ жанровете? Само защото се държиш като младия Вертер, не означава, че си Гьоте. Да не говорим, че винаги съм намирала Вертер за противен. С неговите самосъжалителни превземки около оная Шарлоте. На твое място бих отишла при този Адриан в издателството и бих му казала, че ще пиша за него.

— Хм — казах аз. — Но тази поредица съдържа такива недодялани измишльотини...

— Е и? Ще му кажеш, че искаш да работиш при твоите условия: без недодялани измишльотини и за повече пари. Нищо не губиш.

— Хм — казах аз.

— Хайде! Щом той специално се обажда, за да купи романа на една мъртва, значи наистина е много заинтригуван. Ти знаеш, че харесвам романите ти, наистина, но това тук е не само романтично, в него има и напрежение. Някак си е щуро, с всички тези злодеи и

странни оръжия, с тези магически портали — не спираше Чарли. — Значи, без да подценявам другите ти романи, тук наистина нещо се случва. Само си представи какво би било, ако тези отцепници проникнат в клиниката на доктор Олзен и се нахвърлят на банките с кръв. Ако детската медицинска сестра Ангела в действителност се окаже вампирка и главният лекар Госвин бъде ухапан от върколак... Та ти можеш на практика да превърнеш всички свои романи в романи за вампири! Да ги *трансформираш*, имам предвид.

Може би имаше нещо вярно в това. При Лея се получи доста лесно.

Чарли изведнъж съвсем се оживи.

— Колко романа си написала през последните десет години? — попита тя.

— Двеста четирийсет и един — отвърнах аз. — С „Пътят на Лея“ стават двеста четирийсет и два.

— Ето, виждаш ли — каза Чарли. — Имаш материал колкото искаш. Само трябва да вмъкнеш малко вампиризъм между редовете...

— И всичките ги имам записани на диск — казах аз.

Чарли се засмя.

— А бельото си изхвърли, нали, ах ти, малка чистофайнице. Искаше да си помислим, че си носила само малки изящни прашки. Коего ме подсеща: какво се случи с вибратора, който ти подарих?

— О, той... — Почесах се по главата. — Сигурно леля Евелин си го е присвоила.

— О, *знаех* си! — извика Чарли. — Ти си го изхвърлила! Който се срамува от бельото си, едва ли ще се гордее с вибратора си! Имаш ли изобщо представа колко беше скъп?

* * *

— Гери Талер. Имам среща с Лакрице — казах аз.

Администраторката сбърчи чело.

— С госпожа Крице ли?

— Да. И само не ми казвайте, че и вие не ѝ викате Лакрице. Поне зад гърба ѝ — казах аз.

Администраторката бавно поклати глава.

— Наистина ли? Габри — Ла — Крице? — погледнах я невярващо аз. — Трябва да сте светица, щом не я наричате с този прякор.

— Ние я наричаме Вълнено дупе — каза администраторката с неохота.

— Вълнено дупе?

— Тук всеки получава прякор според задника си — каза администраторката. — По-готините са дупета, а по-малко готините — задници. Кокалест задник, раирано дупе, гръмотевичен задник, кожен задник — за съжаление, задниците преобладават.

— О! Ами, това също е... А как наричате новия шеф? Адриан?

— Стегнат задник — каза администраторката.

— Значи е от по-малко готините — казах аз съжалително.

— Не, но новите по принцип в началото са задници — каза администраторката и вдигна телефона. — Не знам защо изобщо ви разказвам всичко това! Госпожо Крице, Гери Талер е тук.

Лакрице слезе след минута и ме поведе към кабинета си.

— Шампанско?

— Не, благодаря, спомените ми от миналия път са още пресни — казах аз.

— Но то ви се отрази насърчаващо. Очарована съм от „*Пътят на Лея в мрака*“ — рече Лакрице. — Момчето също. Трябва да му се признае, че той се отказа от собствените си глупости, след като прочете вашия роман. Но къде се бави?

— Мислех, че ще се срещнем в неговия кабинет.

— В килерчето ли? — засмя се Лакрице. — В никакъв случай! И през цялото време да стоим прави? Трябва да ви кажа, че това не е идеалната изходна позиция за изискване на по-голям хонорар.

Сигурно съм гледала учудено, защото Лакрице добави:

— Е, хайде, детето ми, нали вие за това поискахте тази среща?

— Не, става въпрос за... Мислите ли, че мога да поискам повече?

— Ама, разбира се — каза Лакрице. — Поне по сто отгоре за роман.

Почука се и Адриан влезе. Сега ми се прииска да държа чаша шампанско в ръка, ако не друго, то поне за да скрия зад нея лицето си. Почувствах, че се изчервявам, макар че вкъщи, в стаята за упражнения

на Чарли, мислено разигравах този момент стотици пъти, именно за да предотвратя това.

— Номерът е съвсем прост — беше казала Чарли. — Трябва само да не мислиш за това, което си му написала.

Но да *не* мислиш за нещо, е много по-трудно, отколкото изглежда. Например от месеци да не сте се сецали за броненосец, не сте нали? Още по-малко, за броненосец, който носи бикини и пуши пура, нали? И ако сега ви кажат, моля, не мислете за броненосец в бикини, който пуши пура, какво мислите, че ще направите? Да, точно това.

— Добър ден — каза Адриан и ми подаде ръка. Опитах се да го погледна възможно най-непринудено в очите и да не мисля за това, как той знае, че го намирах за секси. И че още го намирам за такъв. Макар че се оказа по-нисък, отколкото си го представях. Може би съвсем малко под метър и осемдесет, но значително по-нисък от Оле.

— Радвам се да ви видя отново *жива* — каза той.

Намигна ли ми? Подръпнах тениската си с жабока Кермит, за да я оправя, и съжалих, че не съм си облякла нещо друго. Но какво да правя, като бях изхвърлила всичките си дрехи, а измежду тези на Чарли нямаше нищо подходящо, което да мога да облека през деня, без да ме арестуват.

— Желаете ли чаша шампанско? — попита Лакрице.

— Празнуваме ли нещо? — попита в отговор Адриан и се обърна към Лакрице, което ми даде възможност да проверя защо беше известен сред персонала с прякора „стегнат задник“. Хм, да! Прякорът пасваше идеално.

— Разбира се. Успяхме да спечелим Гери за поредицата *Ронина* и имаме великолепен първи роман — каза Лакрице.

— В такъв случай, дайте ми една чаша — каза Адриан.

— Ще донеса чисти чаши от кухнята — каза Лакрице и понесе вълненото си дупе към вратата. — Гери, а за вас все пак?

— Не, благодаря, в последно време пих прекалено много — отговорих аз.

— *In vino Veritas*^[1] — каза Адриан.

— Да, но аз бях пила *водка*, а не вино — казах аз. — В такива случаи човек е възможно да напише разни неща, които не мисли.

— Тогава е добре, че не си спомняте какво сте писали — каза Адриан и погледна, освен ако не си въобразявах, към гърдите ми.

Изчервих се още повече, ако това изобщо беше възможно. Лакрице се върна с чашите и отвори шампанското.

— Романът е страхотен, нали? Ако продължава така, като нищо ще стана фен на вампирите. Гери, работите ли вече над следващия? За ваше здраве и за новия бестселър на „Аврора“.

— Наздраве — каза Адриан.

— Не бързайте. Готова съм да пиша за вампирската поредица, но само ако се преразгледа още веднъж концепцията.

— Съгласен съм — каза Адриан. — Още по телефона ви казах, че намирам вашите предложения за подобрене за напълно основателни. Можете да ги обсъдите с госпожа Крице, за да ги включи в презентацията на следващото заседание.

— Не, не ме разбрахте правилно. — Поставих една прозрачна папка на масата. — Ето тук е новата концепция. Тя няма нищо общо със старата. Преработила съм всички характери, създадох цял куп нови, определих нова сюжетна рамка и всичко това разпределено в няколко поредици от по десет романа. Азбучният списък на термините в три страници и *Десетте златни правила за света на вампирите* ще улесняват работата на авторите и така ще се избегнат неприятните противоречия.

Лакрице и Адриан ме гледаха смаяно.

— Знам, че звучи малко претенциозно — казах аз. — Но след като се порових в интернет, стигнах до заключението, че наистина ще има голям интерес. Бяхте прави. Вампирите привличат купувачите. Тогава защо да не откροим нашите вампири сред масата некачествена продукция? Затова и магнах Ява, говорещия прилеп на Ронина. Едно говорещо животно би се вписвало добре само в комиксите за деца.

— Ява не говори в истинския смисъл на думата, той се *разбира* само с Ронина — обясни Адриан.

— Моля ви! — казах аз. — Жената и без това владее премного неща: телепатия, кунгфу, телекинеза, лечителство — трябва ли да може и да говори с прилепи? Мисля, че не. Според мен Ява може да остане, но само като кротък екзотичен домашен любимец и не трябва да има водеща роля при проследяването на врага.

— Хм — рече Адриан, взе папката ми и колебливо я заразливства.

— Спешно се нуждая от тази работа, но тази тук мога да я върша само ако поддържаме *определено* ниво — казах аз. — Иначе ще трябва да я откажа.

— А какво ще искате за всичко това? — попита Адриан.

Сложих още една папка пред него.

— Тук са синопсисите за целия първи раздел. Мога да ви напиша още двеста и трийсет романа, при положение че читателите проявят интерес.

Забелязах, че Лакрице се оципа по ръката, сякаш за да се увери, че не сънува.

Поех си дълбоко въздух.

— Не искам хонорар, а процент от продажбите.

Както Лакрице, така и Адриан изглеждаха смаяни. Двамата гледаха недоверчиво папките ми.

— Не е ли малко... необичайно — каза накрая Адриан.

Повдигнах рамене.

— Само си помислете колко ще спестите от хонорарите на един куп бездарни автори. Ако пък се окаже, че не се продават според очакванията, нищо не рискувате.

Адриан ме гледаше втренчено. Опитах се да издържа погледа на зелените му очи и да изглеждам възможно най-непринудено. Тази седмица работих здраво и с помощта на Чарли успях да превърна всичките десет синопсиса за детската медицинска сестра Ангела в синопсиси за Ронина. Сега Ангела се казваше Белинда, а русият, божествено красив главен лекар Госвин я преследваше, защото: а) си падаше по смъртни с нулева кръвна група (особено при пълнолуние) и б) искаше да отмъсти на Ронина, която се явяваше близка приятелка на Белинда и се опитваше да предотврати машинациите на старшата сестра — интригантката Александра, която от своя страна търгуваше със запасите от кръв на клиниката и така помагаше на живеещите в подземията отцепници. За щастие обаче, се появяваше директорът на болницата Орландо, който винаги въдворяваше ред в хаоса. Той беше замислен като свръхнадарен боец с меч, на чиито гърди Белинда да може да склони глава в края на всяко приключение. Никой не би разпознал в нея сестра Ангела и аз можех дословно да копирам цели пасажки. Щеше да е като разходка.

— Ако не го одобрите, ще го предлага другаде — казах аз.

— Както правилно сте забелязали, вампирите са на мода.

— Вече сме правили нещо такова — каза Лакрице на Адриан. — С *Револвер* поредицата. Разбира се, беше много преди да дойдете вие, но и тогава авторът, носител на идеята, получаваше дял от чистата печалба.

— Е, чак носител на идеята не съм — казах скромно аз. — Просто внесох — да ги наречем — някои подобрения.

— Колко искате? — попита Адриан.

— Пет процента — отговорих аз.

Лакрице и Адриан се спогледаха. После Адриан бавно кимна.

— Разбира се, ще трябва да го обсъдя с ръководството — каза той. — И ще прочета синопсисите ви. Как успяхте да ги напишете толкова бързо? Имахте да вършите толкова *други* неща.

— Гери е гениална — каза Лакрице.

— Хм — рече Адриан и ме прониза с поглед.

— Не е необходимо да решите веднага — казах аз и се опитах да го погледна по същия начин. — Следващият петък ще ми кажете. Но тогава вече ще трябва да знам. — Извадих от чантата си химикал и тефтер и записах телефона на Чарли.

— Това е номерът ми.

— Но аз го имам, Гери — каза Лакрице.

— Не, нямате го. Междувременно а-а-а... се преместих — казах аз.

Неочаквано Адриан ми се усмихна.

— Изпратихте ли прощално писмо на наемодателя си?

Той даваше ли си сметка колко е хубав, когато се усмихва? Че в лявото ъгълче на устата му се образуват три малки бръчици и още много в ъгълчетата на очите му?

— Не всички могат така свободно да приемат истината — казах аз. — Някои го приемат твърде лично, когато разберат мнението на някого за тях.

— Мога да си представя — каза Адриан. — Но много зависи от мнението.

— За какво всъщност говорите? — любопитства Лакрице.

* * *

„Здравейте, господин Роте!

Не знам дала още си спомняте за мен, затова за сигурно ще се опитам да опресня паметта Ви: Гери Талер, випуск 98, профил немски език и литература. Въпреки че имах лошия късмет да сте ми учител от седми клас (ту по история, ту по немски), не мисля, че изобщо някога сте знаели името ми: все ме наричахте госпожичка, госпожица Всезнайка или госпожица Многознайка, или госпожица Блейка. Ние също Ви наричахме с много имена, но едва ли ще искате да ги чуете.

Аз съм тази, която заслужаваше шестица по литература, но на която винаги пишехте пет минус, защото не харесвахте литературните ми съчинения за Гьоте, Шилер и Борхерт.

Сега, когато стоя на предела на земните си дни и си правя равносметка, за мое най-голямо учудване трябва да Ви кажа, че в много отношения съм Ви благодарна. Никога нямаше да науча разликата между предава и придава, ако не бяхте ме накарали в седми клас да напиша сто пъти: «Едно немско момиче не си придава важност.»

И, разбира се, хубавото изречение «Подарена къща назад не се връща». Трябваше да напиша това, когато Брит Емке ми беше взела химикалката, и ми я върна едва когато я заплаших, че ще я замеря по главата с учебника по латински. За съжаление в този момент Вие влязохте в класната стая и веднага застанахте на страната на Брит. И защо! Защото в лицето приличаше на немски кон? Защото можеше да лее сълзи по поръчка, докато аз можех само да скърцам със зъби от яд?

Да не би да съм ѝ подарила тази химикалка! Всъщност тя ми беше подарък от пралеля Хулда и по изключение ми харесваше, защото не беше пак някакъв омразен чорапогащник. В тази химикалка се движеше нагоре-надолу едно малко влакче. Още го имам. Добре, че не разбрахте как съм си го взела обратно, защото иначе щяхте да ме накарате сто пъти да напиша: «Едно немско момиче не бива да боде друго с пергел».

С най-голямо уважение,

Гери Галер“

[1] Във виното е истината. — Б.р. ↑

13

Фло ни отвори вратата.

— Носите ли ни нещо?

— Защо още не си в леглото? — попита Чарли.

— Защото още не съм се уморила, а и защото ви чакам — каза Фло и бурно ме прегърна, а после още веднъж, когато ѝ подадох малък стикер с еднорог. — Ти си най-добрата на света, Гери!

— Ако аз ти бях донесла нещо, щях ли да съм най-добрата на света? — попита ревниво Чарли.

— Не — каза Фло. — Но щеше да си втората най-добра.

— Върви да спиш — нареди Чарли.

— Днес има пълнолуние и децата по принцип не спят, отсега свиквай с това! — Каролине дойде от кухнята, раздаде целувки и отново заговори без точки и запетайки. — Чарли, миличка, още ли ти се гади, ха-ха, казвах ти аз, че не е забавно, Улрих, не си ли се бръснал, стара бодлива мечко, Гери, толкова се радвам, че си тук, изглеждаш страхотно, тениската нова ли ти е, Северин, пусни обичата ѝ, купих съомга, а не филе от риба тон, което не бива да се купува заради свръхулова, който скоро ще доведе до масовото им измиране, защото не стигат до там да пораснат и да се размножат, а няма и какво да ядат, Северин, казах ти да престанеш, защото ние хващаме и по-малките риби, което е срам и позор, понякога се срамувам, че съм човек, съомгата се внася от един ирландски екологичен развѣдник, така че можем да я ядем с чиста съвест, мислех си да я приготвим със сос от сметана и копър и юфка, прави се бързо и засища, децата също го харесват, Марта и Мариус ще доведат и двете си деца, тъй като детегледачката била заета, Оле и Мия също ще дойдат, да не сте се изпуснали, че знаем за кризата в брака им, Оле ни каза за това най-поверително, правете се, сякаш нищо не се е случило, Фло, качи се бързо горе в детската, мисля, че Одете иска да облече на твоята Покахонтас роклята на Спящата красавица.

— Да не се е побъркала! — Фло изтича нагоре по стълбите.

— Добър трик — похвали я Чарли.

— Но действа само при момичетата — каза Каролине, взе Северин на ръце и ни проправи път през купища от дрехи, обувки и играчки, като ги подритваше ту наляво, ту надясно.

Не смеех да продължа напред, но Чарли ме хвана за лакътя:

— Хайде! Няма от какво да се срамуваш.

Ах, тази Чарли! Какво ли щях да правя без нея? Тази сутрин беше последната ѝ изява като певица. Пя „Аве Мария“ на една сватба в църквата „Света Агнес“, а Улрих и аз седяхме на последния ред и слушахме не само как пее Чарли, но и какво говорят за нея другите гости на сватбата.

— Господи, кой я нае тази?

— Сигурно е роднина на някого.

— Нищо чудно, че майката на булката плаче.

— *Благодаря ти* — пошепна ми Улрих. — Наистина беше крайно време някой да се пристраши и да прекрати това.

— Пак заповядай — отвърнах аз, макар че сърцето ми кървеше, като гледах с какъв плам Чарли врецеше фалшивите си тонове.

— Изпъчи гърди, горе главата — каза тя сега и аз направих това, което ми нареди. Наистина нямаше причина да се срамувам. Не и пред приятелите си.

Правехме същото като всяка друга събота вечер — готвехме и се опитвахме по възможност да не обръщаме внимание на вдигащите шум деца. Но, разбира се, някак не беше като друг път. Първо, защото Мариус и Марта все ме поглеждаха странно и говореха с мен бавно и натъртено, и второ, защото Оле избягваше да ме поглежда, докато Мия не сваляше очи от мен и сякаш ме пронизваше с поглед.

Сериозно обмислях да се кача на кухненската маса и да дам обяснение: „*Не съм на антидепресанти и между нас с Оле никога не е имало нещо. Кълна се в живота си*“.

Естествено, не се реших да го направя. Освен това, макар наистина между мен и Оле да не е имало нищо, вече бях започнала да съжалявам за това. Защото нито за Оле, нито за Мия това имаше някакво значение.

Останах с впечатлението, че на Мия много ѝ се искаше да забележа пронизващите ѝ погледи.

— Е, как мина обучението ти миналата седмица, Мия? — попитах аз, когато вече не издържах повече и бяхме седнали на масата, за да изядем съомгата с юфка. Фло се намести както винаги в скута ми и ме накара да я храня като бебе.

— Скучно, какво винаги — каза Мия. — За разлика от теб, говори се, че си прекарала доста вълнуващ уикенд.

— Мия — изсъска Мариус, но Мия се направи, че не го е чула.

— Отваряй устата, влакчето идва — казах аз на Фло.

— Любопитно ми е, Гери, какво всъщност се случи? — Мия леко се наклони напред и червената ѝ коса заблестя като огън на светлината на лампата. — Щяла си да пиеш сънотворни таблетки, но междувременно нещо ти било попречило. Мога ли да попитам какво? Или кой?

— Мия, престани вече — смъмри я Каролине. — Радвам се, че не го е направила. И, моля те, съобразявай се с присъствието на децата!

— Само се поинтересувах — каза Мия. — На мястото на Гери щях да се радвам, че проявяват интерес към мен. По-добре е, отколкото да се правим, че нищо не се е случило. Нали така, Гери? Е хайде, разкажи ни какво се случи.

— Обикновено хората питат защо — казах аз и сложих още една пълна лъжица в устата на Фло.

— О, ако *наистина* си искала да го направиш, бих те разбрала напълно — каза Мия. — Живееш в мизерна стая в дома на противната си леля, пишеш ужасни порнографски романи, а задникът ти е колкото за двама.

— Мия, защо се правиш на тресната с мокър парцал? — каза Берт. — Гери не пише порнографски романи! И изобщо що за отношение имаш към приятелка, която за малко не се самоу... Знаете ли какво е преживяла тя?

— Да, наистина — изръмжа Марта.

— Всъщност животът на Гери не е по-лош от твоя или моя — каза Чарли.

— Какво значи порнографски романи — попита Одете, дъщерята на Марта и Мариус.

— Ето, видя ли какво направи — каза Каролине на Мия. А на Одете каза: — Миличка, в порнографските романи се разказват

вълнуващи истории за понита.

— Жалко, че не пишеш порнографски романи, Гери — искрено съжали Одете.

Направи ми впечатление, че никой не се произнесе в защита на задника ми. А трябва ясно и отчетливо да се каже, че той не е много по-голям от средното ниво. А в последно време дори се беше смалил. Аз почти нищо не ядох.

— О, извинявай, Гери, не исках да те засегна — каза Мия с престорена нежност. — Сигурно си имала своите *важни лични* причини.

— Мия, просто си затвори устата — каза Оле.

Мия млъкна поне, докато децата не приключиха с яденето, после те станаха от масата и се заеха с обичайните си буйни игри, при които на всеки пет минути на някой нещо му ставаше и надаваше рев. Аз опънах краката си, които бяха изтръпнали от тежестта на Фло, и погледнах крадешком към Оле. Той също ме погледна крадешком. За малко да му се усмихна, но тогава забелязах Мия и веднага сподавих усмивката си.

Мия стана и седна на освободения стол до мен. Приблужи се с него още повече, което в случая не беше необходимо.

— През цялото време си мислех как аз бих постъпила, ако бях решила да се самоубия — каза тихо тя.

Беше подбрала удобен момент за атаката си: Чарли тъкмо помагаше на Каро да раздига чиниите, Марта вадеше от носа на малкия брат на Одете, Одило (да, знам, че името почти се доближава до Хабакук и Арсениус), частичка от конструктор Лего, а останалите бяха увлечени в разговор. Само Оле ни наблюдаваше обезпокоено, но очевидно от другия край на масата не можеше да чуе какво казва Мия.

— Предполагам, че щях да си наема красива хотелска стая, да се наконтя умопомрачително и да се обадя на някой, по когото отдавна си падам — каза тя.

Аха, дойдохме си на думата. Искаше да опипа почвата. Добре, от мен да мине. Аз определено бях в изгодна позиция, защото, първо, знаех каквото знаеше тя, и, второ, знаех, че тя изобщо не биваше да го знае, тъй като би се издала, че не е била на обучение, а с любовника си в същия хотел, в който бяхме ние. *И трето, не е имало абсолютно нищо между мен и Оле!*

— А има ли такъв, по когото отдавна си падаш? — попитах аз. — Все пак си омъжена.

— Не, не, не ме разбираш. Опитах се да се поставя на твое място — шепнеш Мия. Въпреки оскъдното осветление, зениците на бледите ѝ, воднистосини очи бяха много малки. Това им придаваше нещо зловещо. Трябваше да включа този ефект в описанието на Ронина. — Мислех си какво бих правила на твое място. И аз бих се обадила на този, по когото от дълго време ти си падаш. Бих му изплакала за това, че възнамерявам ей сега да се самоубия и той, естествено, веднага ще дойде при теб, за да ти попречи да се самоубиеш.

— Намирам, че би било доста глупаво от твоя страна — казах аз. — Защото така нямаше да можеш да се самоубиеш.

— Точно така — каза Мия. — Знаеш ли, че трийсет процента от всички опити за самоубийство не са нищо повече от опит да се привлече вниманието? Че тези хора не искат нищо повече от това, да получат най-после частица от признанието, което според тях самите заслужават?

— О, да не си ровила в интернет?

Мия кимна.

— И знаеш ли какво? Сигурна съм, че твоят случай е точно такъв.

— Това поне обяснява липсата на състрадание и загриженост у теб — казах аз.

— Трябва да ти кажа, че според мен този трик никак не е лош — рече Мия. — Доста подъл, но ефективен. Този, по когото отдавна си падаш, не би устоял на твоя жален и безпомощен вид. Не трябва да се подценява и фактът, че мъжете обичат да имат чувството, че са спасители. Докато се усетиш, и вече си в леглото с този тип.

— Не знам, Мия, според мен не си струва да се прави всичко това само за да вкараш някого в леглото си.

— Някои мъже не се дават така лесно — каза Мия. — Например, женените.

Идеше ми да се разсмея.

— Но кой е толкова глупав, че да се увеси на врата на женен мъж?

Мия ме погледна строго.

— Много повече жени, отколкото предполагаш, Гери. Сигурно няма да повярваш, но Оле също понякога излиза от правия път.

— Оле? — Погледнах към Оле. Той изглеждаше неспокоен, така, сякаш възглавницата на стола под него е от жарава. — Не и Оле!

— Ами, напротив — шепнесе Мия. — Той още не знае, но една моя приятелка го видяла този уикенд с друга.

— Може да е била негова братовчедка? — предположих аз.

Всичко това започна да ме забавлява.

— Не, не, ти не ме разбираш — каза Мия и дебнейки ме, се наведе още повече към мен. — Моята приятелка е видяла Оле и любовницата му в един хотел. На закуска. Натискали са се.

Сигурно Мия ме мислеше за последния боклук, тъй като при това разкритие дори не се изчервих.

— Не, не вярвам. Не и Оле! Сигурно твоята приятелка се е припознала.

Мия поклати глава.

— Тя е сто процента сигурна.

— И кога е станало това?

— Съвсем скоро, миналия уикенд — каза Мия, при което зениците ѝ се смалиха до глава на карфица.

— О! Горката ти! — казах аз съчувствено. — Докато си била на обучение! Това наистина е... нелепо. А той какво казва за това?

— Той още не знае — отвърна Мия. — Искам още малко да... изчакам.

— Мислиш ли, че е нещо сериозно? — попитах аз.

Мия ме изгледа продължително. После каза:

— Всъщност мисля, че е приключило.

О, нима? Какво безочие! Арогантна коза.

— Значи всичко е наред — обобщих студено. — Само не разбирам защо просто не запознаеш Оле с разкритията на приятелката си, така поне ще си наясно.

— Сигурно ще го направя — каза Мия. — Досега да съм го направила, ако не беше суетнята около твоето почти-самоубийство. Всъщност ще опиташ ли пак?

— Знаеш ли, мисля, че засега получих достатъчно внимание и признание.

— Изобщо ли не те интересува що за жена е другата?

— Имаш предвид любовницата на Оле? Естествено, че ме интересува — казах аз. — Но мислех, че ще ти е неприятно да говориш за нея.

— Не, ни най-малко — каза Мия. — Приятелката ми каза, че била съвсем невзрачна и скучновата жена.

— Нима — усмигнах ѝ се аз приятелски. — На нейно място и аз бих казала така. Кой нормален човек би измъчвал допълнително приятелката си като ѝ опише подробно какво страхотно парче е другата? Не ѝ ли стига самата изневяра?

— Не, *истина е* — упорстваше Мия. — Моята приятелка каза, че и при най-добро желание не може да разбере какво намира Оле в нея.

— Където падне стрелата на любовта... — казах аз.

— Любовта! — избухна Мия. — Нали ти казах, че не е нищо сериозно!

— Хм, тогава значи е само... първично привличане — продължавах аз. — Толкова по-добре. Ще премине по-бързо.

— Да! Даааааа! — Марта най-последно беше извадила фара за кола от конструктор Лего от носа на Одило и сега триумфиращо го размахваше във въздуха. Одило доволно се отдалечи. Той често завираще разни неща в носа си и Марта невинаги успяваше да ги извади. Малко преди Великден Одило си беше напъхал шапката на едно пожарникарче, която дежурният лекар трябваше да отстрани. Освен това Марта се кълнеше, че намерили и две обувки на Барби.

— Полека-лека трябва да вървим — каза Мариус, поглеждайки към Берт, който беше заспал седнал, държейки Северин, както се случваше почти всяка събота.

— Да, и ние — каза Оле и скочи. — Идваш ли, Мия?

— Но аз така хубаво си говорех с Гери — нацупи се Мия.

— Друг път пак ще си поговорим — казах аз и си позволих една тънка усмивка. — Интересно ми е как ще се развият нещата.

— И на мен — каза Мия.

Оле сбърчи чело.

Докато траеше масовото суетене — децата не искаха още да тръгват и трябваше да ги гонят из цялата къща, Берт се беше събудил и търсеше якето на Мия. Оле внезапно ме хвана за ръката.

— Трябва да поговорим — каза той.

— На твое място първо щях да *поговоря* с Мия — казах аз, имитирайки тона му. — Тя си мисли, че аз съм те примамила в хотела, за да ми попречиш да се самоубия. И ще продължи да ти вярва, ако ѝ кажеш, че си устоял на дебелия ми задник.

— Но това не е истината — каза Оле.

— Истината е точно толкова безобидна — казах аз. — Освен истината, в която вярва Мия! Какво чакаш още? Всички козове са у теб.

Берт извади победоносно якето на Мия изпод един червен анорак и чифт гумени ботуши и ѝ го подаде. Марта беше успяла да улови Одило и сега го носеше под мишница. Той отчаяно се съпротивляваше.

— Понеделник, дванайсет и половина в кафене „Фасбендер“. Моля те, ела! — каза Оле толкова тихо, че на практика само устните му се мърдаха.

Мия увисна на ръката му и хвърли нагоре прелъстителен поглед.

— Нямам търпение да се гушнем в леглото, скъпи, а ти?

Оле неволно се отдръпна от нея, а Мия така ме изглежда, сякаш искаше да ми каже: „Ще се обадя на наемен убиец веднага, щом се прибера“.

Да прави какво си ще. Можех само да се надявам, че няма да ми прати някой некадърник, а човек, който си разбира от работата и прави всичко бързо и безболезнено.

На следващата сутрин се обади майка ми.

— Днес е неделя — заяви тя.

— Да, знам, мамо — казах аз учтиво.

— Слагам масата точно в дванайсет и половина — рече майка ми. — Калкан, аспержи и картофи с магданоз. Не искам да закъсняваш, защото иначе рибата ще се разпадне в тигана.

Бях малко изненадана.

— Мамо, искаш да кажеш, че ме каниш на обяд?

— А ти как мислиш?

— Нали няма да ми сервираш в коридора и като цяло да ме игнорираш?

— Стига с твоите щуротии — каза майка ми. — Точно в дванайсет и половина да си тук и си облечи нещо прилично, тъй като Патрик ще доведе майка си и аз искам всички ние да ѝ направим добро впечатление. Дължим го на Ригелулу.

Охо, явно нещата са сериозни, щом като Лулу се осмелява да води бъдещата си свекърва в клетката с леопардите и да я запознава с цялото ни семейство, включително с Арсениус и Хабакук и техните неповторими маниери на масата. Предишните връзки на Лулу траеха не повече от два, най-много три месеца и аз нямам спомен да съм се запознавала дори с една потенциална свекърва. Човек трябва наистина да е сигурен, за да предприеме такава сериозна стъпка.

Е, радвах се за Лулу. Само дето беше малко зловец, че някъде там навън броди перверзник, който изглеждаше досущ като избраница на сестра ми.

— До скоро, моето момиче.

Вероятно майка ми беше решила поради особеното събитие да игнорира факта, че ми е смъртно обидена и че не желае да разговаря с мен.

Не беше лесно да намеря нещо прилично за обличане, тъй като след акцията по разчистването повечето от нещата ми се бяха озовали в контейнера за стари дрехи, а в гардероба на Чарли трудно можеше да се открие нещо, което да отговаря на представите на майка ми за „прилично“. След като отхвърлих всичко с надписи от рода на „Я, се разкарай!“ и „Боклук“, трябваше да избирам между една, на която пишеше „Подолски^[1], искам дете от теб“ и една почти прозрачна бяла блуза.

— Другото е за пране — каза Чарли съжалително и ми подаде един черен кожен корсаж.

— Не — казах аз. — По-добре ще е тениската с черепа.

— За съжаление, тя има огромна дупка под мишницата — отбеляза Чарли.

Най-накрая се спрях на прозрачната блуза, доверявайки се на Чарли, която каза, че с един хубав, снежнобял сутиен (малко жулещ, но много изящен, поради което не му придириях толкова) блузата ще изглежда елегантна и съвсем модерна.

Улрих чак свирна, когато излязох от банята.

— Ей, сестро — каза той. — Така те искам. Човек никога не знае кого ще срещне.

Чарли го сръга с лакът в ребрата.

— Изглеждаш много... стилно, мишенце.

— Не знам — казах аз. — Не се ли виждат зърната на гърдите ми?

— Йе, бейби — каза Улрих. — Невероятно стилно. Как се казва щастливецът? Не мислиш ли, че е малко рано за това? Според мен трябва първо да се стабилизираш психически, преди да... Ау!

Чарли пак го беше сръгала в ребрата.

— Днес у родителите ми ще дойде бъдещата свекърва на сестра ми — казах аз и се огледах нерешително.

— А, ясно — каза Ули. — Барнала си се идеално за случая.

— Гърдите напред, раменете изпънати, горе главата — изкомандва Чарли. — Не позволявай на нищо да те събори, чу ли! Това, което се случи, не бива да отиде на вятъра.

— Какво имаш предвид? — попитах аз.

— Ами, тази работа със самоубийството — каза Чарли.

* * *

Майката на Патрик беше дребна, невзрачна жена със сива, късо подстригана коса, с доста грозни рамки на очилата и бежова блуза на цветя. Когато тя се огледа почтително в трапезарията и каза: „О, колко ви е хубаво тук“, сърцето на майка ми беше окончателно превзето.

— Много скромна жена, а какво златно сърце има — каза покъсно тя в кухнята, когато ѝ помагах да сипе в чиниите. — Блузата ѝ е ужасна на бедничката, но кога да ѝ остане време да следи модните тенденции? Работила е като чистачка, за да осигури следването на сина си. И сега тя е много горда, че Патрик си е намерил такова умно и хубаво момиче като Геритилу. Гимназиална учителка от добро семейство.

— При това руса — казах аз.

— При това руса — повтори майка ми. — Децата на двамата биха били очарователни. Повече сос Тиригери, но само върху аспержите. Между другото, твоята блуза също е ужасна! Всичко се вижда през сутиена. Не ти ли казах изрично да облечеш нещо подобаващо? Веднъж да те помоли човек за нещо...

— Съжалявам — казах аз.

Май трябваше да си облека тениската „Подолски“.

— Стига — каза майка ми. — Правиш го нарочно. Винаги си била такава. Ей така, напук!

Както винаги яденето беше много вкусно, макар че Арсениус и Хабакук не хапнаха нито от рибата, нито от аспержите и направиха някои магарии с картофите. Всичко си беше постарому, само баща ми не ме удостои с нито един поглед. Сигурно още ми се сърдеше за това, което му наговорих миналия понеделник.

Хизола беше седнала до мен и плахо ми се усмихваше.

— Ето ти МРЗ-плейъра. Сигурно сега ще ти трябва.

— Можеш спокойно да го задържиш, Сиси — казах аз. (Наричах я тайно Сиси, което при всички случаи беше по-добро от Хиси, както понякога ѝ викаше майка ми: поне малкото ѝ име да звучи нормално.)
— Подарена къща назад не се връща.

— Но ти нали сега няма да умираш?

Въздъгнах.

— Вероятно — казах аз.

— Аспержата има вкус на повърнато — извика Хабакук.

— Рибата има вкус на сополи — добави Арсениус.

Добре, че не бяха тризнаци и нямаше кой да измисли нещо за картофите.

— Хаби! Арсениус! Какво ще си помисли гостенката за нас? — каза майка ми.

Гостенката. Очевидно Патрик вече беше част от семейството.

— О, толкова е хубаво да имаш голямо семейство — каза майката на Патрик. — Винаги съм искала Патрик да има братя и сестри, но — въздъхна тя — не се получи.

Значи Патрик няма брат близък, който да безчинства в интернет като *суперяк31*. Жалко.

— Тигелу има още една сестра — каза майка ми. — Моята втора по възраст дъщеря живее със семейството си във Венецуела. Съпругът ѝ е дипломат и нашата Гетирика работи като заклет преводач. Тя говори три езика.

— О, прекрасно. Колко са надарени дъщерите ви! — каза майката на Патрик и се обърна към Тине. — А вие какво работите?

— В момента изцяло съм се посветила на домакинството и майчинството — каза Тине с достойнство. — Но когато близнаците

поотраснат — (кога ли ще стане това?), — отново ще се върна към учителството.

— Още една учителка — впечатли се майката на Патрик, а моята се пръскаше от гордост. Но когато гостенката се обърна към мен, майка ми светкавично ѝ поднесе купата с картофи.

— Искате ли допълнително?

— Не, благодаря — каза майката на Патрик. — Яденето беше превъзходно. Като в ресторант. Обикновено не мога да си позволя такива деликатеси.

— Мамо! Не се прави, сякаш приличната храна не ти е по джоба!
— Явно Патрик малко се срамуваше заради майка си.

Майката на Патрик отново се обърна към мен.

— А вие какво работите?

Майка ми скочи и започна трескаво да раздига масата.

— Би ли дошла в кухнята да ми помогнеш за десерта, Луриге?

— О, и десерт ли има? — каза майката на Патрик.

— Мамо, не се прави, като че ли никога не си яла десерт! — каза Патрик.

— Гери е писателка — каза високо баща ми.

Майка ми замръзна на мястото си с камарата чинии в ръка. Останалите също погледнаха смаяно баща ми, а най-вече аз.

— Писателка! — повтори майката на Патрик. — О, чудесно. Какво пишете? Може би съм чела нещо от вас?

— Аз... — започнах аз, но майка ми изпусна една вилица на плочите и аз отново млъкнах.

— Най-много ми харесва „Коварната медицинска сестра Клаудия“ — каза баща ми. — Страхотно напрежение, до последната страница.

Ако в този момент държах вилица в ръка, със сигурност щях и аз да я изпусна.

— Или „Роза за Сара“ — продължи баща ми. — Направо е разтърсваща.

— Звучи прекрасно — каза майката на Патрик. — Ще си я купя при първа възможност.

— Бих могъл да ви заема моята — каза баща ми. — Ако обещаете да я пазите добре.

— Ама, разбира се, то е ясно — каза майката на Патрик.

* * *

*„До господин
Дитмар Мергенхаймер
ул. Молтке 22*

Скъпи Дитмар (с ник Макс, 29, непушач, стеснителен, но носи на майтап), докато разтребвах, намерих нашата кореспонденция и се сетих за теб. Нашата първа и единствена среща за съжаление не протече особено добре, сигурно и до днес се питаш дали не ми се е случило нещо в дамската тоалетна.

Съжалявам, че тогава те оставих да седиш и напразно да чакаш да се върна. (Бях се измъкнала през задната врата.) Но бях наистина шокирана от факта, че нито се казваш Макс, нито си на 29, нито пък си стеснителен. Тогава си помислих, че все пак носиш на майтап, но след като прочетох писмото, което после ми написа, разбрах, че не е така. (Извинявай, че не ти отговорих, но не исках да наливам допълнително масло в огъня!)

Честно да ти кажа, Макс или Дитмар, така не се прави! Не можеш да се изкарваш десет години по-млад, при положение че изглеждаш поне с пет години по-стар. И щом си Дитмар, не можеш да бъдеш Макс. На мен също ми е неприятно, че се казвам Герда, а не, да кажем, Хлое. Но това е положението: името също е част от нас. Признавам, че е трудно с име като Дитмар да си секси, но какво ще кажеш да се наричаш Диди? Или можеш просто да се представяш с фамилията си, вместо с малкото си име? «Здравейте, аз съм Мергенхаймер» — е, това вече звучи някак си... — добре де, и то е тъпо. Но това, което искам да кажа, е, че човек се приема по-добре от околните, когато е естествен и честен. Ето защо ти изпращам и един роман, в който доста неатрактивният протагонист накрая успява да спечели любовта на една страхотна жена, и то само защото е честен, естествен и много, много секси. Прочети «Лятото,

в което Лара намира любовта» и ще знаеш в общи линии всичко, което трябва да се знае за мъжете и жените.

Желая ти много късмет при търсенето на партньорка.

Сърдечни поздрави,

Гери Талер

P.S. Банкнотата от пет евро е за шейка, който тогава е трябвало да платиш вместо мен. Още веднъж, извинявай.“

[1] Лукас Подолски — немски футболист. — Б.р. ↑

— Наистина не разбирам какво му стана на баща ти — каза майка ми в кухнята.

— Аз също — измърморих аз.

— Тук никога не говорим за *професионалната ти реализация*. Какво го прихвана днес да зачеква темата?

— Може би защото си е мислил, че майката на Патрик чете булевардни романи?

— Да, възможно е наистина да ги чете. Тя е проста жена. — Майка ми зацъка с език. — На всеки само по една праскова, дъще! И ги слагай точно в средата. Нанеси малиновия сок по посока на часовниковата стрелка... Господи, не се прави на по-глупава, отколкото си!

Почти се радвах, че между мен и майка ми всичко си беше постарому.

— Надявам се, че поне на сребърната сватба на Алекса ще се облечеш прилично — каза тя, докато с една пръчица рисуваше хубави шарки по малиновия сок и по сметаната.

— Мамо, не мисля, че появата ми там е уместна, след като всички получиха прощалните ми писма — възразих аз.

— О, имаш предвид Евелин и чичо ти Корбмахер? — Майка ми се захвана със следващата чиния. — Евелин ми се оплака от теб. Каза ми, че си си втълпила откачената идея, че Фолкер не можел да е син на чичо ти Корбмахер, защото имал кафяви очи.

— Така е — казах аз.

— Аз пък ще ти кажа, че си абсолютно права — рече майка ми.

Погледнах я смаяно.

— Написах ѝ това само защото се дразнех от надменното ѝ поведение. И защото винаги ме е наричала копеле.

— Високомерието предхожда падението — каза майка ми. — Аз ѝ казах, че не съм виновна за това, че децата ми са внимавали в час по биология.

— Сериозно?

— Човек не може да се сърди на някого само защото говори истината — продължи тя и нарисува перфектна спирала около прасковата. — Казах ѝ, че подозирам този Харалд, с когото работеше тогава, и да видиш как млъкна.

— Не е ли чичо Фред? — попитах аз.

— Хм — каза майка ми. — Не е изключено и той да е. Би било още по-пикантно. Но както и да е, можеш по всяко време да се върнеш в квартирата си. Предизвестието е анулирано. Ето, тези две чинии са за Арсениус и Хабакук.

Явно устата ми е стояла отворена, защото последва нова забележка:

— Моля те, дъще, не си криви така лицето. Искам майката на Патрик да остане с добри впечатления от нас.

* * *

Макар поведението на родителите ми напълно да ме объркваше и да не разбирах защо го правят, усетих, че ме обзема някакво топло, непознато досега чувство, което едва по-късно успях да определя. А именно: това е усещането, когато човек се чувства обичан от родителите си. Е да, макар и обичан по техния специален и особен начин.

Чувството беше толкова хубаво, че за известно време забравих другите си проблеми.

Сетих се за тях едва час по-късно, когато, отивайки към колата, някой ме хвана грубо за ръката отзад.

— Какво означават гнусотиите, които си написала за мен на Лулу — изсъска той, като едновременно с това ме разтърси като чувал с брашно. — Ровила е в имейлите ми и е гледала кои сайтове посещавам.

— О, *това* ли! Съжалявам, Патрик, но ти наистина поразително приличаш на онзи *суперяк31*, с когото имах неприятно преживяване, и реших, че Лулу трябва да знае за това.

— Нищо не можеш да докажеш — каза Патрик. — Удари на камък, а?

— А-а-а, но аз и не искам... Да не би да искаш да кажеш, че ти...? Ау, причиняваш ми болка!

— Няма да ти позволя да развалиш всичко, повлекана такава! — каза Патрик. — Само защото си от онези префърцунени женски, дето „не са за една нощ“! Първо търсиш в интернет някой, който да те изчука, а после се сърдиш, че веднага не се е оженил за теб! И при най-добро желание не мога да си те спомня, но и без това всички женски бяхте еднакви.

— Какво каза? Слушай, Патрик...

— Каквото и да й кажеш, аз ще отричам — каза Патрик. — На мен ми вярва повече, отколкото на теб.

Трябваше да се досетя, че чак такава поразителна прилика не можеше да има. Астрални близнаци, как пък не!

— Е, разбрахме ли се? — попита *суперяк31*. — Просто се радвай, че изобщо си усетила инструмента ми между бедрата си и да оставим нещата така!

След което се обърна и се запъти към входа на родителите ми, където в колата вече го чакаха сестра ми и майка му.

Неволно потреперих. Какви ги бълнуваше този? Дори с клеци не бих докоснала инструмента му. Брррр!

Все пак не можех да не се учудя на това, колко е малък светът.

На път към Чарли потривах ръката си и се чудех как е възможно аз да разпозная веднага *суперяк31*, а той тотално да ме е забравил. Или наистина бях толкова невзрачна, колкото ме беше описала измислената от Мия нейна приятелка, или *суперяк31* се е срещал с толкова много жени, че напълно е изгубил представа за всяка от тях. Можех да си представя, че подобно на мен цяла камара от тези жени още в онова кафене или там, където обикновено е била първата среща, не са проявили интерес към инструмента му и той е бил принуден с няколко обиди да се измъкне, без да си плати сметката. Само недоумявах как все пак са се намерили и такива жени, които да... брррр, не, наистина, самата мисъл за това беше отвратителна.

По-добре да мисля за леля Евелин.

— Имам добри новини — казах аз, когато Чарли ми отвори вратата. — Мога да се върна в квартирата си.

Чарли изглеждаше ужасена.

— Да се върнеш в онази мизерна дупка? Ти добре ли си?

— Чарли, не мога вечно да живея у вас — казах аз.

— Една седмица! — извика Чарли. — Живееш тук едва от една седмица. И мисля, че се разбираме чудесно, нали?

— Да, така е, но ти и Улрих...

— На Улрих също му е приятно да си с нас, нали Улрих, нали не искаш Гери да се върне при онази ужасна леля? В онази тясна, прихлупена мансардичка?

— И Улрих е живял в тази тясна, прихлупена мансардичка — възразих аз.

Или по-точно — мързелуваше там.

— Аз също не мисля, че е добра идея да се нанесеш отново там, откъдето започна нещастията ти — рече Улрих. — Ей, сестро, защо не потърсиш на спокойствие нещо по-добро? Можеш да останеш тук, докато си намериш нещо.

— Именно — каза Чарли. — Сега печелиш повече и можеш да си позволиш нещо много по-добро. Някъде близо до нас!

— Още не е сигурно дали това, с работата, ще се получи. А търсенето на друга квартира може да отнеме време.

— За нас няма да е проблем — каза Чарли. — Улрих, нали няма да е никакъв проблем?

— Няма — потвърди Улрих.

— Ние много, много те обичаме — каза Чарли. — Нали Улрих?

— Да, обичаме те — изръмжа отново Улрих.

Бях толкова трогната, че пак заплаках.

— И аз много, много ви обичам двамата — казах аз.

— Добре — рече Чарли. — Тогава, моля те, никога повече не се самоубивай, чу ли?

* * *

Беше мой дълг да съобщя на Лулу за нападението на Патрик — а тя какво щеше да прави с тази информация, си беше нейна работа. Честно казано, не намирах за чак толкова лошо това, че Патрик се е подвизавал в интернет като *суперяк31* и е карал жените по кафенетата да му го докосват — бррррр гнусно! Всеки има в живота си нещо, с

което не се гордее. Стана лошо едва след като той говори с мен. Този тип беше една долна, сексистка и лъжлива свиня.

Ето защо се обадох на Лулу.

— Лулу, вече знам със сигурност, че Патрик и *суперяк31* са едно и също лице — започнах аз без заобикалки. — Преди малко той самият ми го каза.

— Знам за какво сте говорили — каза студено Лулу. — Патрик току-що ми разказа.

— Наистина ли? Е, сега вече съм учудена. Той ми каза, че всичко ще отрича и че ти ще повярваш на него, а не на мен.

— Гери, ти си моята малка сестра и аз наистина те обичам, но мисля, че прекаляваш — каза Лулу. — Едно е да намираш Патрик за привлекателен и да го сваляш, но съвсем друго е да разказваш подли лъжи за него, за да ни разделиш.

— Какво? Никога не бих сваляла този тип, ти да не си луда? Нямам представа какво ти е разказал, но това наистина е... — Бях толкова възмутена, че чак се разсмях. Но само за кратко. — Знаеш ли, Лулу, откровено да ти кажа, Патрик е невероятен задник. Той е свалял жени в интернет и после — и аз не знам как е успявал — ги е примамвал с номера за инструмента в леглото си, а сега се прави на ни лук ял, ни лук мирисал.

От силното вълнение кътникът отново ме заболя.

— Престани — извика Лулу. — Знам, че сега преживяваш тежък момент, но това е просто... болестно състояние!

— Да, това на *суперяк31*. Той дори не ме позна, толкова много жени са минали през него. Даже не си спомни дали съм от тези, с които е спал или от тези, които са го отрязали. Може би никак не са малко тези, за които номерът „пипни го“ в кафенето е дошъл в повече.

— Ще затворя — каза Лулу с безупречния си учителски глас. — Не че ти се сърдя, но искам да прекратя този разговор.

— Обзалагам се, че не му е дълъг трийсет и един сантиметра — заявих аз, но Лулу беше вече затворила.

— А предполагам, че не е и суперяк — додадох на себе си.

Чарли не спря да се смее, докато й разказвах за това. Тя каза:

— Сестра ти е голям човек и ако иска да задържи този мръсен интернетчикиджия, си е нейна работа.

Е, добре. Значи, това го изяснихме. Остана само тайната среща с Оле.

Докато на следващия ден по обяд го чаках в кафене „Фасбендер“, зъбът продължаваше да ме боли. Досега само се обаждаше от време на време, но вече не можех да се заблуждавам, че не е зъбът, а някаква мистериозна фантомна болка.

Въпреки това си сложих половин лъжичка захар в кафето, докато нервно се оглеждах дали Мия не дебне скришом отнякъде и не е насочила някоя отровна стрела към мен. Беше чуден майски ден и аз седнах на маса отвън с изглед към апостолическата църква.

Оле дойде тичешком, само с пет минути закъснение. Кабинетът му беше на една пряка оттук.

— Едно момченце, което не искаше да си отвори устата — рече задъхано. — Майка му го водила на трима зъболекари и никой не бил в състояние да го накара да си отвори устата. Но аз се справих. Кажи, не съм ли добър? Извинявай, не исках да закъснея. Правила ли си нещо с косата си?

— Измих я — признах откровено аз.

Всъщност намерението ми беше да си направя някоя прическа, но при положение че единственото, което можех да облека, бяха дънките ми и тениската с надпис: „Подолски — искам дете от теб“, нямаше нужда толкова да се престарavam за останалото.

— Жалко, че не съм Подолски — не пропусна да каже Оле. — Но честно, не съм ли много по-хубав от него?

— Тениската е на Чарли. Предполагам, че е с ироничен подтекст — казах аз. — Подолски е твърде млад за нас. Или по-точно, ние сме твърде стари за него. — Зъбът започна сериозно да ме боли. Неволно поставих ръка на бузата си. — Е, говори ли най-накрая с Мия?

Оле кимна.

— Всичко свърши.

За момент забравих за зъба си и спонтанно хванах ръката на Оле.

— Оле, наистина съжалявам... Значи, това, с любовника на Мия е сериозно?

— Не знам — рече Оле. — Не сме говорили за него.

— Имаш предвид, че Мия не е искала да говорите за него?

— Аз не исках. Изобщо не съм я питал за него. Знаеш ли, изобщо не ми пука за него.

— Да, но нали той е причината връзката ви да се разпадне — удивих се аз. — Недей да се самозалъгваш!

— Не — каза Оле. — Сега разбирам, че изобщо не е трябвало да се женим.

— Оле, не преувеличаваш ли? Само допреди две седмици ти беше щастливо женен мъж... Ау!

— Какво има?

— Зъбът ми — казах аз. — Боли ме. Много.

— От кога е така? — осведоми се Оле.

— От няколко дни — отвърнах. — Но досега винаги си минаваше от само себе си.

Оле стана.

— Ела! Ей сега ще го оправим. — Повика сервитьорката и плати кафето ми, без да обръща внимание на възраженията ми. — И без това стана половин година от последното ти посещение.

— Може пак да мине от само себе си — казах аз, но Оле ме беше хванал за лакътя и ме поведе между масите към тротоара.

— Кой е? — попита той.

— Предпоследният кътник, ляво долу. Така мисля. Всъщност, боли ме навсякъде.

— Хм, хм — каза Оле. — Но този не го ли пломбирахме едва миналата година.

— Да, именно! — отвърнах. — Но да се върнем на Мия. Тя знае ли поне, че си бил в хотела заради нея, а не заради мен?

— Не — каза Оле. — Не успях да стигна до там. В събота вечерта тя едва дочака да се качи в колата и ми каза: *Знам, че имаш нещо с Гери, но съм готова да ти простя. Нека да започнем отначало.*

— Дотук добре — казах аз. — Това е бил моментът, в който да й кажеш, че не аз съм проблемът, а дъртакът, с когото Мия се целува с език.

— Казах й, че нещата не са толкова прости! — рече Оле. — И тогава Мия тотално откачи. Нахвърли ми се с обвинения, че само съм работел и изобщо не съм се интересувал от нея, че много рядко сме правили секс, а когато го правим, било ужасно скучно, че дори когато не съм на работа, съм говорел само за зъби и че като капак на всичко сега и афера съм завъртял, при това с такава като теб, чийто задник бил по-голям от на циркаджийски кон.

— И тук е моментът, в който ти да й кажеш, хей, я, по-кратко, лъжлив кокалест задник, кой си урежда тайни срещи с женени мъже по хотелите, ти или аз? — отбелязах аз малко по-разпалено.

— Но не го направих — каза Оле. — Казах й, че задникът ти е страхотен и че се възбуждам само като си помисля за него.

— О! Това наистина е... *Да не те е напуснал здравият разум?*

— Не, напусна ме Мия — каза Оле. — *Ще видиш какво ще ти се случи*, изрева тя и когато се прибрахме, започна да си стяга куфара, като в същото време ми крещеше *само не ме спирай*, макар че аз ни най-малко не го правех. После се качи в колата си и отпраши.

— При любовника! Страхотно, няма що, Оле!

— При родителите й — поправи ме Оле. — Вчера сутринта баща й ми се обади, за да ми чете морал. Каза, че не било проява на изискан вкус за забежките си да избирам някой от общите ни приятели и да съм помислил малко с мозъка си, а не с патката си. Но сега съм знаел къде да намеря Мия, когато отново ми дойде умът в главата.

— Що за семейство е това? — Бях искрено шокирана. — Той наистина ли каза *патка*? Това е бил подходящият момент да му кажеш: хей, дядка, по-добре питай дъщеря си за патката, с която се срещна в петък в „*Регенси Палас*“. Това направо не е — о, не! — адски ме боли!

— Пристигнахме — каза Оле и отвори вратата на кабинета си.

— Нямаше ли да отсъствате по-дълго, господин докторе? — осведоми се асистентката му иззад рецепцията.

— Щях, но госпожа Талер има силни болки. Моля, заведете я в първи кабинет и ми изпратете Лена. — Оле ми намигна и изчезна зад една врата, докато аз с бавни стъпки влязох през друга в кабинета му.

— Осигурителната ви карта, моля — каза асистентката.

Аз й я подадох над рецепцията.

— Ама, че късмет извадихте — каза тя. — Господин докторът е зает до края на другия месец.

— Мислите ли?

Да, моята представа за късмет явно беше различна. Мразех непланирани действия от този род. Обикновено се подготвях душевно и физически за посещението си при зъболекар поне няколко дни напред.

Когато седнах на стола, болката ми внезапно се изпари.

— Мисля, че ми мина — казах аз и отново станах. — По-добре да си ходя.

— Седнете, моля ви. Винаги така се получава — обясни Лена, слабичката руса асистентка, и ми сложи лигавниче на врата. — Това е от адреналина. Веднага щом се приберете, ще ви заболи отново.

— Я да видим сега — рече Оле.

В бялата си престилка той беше въплъщение на главния лекар Госвин. (Когато измислих този образ, още не познавах Оле, но приликата наистина беше поразителна.) Възхищавах се още няколко секунди на начина, по който бялото подхождаше на сините му очи, загорелия тен и светлата коса, после той задвижи стола, аз се озовах в хоризонтално положение с насочена към лицето ми лампа.

Машинално отворих уста и затворих очи.

— Чудесно — каза Оле и започна да почуква зъбите ми с метална кука. Оказа се не кътникът с пломбата, а зъбът до него, заради когото подскочих почти до тавана, последният ми кътник без пломба. Имах доста равни и бели, но не особено здрави зъби, и то въпреки пълната забрана на майка ми за ядене на сладко в детството. Благодаря ти, мамо!

— Дреболия — констатира Оле и ми тикна два тампона в бузата. — Само една малка дупчица. Няма да слагаме упойка, нали?

— Хазбила се! Без ойка ого ме оли! — извиках аз с пълна буза.

— Знаех си, че си храбро момиче — каза Оле и машинката забръмча. — До къде бяхме стигнали?

— Ойка! Ойка! — размахвах аз юмруци във въздуха.

— А, да — каза Оле, докато забиваше машинката в болящия ме зъб. О, как мразех този звук! — Мия ме напусна, а баща й си мисли, че аз не съм контролирал патката си.

При тези думи помпичката за изсмукване на слюнка се изплъзна на асистентката и попадна в гърлото ми. Явно още не се беше разчуло за най-новите обрати в личния живот на шефа й.

— Ххххх! — направих аз.

— Извинете — измънка Лена.

— Тези дни ще потърся адвокат и ще се консултирам какво ще ми остане след развода — каза Оле и задълба с машинката точно в болното място.

— Ау — извиках аз. — Ойка!

Но Оле нежно ме притисна към стола и продължи да дълбае. С това завинаги ме излекува от фантазиите, в които той и аз правехме страстен секс на същия този зъболекарски стол. Както казах — в моите фантазии. А в тях не присъстваше нито машинка, нито асистентка.

— Ето, приключихме — каза Оле точно когато си мислех, че ще изгубя съзнание. — Беше много смела. Сигурно няма да се наложи да плащам много, кредитът за кабинета е доста висок... пък нямаме и деца. Може би ще трябва да ѝ изплатя нейната част на жилището, но ще го преживея. Не, не, не ставай, идва ред на пломбата. Още малко, Лена, да, стига толкова. Нямам нищо против да задържи жилището, но тогава тя ще има да ми плаща. Ха-ха, интересно как. Тази жена прахосва за обувки всичко, което изкара.

Той сложи нещо студено върху нерва ми.

— Ау — казах, останала без сили.

Когато най-накрая устата ми беше изплакната, а столът изправен, аз станах и казах:

— Много ме болеше! Защо не ми сложи упойка?

— Нали всичко свърши добре — рече Оле. — Лена, можеш да излезеш още десет минути в обедна почивка.

— Я кажи, ти винаги ли правиш така? — озъбих му се аз, когато Лена излезе. — Много добре ме чу как виках!

— Но нали вече не те боли — каза Оле и свали лигавника от врата ми. — Няма изтръпнало! — Той погали нежно с върха на палеца си долната ми устна. — Ако сега те целуна, ще усетиш всичко.

— Ако — казах аз. — Но след такова мъчение изобщо не ми е до целувки. Оле, не смятам за редно да оставиш Мия с впечатлението, че аз съм причината за вашата раздяла.

— Но причината си ти! — отговори Оле.

Погледнах го изумено.

— Не съм!

— Напротив, ти си! — упорстваше той.

— Глупости! Мия ти изневерява, не помниш ли?

— Обичам те, Гери — каза Оле.

* * *

Чарли тикна под носа ми една снимка от ултразвук.

— Ето! Твоят кръщелник! Така де, там някъде в средата.

— Сладък е — казах разсеяно аз.

— Как разбра, че е сладък — разсърди се Чарли. — Нищо не може да се види! А аз винаги съм си мислела, че съвременната техника е толкова напреднала, че чак да се вижда дали си смуче палеца, или не. Направо съм разочарована. Седмици наред нямах търпение да видя тази снимка, а сега ето на — матката ми, приличаща на космическа черна дупка. И то на такава евтина хартия! Като касова бележка.

— Чарли, ти си съвсем в началото. Детето още няма палци.

— И все пак — каза Чарли и избърса една сълза от ъгълчето на окото си. После внезапно цялото ѝ лице засия. — А сега да преминем към по-добрите новини от деня. Обади се лелката от издателството. Вдругиден те канят на бизнес обяд в „Бетовен“. Позволих си да приема от твое име.

— О, кои са тези те? — Изведнъж отново се озовах в настоящето.

— Ами, тези от издателството, с които въртиш голямата сделка, *бизнес дама* — каза Чарли и засия още повече. — Толкова се гордея с теб!

— Много си мила. Но не бързай. Сигурно ме викат просто, за да ми откажат.

— Глупости — каза Чарли, хвана ръцете ми и ме завъртя с танцова стъпка. — Ако беше така, нямаше да е нужно да те канят чак в „Бетовен“.

Тя отново беше права.

— Не гледай така скептично, просто се радвай — заповяда Чарли.

Е, добре. Защо пък да не се порадвам малко.

— Само че нямам какво да облека — заявих, след като се бях порадовала две секунди.

— Ще ти услужа с нещо, ще ти услужа с нещо — запя Чарли. — Виждаш ли, животът е хубав! Струва си да се живее. — Във възбудата си тя събори от скрина купчина пликове, които се разпиляха по паркета. — Ето, леля ти Евелин мина да остави пощата ти, обади се и сестра ти.

— Коя? — прегледах писмата, които леля Евелин беше донесла. По дяволите! Сметката от кредитната ми карта! И едно писмо от

Дитмар Мергенхаймер, по прякор Макс, 29, непушач и много забавен.

— Беше Лулу — каза Чарли. — Надменна както винаги. Каза да ѝ се обадиш.

— Ха — възкликнах. — Да не би да е разобличила Патрик!

Но не беше това.

— Мама каза, че не си искала да се връщаш в старата си квартира, вярно ли е? — попита Лулу.

— Ами, да. Смятам да се огледам за нещо друго.

— Значи ще можеш веднага да се преместиш, така ли?

— Да. Не мисля, че леля Евелин ще ми създаде проблеми. Защо?

— Защото мога да ти предложа квартира — каза Лулу. — Имам предвид квартирата на Патрик. Ако, разбира се, договорот за наем се прехвърли върху теб и ако хазайката се съгласи!

— А Патрик къде ще отиде? — попитах аз неразбиращо.

— Как къде, при мен — каза Лулу. — Моята квартира е по-голяма и е по-близо до моето училище и до фирмата на Патрик. Той така и така почти през цялото време е при мен, няма смисъл да плащаме два наема. Можем да използваме парите за нещо по-смислено.

— Знаеш ли, Лулу, на твое място първо бих помислила...

— Искаш ли квартирата, или не? — попита троснато Лулу. — Не е нещо сензационно, но е много хубава и е в южната част на града — две стаи, кухня, антре, баня, тераса, на втория етаж. Най-отдолу има магазин за сирене, над него живее хазайката с приятелката си, а на третия етаж е млада двойка студенти. Наемът е приличен, състоянието е безупречно, а вътрешният двор е чудесно озеленен и може да се ползва от всички.

— Звучи добре — казах аз. — Но...

— Патрик има срок за предизвестие три месеца, но ако хазайката е съгласна, може да се състави договор за анулиране и ти можеш да се нанесеш от 1 юни.

— Добре — казах аз. — Кога мога да отида на оглед?

— Утре следобед след училище — каза Лулу. — Ще те взема от Чарли в три. И, Гери? Моля те, дръж се прилично с Патрик!

— Лулу, звучиш точно като мама!

— Защото вече съм голяма — отвърна ми Лулу. — Съветвам те и ти да пораснеш.

— Да не прибързваме — рекох аз.

Наистина, като че ли всичко при мен се подреждаше. Нещата около работата бяха обнадеждаващи, зъбът не ме болеше, а ако сега се сдобиех и с квартира, направо нямаше от какво да се оплача. Кой би могъл да предположи?

— Квартирата на перверзника? Я, остави тая работа! — подскочи Чарли, когато ѝ разказах.

Повдигнах рамене.

— Ако е хубава и на прилична цена, ще я взема — казах аз. — Ще си намеря експерт по фън шуй, който с ароматни свещички да премахне енергията на перверзника.

— А после ще трябва да си благодарна на тази свиня цял живот — възрази Чарли. — И изобщо... защо да прибързваш? Ще имаш само две седмици и половина, за да организираш преместването си. Защо да не поостанеш още известно време тук?

— Много стана, мила Чарли — казах аз. — Пък и не аз трябва да съм благодарна на Патрик, а той на мен, защото му спестявам търсене на нов наемател, както и наема за още три месеца.

— Но на нас ни е толкова приятно! А и като заживееш отново сама, може пак да те връхлетят глупави мисли. Тук мога да те наглеждам...

Очите на Чарли се напълниха със сълзи. В последно време това беше обичайно за нея — както си танцува и се смее, изведнъж ревнала и нещастна. Но това си беше от хормоните на бременността, нямаше защо да се притеснявам.

— Дано е някоя мизерна дупка. Където другите наематели по цял ден слушат Ксавиер Найдо и имат чешма, която издава звуци като приземяващ се самолет. С оригинална сила на звука.

— Не, няма да е! Чарли, мисля, че в момента ми тръгна късмета — казах аз. — Между другото, Оле ме обича.

Вниманието на Чарли веднага се отклони.

— Разбира се, че те обича. Ние всички те обичаме. Имаме нужда от теб. Без теб животът ни би бил тъжен, скучен и празен. Ние...

— Не, не — казах аз. — Нямам предвид любовта тип „никога повече не се самоубивай“. Той ме обича *иначе*. В класическия, романтичен смисъл. Мия се е изнесла при родителите си, а Оле вече не я иска. Поне така казва.

— Но това са страхотни новини — извика Чарли и отново засия.
— Сърдечни поздравления!

— *Ей!* — Какво им ставаше на всички? Те може да обичат да пришпорват нещата, но не и аз. — Всъщност изобщо не е *сигурно!* Горкият човек не знае какво говори.

— Все пак Оле не е от типа мъже, които лекомислено казват *обичам те* — каза Чарли и пак затанцува весело, но този път без мен.
— Най-последно се осъзна, всички чакаме това от години! Каро ще полудее от радост. И точно сега ти искаш да си търсиш нова квартира? Това си е чиста загуба на време! Само си помисли: тъкмо ще се нанесеш и после отново ще трябва да се местиш — у Оле. О, така се надявам той да задържи суперския си апартамент. А високите сводести прозорци са направо невероятни.

— Полудя ли, Чарли? Не виждаш ли колко е неприятна цялата ситуация? — Аз поклатих глава. — Оле не е на себе си. Не е наясно с чувствата си. Само преди няколко дни откри, че жена му му изневерява. По-скоро се нуждае от терапия, за да се пребори с шока.

— Понякога просто се нуждаем от малко тласък в живота си, за да препоредим чувствата си и да поемем в правилната посока — каза Чарли. — За такова нещо не е нужна терапия. Ти също го харесваш или греша?

— Разбира се, че го харесвам. Дори много.

— Ами, ето — каза Чарли. — Тогавата просто се радвай, че най-последно получаваш това, което искаш. О, и секс на зъболекарския стол! После непременно трябва да ми разкажеш как е било!

Изчервих се.

— Да не би някога да съм ти...?

— Да, Гери, мишенце, разказвала си ми — Чарли се засмя. — Но онази вечер ти беше много пияна. В замяна аз пък ти разказах доста неловката история с Лео Кернман в тоалетната на самолета.

— О, и нея не си спомням.

— Да, и аз на това разчитах — каза Чарли. — Има неща, които е по-добре да запазим за себе си.

— Днес лежах на зъболекарския стол на Оле. И, вярвай ми, изобщо не мислех за секс.

Дори извърнах настрана главата си, когато, веднага след любовното си признание, Оле се бе опитал да ме целуне.

— Съжалявам, Оле, но ми се струва, че избързваме — му бях казала аз.

Оле изглеждаше малко разочарован.

— Разбирам, че ти... измина само една седмица, откакто ти... — бе казал той. — Но и ти чувстваш същото към мен, нали? Между нас има някаква особена връзка... и тя е в основата на всички тези случайности, които ни събраха по това време в онзи хотел. Една магическа нощ...

— Оле, вече няколко пъти ти казах: в онази нощ между нас не се случи нищо! Аз бях пила приспивателни, а ти беше пиян. Тогава не се случи нищо магнетично, освен може би във въображението ти.

— Възможно е да не си спомням всички подробности — беше добавил Оле. — Но в едно съм сигурен — чувствата ми към теб не са въображаеми.

Гледах го дълго и доста скептично. Беше хубав мъж, със сериозните си сини очи, с непокорната руса коса, която падаше на челото му, и с бялата престилка, която наистина му отиваше. Ако бях от друга, по-импулсивна зодия, сигурно щях да захвърля всичките си съмнения и да се хвърля на врата му. Но човек не може да излезе от кожата си. На нас, Девите, скептицизмът ни е вроден. По принцип не сме доверчиви.

— Всъщност ходиш ли на солариум? — го бях попитала най-после аз.

Оле беше въздъхнал.

— Разбирам, че ти трябва време, Гери. Имаш горчив опит с мъжете.

Тук беше напълно прав. Между другото, ако говорим за горчив опит, имах такъв и с него самия. Не беше никак въодушевяващо да се влюбиш в някого и после да видиш как въпросният някой се жени за друга.

— Ти трябва първо да изясниш нещата между теб и Мия — бях казала аз и се бях отправих към вратата. — Не съм съгласна аз да съм причина за раздялата ви. Това е... непочтено!

— Мога да чакам — беше извикал Оле след мен.

* * *

*„До госпожа Гери Талер
Лорнрьошенвег 12
Скъпа Гери,*

Благодаря за писмото ти. Много се изненадах да получа новини от теб, защото все пак измина година и половина, откакто ме заряза в кафенето. Помня, че тогава имах доста неприятен спор със сервитьорката и управителя, понеже отказах да платя кафето ти. Накрая стана на моето и аз така и не платих, но затова пък завинаги си отрязах достъпа до това заведение. Както можеш да си представиш, преживяването не беше от най-добрите. Но да не говорим повече за това.

Много мислих върху написаното от теб. Всъщност срещнах се с още много жени, някои от които бяха дори похубави и от теб. Но само една-единствена пожела да ме опознае отблизо. Джесика, 24, секси, естествено руса. В действителност Джесика се казваше Хилдегард, Беше на трийсет и четири, наистина естествено руса, но и естествено дебела. Или поне закръглена. Тя е много симпатична, но аз винаги съм си представял по друг начин бъдещата си съпруга.

Сега, след като прочетох «Лятото, в което Лара среща любовта», може би все пак ще ѝ се обадя още веднъж. Вярно е, че в крайна сметка носители на еротиката могат да бъдат и други неща, различни от това, което се вижда, а именно външен вид, възраст и име. Беше невероятно вълнуващо да прочета как Лара бавно, но сигурно се влюбва в Натан. И много ми хареса, когато накрая Натан нанесе такъв удар в брадата на самонадеяния Торстен, че той залитна срещу таблата с кафето и строши целия сервиз от майсенски порцелан. Явно авторката наистина разбира от любов.

Сега, като приключа, може би ще се обадя на Хилдегард. Между другото, тя има хубава фамилия — Кац^[1]. Мога да я наричам «котенце», какво ще кажеш?

В този смисъл
Най-сърдечно

Твой Диди Мергенхаймер

P.S. Ако нещата с Хилдегард не потръгнат, би ли искала пак да се срещнем? Тъкмо ще мога да ти върна петте евро.“

[1] Katze (нем.) — котка. — Б.р. ↑

Жилището на Патрик се оказа по-хубаво, отколкото предполагах. Особено ми харесаха практичните вградени шкафове в коридора и в спалнята.

— Сам ги полирах, а после ги боядисах в бяло — отбеляза Патрик.

Направи ми впечатление, че избягваше погледа ми. Може междуременно да се е сетил, че ми дължи едно капучино, а може и просто като цяло да се срамуваше. Внимавах да не оставам в някоя от стаите насаме с него, защото изпитвах известен страх. На мястото, където бе стиснал ръката ми, докато ме разтърсваше, се бяха образували сини и зелени петна.

Целият апартамент беше в черно-бяла тоналност, плочките на пода бяха в шахматен десен, дюшемето — боядисано в бяло, бели стени, черна вградена кухненска мебел с излъскани до блясък вратички и плотове от благородна стомана, черни кожени дивани, бели рафтове за книги, кожа от зебра на земята и черно-бели снимки в рамки по стените.

— Извратено — мърмореше Чарли, която настоя да дойде с мен.

Всъщност на мен ми се струваше доста елегантно. А терасата беше наистина голяма. На нея можеше да се изнесе маса със столове, като оставаше място и за шезлонг. Или хамак. Боже, как съм издържала през всичките тези години без тераса?

Хазяйката беше симпатична жена, около петдесетте, която заедно с приятелката си държеше магазина за сирене на партера. Чарли демонстративно беше вирнала нос и шумно беше подушила въздуха, докато минавахме по стълбището, но мен мирисът на сирене изобщо не ме смущаваше. Обичам сирене! Пък и в жилището мирисът изобщо не се усещаше. Но най-важното беше, че хазяйката не създаде проблем с анулирането на договора — можех да се нанеса от първи юни. Не й трябваше и удостоверение за доходите ми, считаше, че е напълно в реда на нещата като човек със свободна професия да нямам такава.

Единственият проблем беше предплатата за три месеца. В моята кредитна карта нямаше толкова.

— Ще ти дам парите назаем — каза Чарли, щедра както винаги.

Но тя нямаше никакви пари, освен ако не говореше за парите на Улрих. Но от него наистина не можех да приема.

— Не е необходимо — рече Лулу. — Татко ще даде предплатата.

— Хо, хо, хо — развесели се Чарли.

— Какво?

За малко да припадна. От първия си семестър (и всъщност последен) в университета насам не бях получавала пари от родителите си. Дори и на Коледа или за рождения ми ден. Майка ми предпочиташе при такива поводи да ми подарява вещи, от които според нея имам остра нужда: зимно палто, пуловер в меланж от ангорска вълна и сокоизстисквачка, която за нула време изстискваше от небелени плодове здравословен сок.

— Спокойно можеш да приемеш — каза Лулу.

— Не искам подаяния — отговорих ѝ аз.

— Я си затваряй устата — викна Чарли.

— Мога да ти оставя кухненското обзавеждане — възнегодува Патрик. — Ще искам за него минимум три хиляди и петстотин.

— Патрик! — каза Лулу предупредително. — Гери няма пари, а при това е и малката ми сестра.

— Но тази кухня ми струваше осем хиляди и петстотин — каза Патрик. — И то само защото улучих *супернамаление*. Само хладилника...

— Патрик — каза Лулу. — Сега сме едно семейство. В семейството хората не печелят един от друг.

— И без това кухнята е ужасна — намеси се Чарли. — Като от Франкенщайн. Тези полирани вратички стават целите на пръсти. За такова нещо и цент не бих платила.

Лично аз не намирах кухнята за толкова грозна. Дори ако съм честна, много ми харесваше. Тези леко плъзгащи се шкафчета и гениалният американски хладилник, невероятните газови котлони... Най-после ще можем да провеждаме нашите кулинарни вечери и в моята кухня. През това време Фло, Гереон и Северин можеха да спят в спалнята ми. Спалнята не беше особено голяма, но с тези вградени

шкафове изглеждаше просторна, а във всекидневната можеха да се сложат легла и за децата на Марта и Мариус, ако се наложи.

— Етажерките няма да ги дам без пари — каза Патрик. — Те са дизайнерски.

— Продай ги в eBay — предложи Чарли. — Нали *суперяко* си запознат с интернет.

— Не става толкова бързо — каза Патрик и хвърли на Чарли унищожителен поглед. — А и съхранението на мебелите през това време ще ми струва цяло състояние.

— Никак не е лесно два апартамента да се поберат в един — въздъхна Лулу. — Няма как, всеки трябва да се раздели с някои вещи. Аз, например, трябва да се лиша от любимия си диван. Ти случайно да го искаш, Гери?

— Като подарък?

Лулу обичаше повече от всичко своя кадифен диван в необароков стил с цвят на патладжан. Той беше с позлатени крачета във вид на лъвски лапи и имаше избродирана златна корона. Беше облеган на стена, боядисана в лилаво до един скрин, в който Лулу държеше аксесоари за сервиране. Аксесоарите за сервиране бяха едно от хобитата ѝ. Черните кожени дивани на Патрик щяха да седят малко странно в дома ѝ.

— Разбира се, че като подарък — каза Лулу. — Вече не ми трябва.

Не мислих много дълго. С радост щях да се разделя с моя стар червен диван, който се намираще в мансардата. Както и със старата си кухня. Леля Евелин би могла да попита в църквата за някой, на когото биха свършили работа.

— Добре — казах аз въодушевено.

Хазяйката донесе договорите и всички ние седнахме на стъклената маса за хранене на Патрик, за да ги подпишем. Чарли настоя Патрик да състави собственоръчно и договор за дарение на кухнята.

— А не после да измъкнеш от Гери пари. Имам предвид, зад гърба на Лулу!

— Но сега ние сме едно семейство — повтори Лулу. — Няма нужда от такъв договор.

— Предвидливостта крепи порцелана — рече Чарли. — По тези въпроси винаги съм *суперяко* непреклонна.

— От мен да мине — каза Патрик, видимо отегчен.

На улицата пред входната врата все пак му се отдаде възможност да говори с мен насаме, докато Чарли и Лулу слушаха обясненията на хазайката за това в какво се състои тайната на разкошното цъфнало мушкато пред вратата на магазина.

— Предупредих те, повлекано — каза той. — На мен тя вярва повече, отколкото на теб.

— За съжаление си прав — каза аз. — И тъй като между нас не е имало нищо, задник такъв, не ме наричай повече повлекана. Ти се разсърди, че не пожелах да докосна мекия ти инструмент и се наложи да ти платя капучиното, след което грозно ме напсува и си тръгна.

— Затова пък преди малко ти подарих кухнята си — каза Патрик. — Мисля, че вече сме квит, повле... фригидна краво.

Да, прав си беше човекът. Наистина сделката беше изгодна за мен. За такава кухня и такава страхотна квартира спокойно можех да позволя да ме нарекат фригидна крава.

Досега не бях ходила на „бизнес обяд“ в такъв елегантен ресторант като „Бетовен“, но бях сигурна, че не можех да се появя там с тениската, на която пишеше „Подолски — искам дете от теб“. Така че взех кредитната си карта и без да обръщам внимание на това, че бях на червено, си купих няколко дрешки, както и бельо. Чувството, че отново нося нещо, което не е нито прозрачно, нито скъсано или с неприличен надпис, беше наистина прекрасно. Светлосивият лек панталон и горнището с къс ръкав в същия цвят може и да не бяха особено весели, но бяха стилни, стояха ми добре и не се мачкаха. Преди да сляза от колата, погледнах още веднъж в огледалото за обратно виждане дали по зъбите ми не е полепнало червило и дали не съм забравила някоя ролка в косата си. (На Чарли постоянно ѝ се случваше: тя изкара половината сватба на Каролине и Берт с ролка на тила, която аз открих, след като поисках да разбера защо всички гости непрекъснато хихикат.) Изплюх и освежаващата дъха дъвка, щеше да е малко трудно да се освободя от нея в ресторанта, освен ако не я глътнех.

По радиото бяха обявили, че ще има буря, която ще прогони топлото пролетно време, но все още беше сухо и затова си позволих да обуя фантастичните нови обувки, които си бях купила. Черни отворени обувки с висок ток, които бяха учудващо удобни, въпреки височината си.

„Бетовен“ действително беше хубав ресторант, поне отвън, а когато хвърлих поглед през прозореца, с учудване забелязах колко много хора се хранят тук на обяд през седмицата.

Пристигнах точно на минутата — както винаги — и се зачудих дали да не се поразходя наоколо, за да не се окажа първа на масата. Щеше да изглежда като престараване от моя страна, а аз исках да се държа на положение. Пък и не знаех дали Лакрице е резервирала маса, или не.

— А, ето ви и вас — каза един топъл баритон до мен. Беше Адриан, по дънки и зелено поло, чийто цвят напълно съвпаднаше с този на очите му. Бях почти сигурна, че някоя жена го е избрала за него, някоя, която обожава очите му. Защо да не е и майка му. — Чудесно е, че сте точна.

— Имам този навик. От зодията ми е.

— Дева — изстреля Адриан.

Кимнах изумено.

— Да не би и вие да сте Дева?

— Не — каза Адриан. — Аз съм Стрелец.

— Това хубаво ли е, или е лошо? — попитах.

— Все едно е — отвърна Адриан, отвори вратата на ресторанта и ме пусна да мина първа. — Не вярвам в хороскопи.

— Всъщност и аз не вярвам — излъгах, докато се опитвах да си спомня дали Девите и Стрелците си подхождат. Като се прибера, веднага ще проверя в интернет. Сервитьорът ни поведе към маса в ъгъла, на която имаше прибори за двама.

— Само двамата ли ще сме? — изплъзна се от мен, преди да се усетя.

— Госпожа Крице се извини — каза Адриан. — Семейни причини.

— О! Надявам се, че не е нещо сериозно.

Адриан поклати глава.

— Какво ще си поръчате? Тук готвят много вкусно, но порциите са твърде малки.

Разгледах менюто. Явно интернационална кухня означава наименованията на ястията да са изписани на всевъзможни езици.

— Какво точно беше *Abalone*?

— Предполагам, че са морски охлюви — каза Адриан.

— А *Emince*?

— Нещо накълцано — рече Адриан. — Нарязано на тънки ивици месо.

Погледнах го впечатлена. Никак не беше зле. Я да видим какво още знае.

— *Scoparolo*?

— Това е сирене. Овче сирене. — Адриан повдигна вежди и ме погледна над ръба на менюто. — Наистина ли искате да знаете, или провеждате нещо като викторина?

— *Chiffonade*?

— Това е, ааа... Не знам — предаде се Адриан.

— Но се справихте много добре — казах аз. — Сигурно често посещавате изискани ресторанти?

— Да. Но обичам да гледам и кулинарни предавания по телевизията.

— И аз ги обичам — извиках аз и не можах да се въздържа да му отправя сияещ поглед. — Готвенето наистина е вълнуващо. Събираме се с мои приятели всяка съботна вечер и си готвим.

— О, това е чудесно. Преди и ние го правихме. Готвехме или играехме на нещо... Но полека-лека почти всички се сдобиха с деца и някак си... — Той млъкна.

— Да, когато им се родят деца, стават някак особени — казах аз с разбиране. — Но какво да се прави? Няма да ги сменяме с нови приятели само защото имат деца, нали?

— Но човек не може да прекарва цялото си свободно време с тези щастливи семейства — отбеляза Адриан. — Това не се издържа.

— Понякога сякаш сме от различни планети — казах аз. — Или още по-лошо: сякаш светът е продължил да се развива, а само ти си останал на едно място.

— Именно — съгласи се Адриан. — Все твърдят, че ти завиждат, но в действителност към необвързаните изпитват единствено

съжаление.

— Да, и постоянно те определят за кръстница, едва ли не като компенсация... Но вие изобщо не сте необвързан — сетих се аз и в същия момент се изчервих. — Имам предвид, а-а-а, извинете...

— Имате предвид историята с Мариане? Не знаех, че това е известно на всички, докато не получих писмото ви. — Адриан потърка смутено носа си.

Моментално забравих собствената си неловкост.

— Но една такава офис афера не може да остане незабелязана — казах аз с майчински тон.

— Да, очевидно не може. Във всеки случай аз я прекратих.

— Какво? Заради мен ли? — извиках аз и веднага станах с една идея по-червена. — Имам предвид, заради писмото ми ли? Заради това, което бях написала... за а-а-а...?

— Да — каза Адриан. — Заради това, което бяхте написали. А и защото беше само една жалка, излишна афера. Вече спомнихте ли си какво бяхте писали?

Поклатих пламналата си в червено глава.

— Само бегло.

Много ми се щеше да го попитам кое в аферата е било жалко и излишно, но не посмях. Сигурно тази Мариане Шнайдер не е събувала ботушите си по време на секс. Жалко и излишно.

Сервитьорът дойде на масата ни, за да приеме поръчката, а това ми позволи да възвърна нормалния цвят на лицето си. Когато отново останахме сами, Адриан извади от чантата си един плик и ми го подаде.

— Донесох ви договор, по силата на който получавате пет процента от оборота на поредицата *Ронина*. Изравняването ще става веднъж годишно. Затова съм включил клауза за гарантиран хонорар, за да не ви се налага да си чакате парите до февруари. При сключването на договора получавате петдесет процента от гарантирания хонорар.

— Тогава бързо да го подписвам — рекох аз и се опитах да си придам небрежност. О, Боже! Договор! Гарантиран хонорар! Пари! Сега можех да дам предплатата за жилището, без да ограбвам някоя банка или да приемам предложението на баща ми. — За съжаление, поради непредвидени разходи банковата ми сметка е на минус. Каква е сумата?

Отворих плика и извадих от него куп напечатани листове, формат А4, от плътна хартия. Ръцете ми понечиха да се разтреперят, но не им позволих. Бях професионалист. Или в най-добрия случай бях на път да стана такъв.

— Прочетете всичко на спокойствие — каза Адриан. — С този договор не само получавате права, но поемате и задължения. Сигурна ли сте, че сте готова за такова натоварване?

— Разбира се. — Почти нищо не разбирах от това, което четях, погледът ми нетърпеливо прекосяваше страниците и търсеше числото, което отново щеше да изведе банковата ми сметка на плюс. Когато накрая го намерих на трета страница, едва не извиках:

— *Двайсет и четири хиляди евро!*

— Половината от сумата веднага — каза Адриан. — Това е само гарантираната сума — да се надяваме, че *Ронина* ще ни докара повече пари. Много повече.

Сега вече ръцете ми се разтрепериха.

— Двайсет и четири хиляди годишно. Толкова много никога не съм изкарвала!

Адриан повдигна вежди.

— Това е относително! Първо, приспаднете данъците, второ, трябва да предавате по два романа на месец и, трето — сметнахте ли работката си на час? Мисля, че само полските производители на аспержи вземат по-малко.

— Но е много по-добре от преди — казах аз. — Пък и това наистина ми доставя *удоволствие*.

— Въпреки това искам да съм сигурен, че сте готова да понесете натоварването — каза Адриан.

— Вижте какво — казах аз, — вече десет години пиша за „Аврора“, по два романа на месец и винаги съм ги предавала точно навреме. Безупречни и готови за отпечатване.

— Разбирам — каза Адриан. — Но, а-а-а, в интерес на издателството трябва напълно да изключа възможността да посегнете отново на живота си. Тогава наистина ще възникне проблем.

— Е — казах аз. — За такова нещо никой не може да бъде сигурен. Имам предвид, че мога да се разболея или да претърпя злополука. Вие също не сте застрахован. По всяко време може нещо да се случи на когото и да е.

— Значи не възнамерявате отново да се самоубивате?

— А-а... засега не.

— Добре — каза Адриан.

Очаквах да ме попита защо съм искала да го направя, но той не ме попита.

— Излиза, че нямам невротична депресия. Просто имах малко по-продължителен тежък период. Интимният ми живот, работата и всичко останало — без перспектива. Но сега нещата се промениха.

— Радвам се за вас — каза Адриан.

— Не че сега *всичко* е страхотно — добавих аз. — Но е по-добре.

— Във всички области ли?

— Моля?

— Интимен живот, работа, всичко останало — изброи Адриан.

Помислих малко.

— Да — казах после. — Може да се каже.

Донесоха яденето, което беше много вкусно. Показа се, че *Chiffonade* е нещо като подправка за супа: марули, нарязани на ивици. Адриан си поръча крем супа от аспержи с див чесън като предястие и калкан за основно ястие. Много исках да го опитам, но, разбира се, не посмях да си поискам. Но и моята токачка беше много добра. Не говорихме много, докато се хранехме, но това не беше лошо. Мълчанието беше приятно.

— Всъщност откъде знаете, че Девите са точни? — попитах аз, когато минахме на десерта.

— Не знам нищо подобно — каза Адриан.

— Но вие *отгатнахте* зодията ми! Преди малко, пред вратата, не помните ли? Споменахте нещо за точността ми, а аз ви казах, че се дължи на моята зодия и тогава вие казахте...

— Помня какво съм казал — каза Адриан. — Запомнил съм, че на четиринайсети септември имате рожден ден, това е всичко.

— А, така ли...

Гребнах последна лъжичка от ягодовото парфе. *Така ли?*

Адриан се облегна назад в стола си.

— А сега едно еспресо?

— Откъде разбрахте за рождения ми ден? — попитах аз.

— Нямам представа. Може би съм видял от старите договори, а може и госпожа Крице да си го е отбелязала в календара. Запомням

всичко, което прочета. Еспресо?

— Да, с удоволствие.

Това обаче беше странно. Почти бях сигурна, че Лакрице не знае кога е рожденият ми ден, а в договорите никога не е фигурирала датата ми на раждане. Иначе Лакрице нямаше да бъде толкова изненадана от възрастта ми.

Погледнах Адриан право в очите. Той извърна поглед.

— Е, добре, потърсих в гугъл — каза той.

— Мен? Но къде в интернет се споменава за моя рожден ден?

В известен смисъл бях поласкана. Колко мило! Търсил е информация за мен в гугъл. Искал е да научи повече за мен. На мен пък никога не ми беше хрумвало да направя същото за него. Хм, вкъщи непременно ще се разтърся.

— В сайта на старото ви училище — каза Адриан. — Там ги има и оценките ви от матурата, както и специалните ви предмети.

— Но това е нарушаване на закона за личните данни — казах аз.

— Да, безспорно — съгласи се Адриан. — Бих осъдил училището си, ако публикува оценките ми от матурата. Но във вашия случай — 5,70 е доста добре.

— Щеше да е по-добре, ако този плешив неофашист фон Роте не ми беше развалил предишните оценки — казах аз. — Това беше най-лошият резултат от матура, който изобщо някой е носил вкъщи. Освен на майка ми, разбира се, която изобщо не е държала такава. Въпреки това тя беше много разочарована, че не съм сред тримата първенци на випуска, подобно на Тине, Рика и Лулу преди мен. Това са сестрите ми. Те просто ме превъзхождат във всичко. Руси са, умни и омъжени. Или поне сгодени. — Млъкнах. Дано не е прозвучало злобно и завистливо.

— Аз имам двама братя — внезапно рече Адриан.

Усмихнах му се.

— И при вас ли е толкова лошо?

— Единият защити докторат по ядрена физика и беше на Олимпиадата в Сеул в отбора по гребане, децата му свирят на цигулка и пиано, другият пое фирмата на баща ми и се ожени за фотомодел. Моите родители много се гордеят с братята ми.

— А с вас не се ли гордеят? Та вие...

— Аз се помещавам в „Аврора“ в един килер — прекъсна ме Адриан. — Което обаче официално никой не бива да знае. На хората се казва, че *нашият Грегор заема водеща длъжност в издателския бранш*, като името „Аврора“ е табу.

— Това е откачено — възкликнах аз. — На колко години сте?

— На трийсет и четири — въздъхна Адриан. — Но все още съм длъжен да се явявам всяка неделя на обяд у родителите ми.

Наведох се напред.

— Аз *също!* И се държат с мен като с малко дете. Мислили ли сте да се преместите в друг град?

— О, да — каза Адриан. — Следвах две години в Англия.

— Ето, виждате ли! Значи вашите родители би трябвало да се...

— Докато брат ми преподаваше като гостуващ доцент в Оксфорд — прекъсна ме пак Адриан.

— Хм, явно братята ви са железни във всяко отношение. Но едва ли изглеждат така добре като вас! — Последното го казах с пълна увереност.

— По време на следването си Албан работеше като модел — каза Адриан. — А само преди четири седмици Николаус беше избран в интернет за най-красивия учен в Европа.

— Да, но пък се казват *Николаус* и *Албан* — казах аз, защото нямаше вече какво друго да измисля. — И просто не мога да си представя, че изглеждат по-добре от вас. Защо *вие* не работехте като модел по време на следването си? Това, което *Албан* може, го можете и *вие*.

— Много съм нисък — каза Адриан. — Ръстът ми е само метър и осемдесет и един. Братята ми...

— Знаете ли? — прекъснах го аз. — Не желая повече да слушам за братята ви! След като ви казвам, че сте най-красивият мъж, какъвто от години не съм виждала, не, най-красивият мъж, който *изобщо* съм виждала, значи трябва да ми вярвате. А аз познавам *няколко* красиви мъже.

— Но *вие* никога не сте виждали братята ми — упорстваше Адриан. — Всичките ми приятелки досега изпадаха във възторг от тях. Поне тези, които мъкнех със себе си на неделните обеда.

— И Мариане Шнайдер ли?

— Не съм представял Мариане на семейството си — едва не подскочи ужасено Адриан. — Пък и тя никога не би поискала. Вече казах, че това между нас беше незначителна афера.

— Казахте жалка и излишна — поправих го аз.

Сервитьорът дойде и взе поръчката ни за еспресото.

— Как така всичките ви сестри са руси, само вие не сте? — попита Адриан, когато сервитьорът се отдалечи.

— Леля ми Евелин мисли, че съм от пощальона. Но в действителност аз съм единствената, която прилича на баща ми. Кафявата коса, кафявите очи...

— Но вашите очи не са *кафяви* — каза Адриан и се наведе напред. — Те са като... сироп от карамел, погледнат срещу слънцето.

Хм, доста хубаво сравнение, много по-хубаво от кехлибар, което обикновено правеха някои.

— Сестра ми Тине има същите очи, но на русата ѝ коса стоят някак по-добре — казах аз, за да прикрия смущението си.

— Знаете ли? — каза Адриан и се засмя. — Не желая повече да слушам за сестрите ви.

Бях готова да заложа договора си, че никой от братята му няма такъв заразителен смях. Човек просто не можеше също да не се засмее.

Еспресото пристигна, а заедно с него полека-лека и краят на нашия „бизнес обяд“, за което много съжалявах. Но Адриан трябваше да се върне в килерчето си, а аз трябваше да отида при Чарли, която беше приготвила бутилка шампанско, с която да полеем моя договор. Но преди това исках да се отбия при баща си.

— Беше ми много приятно с вас — каза Адриан пред ресторанта и така странно ми подаде ръка, че аз не знаех дали да я стисна, или да я потупам. Не направих нито едното, нито другото.

— На мен също — отвърнах само аз, внезапно някак притеснена. — Благодаря за поканата. Довиждане.

— До скоро — каза Адриан.

Когато се отдалечих на няколко крачки, той извика:

— Почакайте!

Аз се върнах и го погледнах с очакване.

— Според мен, а-а-а, мисля, че сега, когато сме един вид колеги, можем да си говорим на малки имена, какво ще кажете? — попита той.

— Добре — съгласих се аз. — Макар че Адриан ми харесва повече от Грегор. Да не говорим, че и вампира си кръстих Грегор.

— Въпросът е да си говорим на ти — каза Адриан. — А как ще ме наричаш няма значение.

* * *

Когато ме видя, баща ми отново прие каменното си изражение.

— Гери, каква изненада, нали днес не е неделя. Влизай, майка ти е на бридж. Искаш ли чай?

— Лулу каза, че си искал да поемеш предплатата, татко — започнах направо аз. — Дойдох да ти кажа, че не мога да приема парите. Макар да е много мило от твоя страна, задето ми предлагаш.

— Не съм го направил от любезност — каза баща ми. — Вече преведох парите.

— Наистина, татко, мога да се оправя и сама. *Винаги* съм се оправяла сама.

— Мило дете, само преди две седмици ти се опита да отнемеш живота си — рече баща ми. — *Не* бих нарекъл това способност да се оправяш сама.

Изчервих се.

— Да, но ако се абстрахираме от това... Нещата при мен наистина потръгнаха. Днес подписах нов договор с „Аврора“. Според него ще взимам процент от оборота. Само гарантираният ми хонорар е двайсет и четири хиляди евро годишно.

— Това означава бруто две хиляди на месец — каза баща ми. — Не е кой знае какво. Особено като се има предвид колко малко внасяш за пенсионни осигуровки. Случайно и аз съм ти превел точно двайсет и четири хиляди евро.

— Моля? Но предплатата за квартирата възлиза само на...

Баща ми вдигна ръка.

— Това е точно сумата, която по право ти се полага — каза той. — Отдавна трябваше да ти я дам.

— Но аз не искам...

Той отново ме прекъсна.

— Двайсет и четири хиляди евро ми струваше следването на всяка от сестрите ти. Ти прекъсна своето в първия семестър и започна сама да се издържа. Напълно в реда на нещата е да си получиш полагаемото сега.

Аз се разплаках.

— Въпреки че ми беше толкова сърдит... Извинявай, татко. А аз дори не ти написах прощално писмо.

Баща ми понечи да ме прегърне, но после пое само ръката ми.

— През последните седмици много мислех за нас и теб. Горчиво се упреквах, че изобщо съм допуснал това да се случи. Ти беше права за онова, което тогава ми наговори, навън в градината — никога не сме ти показвали, че се гордеем с теб. Беше ме яд, че заряза следването си именно защото си не по-малко умна и надарена от сестрите си. През всички тези години си мислех, че пропиляваш живота си...

— Но нали не всички хора могат да бъдат учителки и заклетни преводачки — казах аз.

— Вярно е — каза баща ми. — Освен това, мисля, че романите ти далеч не са толкова лоши. Наистина. Когато за миг забравя, че всичко това го е измислила дъщеря ми, направо се увличам. Можеш спокойно да се опиташ да напишеш *истинска* книга.

— Татко...

— Да, добре, не исках да прозвуча лошо. Какво ще кажеш да напишеш книга за това, как една млада жена иска да се самоубие и как пише прощални писма до всичките си познати?

— Първо трябва да напиша трийсет и два романа за вампири — казах аз. — Вампирите са много актуални в момента.

— Това ще зарадва леля ти Алекса — каза баща ми. — Нали и тя е една от тях.

* * *

„До
Опечаленото семейство Талер
Хазенакер 26
Скъпа госпожо Талер,

Скъпи господин Талер,

Искам да Ви изкажа искрените си съболезнования за смъртта на дъщеря Ви Герда. Гери и аз бяхме съученички от пети клас нагоре и винаги сме били много близки. За съжаление, през последните години позагубихме връзка (аз следвах социална педагогика в Мюнхен, след изпитите работех с деца с увреждания, което продължи, докато се омъжих, сега живея в голямо имение и имам две деца — Луизе на 4 години и Фридрих — на 1), така че за жалост не съм разбрала за проблемите на Гери.

Ах, да беше се обърнала за помощ към мен, докато учехме заедно, неведнъж съм я измъквала от кашите, които забъркваше. Но, за съжаление, сега е твърде късно и на нас, опечалените, не ни остава нищо друго, освен да се утешим с думите на поета: «Тежко е да загубиш човек, но ти остава утехата да знаеш колко много хора са го обичали».

Аз, от своя страна, ще се придържам към казаното в цитата от Ото фон Лекснер: «Утехата е изкуство на сърцето, тя често означава да мълчим с любов и мълчаливо да състрадаваме», и мислено ще съм при Вас.

Ваша Брит, Баронеса фон Фалкенхайн, родена Емке“

— Още ли ти е лошо, мила Чарли, взела съм ти нещо, което на мен винаги ми е помагало и което няма абсолютно никакви странични ефекти, Улрих, няма ли да се обръснеш най-после, мечко такава, Гери, изглеждаш фантастично, обувките ти нови ли са, купих агнешко, но никъде нямаше патладжани, за които да е сигурно, че не са генно модифицирани, Северин, не прави така, да не си някое куче, мини отгук, Марта и Мариус също пристигнаха, моля ви, не правете тъпи забележки за подутите й глезени, защото започва да плаче и няма спиране, крайно време е вече това слонско бебе да се роди, Оле също е тук, без Мия, те двамата се разделиха, но вие сигурно вече го знаете, не мога да кажа, че съжалявам за това... — Каролине ни посрещна с обичайния си за съботната вечер монолог, докато ние си проправяхме път между купища играчки и дрехи.

Фло и Гереон вече бяха в леглата, но Фло беше достатъчно будна, за да вземе дреболийката, която й носех — шнола за коса с лъскаво розово водно конче, и да промърмори „ти си най-добрата на света“, преди да заспи.

— Бяхме на излет в планината — обясни Каролине този феномен. — След четиринайсет километра обикаляне около Драконовите скали всички сме гроги, без Северин, който през цялото време си седеше в кенгуруто.

— Кое то значи, че днес Берт ще заспи още в осем и половина — пошепна ми Оле.

— Здрасти — казах аз смутено.

Не бях говорила с него от понеделник, когато ми оправи зъба.

Оле се усмихна с чаровната усмивка на главния лекар Госвин.

— Здравей. — Прозвуча гальовно. *Твърде* гальовно според мен.

— Мия все още ли е при родителите си? — попитах аз, за да отрезвя малко и двама ни.

— Да. Дойде да си вземе още някои неща, като използва възможността да ми се нахвърли. Словесно, искам да кажа.

— А ти, предполагам, използва възможността да я попиташ какво толкова намира у онзи дъртак от хотела?

Оле поклати глава.

— Не мисля, че е необходимо. Ще вземе да си помисли, че сме се разделили, защото тя е имала афера.

— Но то е така, Оле.

— Не, не е така — каза Оле твърдоглаво. — Надявам се някога и ти да го разбереш.

— Какво ще кажете вие двамата да нарежете на ситно зеленчуците? — попита Каролине и хвърли на Оле две тиквички, които той сърчно улови.

Каролине ми намигна и се усмихна многозначително.

— Фантастични обувки — отбеляза Марта.

— Благодаря. Нови са — отвърнах аз.

— Изглеждат невероятно — каза Марта и започна да плаче. — Представи си моите дебели крака в тези каишчици! Ах, какво не бих дала да имам отново такива изящни глезени. Или такива великолепни малки гърди. Наистина, не мога да си представя защо би искала някой като теб да...

— Марта! — изсъска Каролине.

Марта подсмъркна.

— Ах, Марта, нали е само временно — казах аз. — Скоро краката ти отново ще станат нормални. — Макар че, честно казано, ми беше трудно да си го представя, когато гледах краката на Марта обути в старите износени чепици на Мариус.

— Да, да — подсмърчаше Марта. — То да бяха само краката. Ами останалото... Докато кърмя, гърдите ми ще станат дори още по-големи.

— Но затова пък ще си имаш чудно бебче — казах аз.

— Точно така — додаде Каролине. — А сега, моля те, спри да ревеш и нарежи лука на малки кубчета.

— И мислиш, че така ще спра да плача? — подсмъркна Марта, при което всички избухнахме в смях.

Берт сложи един стар диск на *Джипси Кингс* и увеличи звука повече от обикновено, защото децата, уморени от чистия планински въздух, бяха заспали дълбоко. Ритъмът ни увлече и ние затанцувахме из кухнята, клатехме дупетата си, докато режахме зеленчуците,

бъркахме в тенджерите в такт и от време на време щракахме с пръсти. Северин гукаше щастливо на рамото на Берт. Дори и Марта се отпусна и се завъртя в кръг.

— А, така, слонче — каза Мариус и се завъртя около нея, което си беше доста път. Марта се смееше.

Някой почука на прозореца в кухнята. Сигурно не бяхме чули звънеца.

— Кой ли може да е? — попита Каролине.

Берт се отправи към вратата, танцувайки самба, и се върна с Мия.

— Здравейте всички — каза Мия.

Тя изглеждаше добре, както винаги, дори може би още по-добре в светлосинята си лятна рокля, която подчертаваше както очите ѝ, така и изящната ѝ фигура. Можех да се обзаложа, че беше чисто нова, както и сандалите, които също бяха в тон.

То е ясно, че спряхме да танцуваме, само музиката продължаваше.

— Какво правиш тук? — попита Оле.

— О, мислех, че днес е съботната ни кулинарна вечер — рече Мия. — И аз не съм казала, че няма да дойда, нали, Каролине?

— Не си — каза Каролине.

— Защо тогава всички се учудвате, че ме виждате? Миналата седмица също дойдох.

— Престани — каза Оле.

— С кое да престана? — Мия отметна назад дългата си блестяща червена коса.

— Да ти предложиш ли нещо за пиене, Мия? — попита Берт.

— Да, благодаря — каза Мия. — Пийнах доста и вкъщи, но в никакъв случай не искам да изтрезнявам. Така че дайте нещо потвърдо.

— Надявам се, че не си с колата — рече Оле.

— Ооо, да не би да се тревожиш за мен? Страх те е да не се метна през някой мост? Нали си падаш по самоубийки? Това някак си те привлича.

— Мия — намеси се Каролине. — Мисля, че ще е по-добре, ако ти...

— Какво? — изсъска Мия. — Ако се разкарам оттук, за да можете да си продължите купона без мен? Какво ли би казала, ако не Оле, а Берт спеше с Гери?

— Млъкни, Мия — каза Оле. — Веднага ще ти поръчам такси.

— Наистина страхотно се справи, Гери — обърна се Мия към мен. — Как се чувства някой, който е причинил разпадането на един брак?

— Остави Гери на мира — каза Каролине. — Тя няма нищо общо с това, че Оле и ти с годините сте се отчуждили.

— Отчуждили сме се, ха-ха-ха — каза Мия. — Виждам, че информацията ви не е актуална. Нима не знаете, че Гери и Оле се чукат?

— Това изобщо не е вярно — каза Чарли.

— Наистина, семейните скандали можете да си ги водите някъде... — обади се Мариус, но Мия го прекъсна.

— Слушай, глупако, ти по-добре не се меси! Или да разкажа на Марта колко пъти уж случайно си прокарвал ръка по задника ми и колко пъти си се блещил в деколтето ми. — Тя погледна Марта и сви презрително устни. — Всички сте такива лицемери!

— Ако някой тук е лицемерен, то това си ти — рече Улрих.

— Така ли, защо? Защото години наред се преструвах, че тези съботни вечери не са ми чак толкова скучни? — попита Мия. — Сега ще ви кажа нещо, което не знаете: в петъка, в който Гери уж щяла да се самоубива, в действителност е прекарала с мъжа ми страстна любовна нощ в „Регенси Палас“. А аз знам това от една приятелка, която ги е видяла да се натискат на закуска.

— Докато ти, нищо неподозираща, си била на обучение в Мюнхен, така ли? — попита Чарли.

— В Щутгарт — поправи я Мия. — Да, точно така. При това, Оле нищо не отрече, скъпи *приятели*. Той потвърди, че е влюбен в Гери.

— Вярно е — каза Оле. — Не го крия.

Каролине сложи ръка на устата си.

— Ах! — възкликна тя.

— Ох, я — повтори иронично Мия. — И затова си тръгнах. Но ти не си разочарована, нали Каролине? Ти през цялото време се опитваше да събереш Оле и Гери и така и не ми прости, че ѝ го отнех. Но ето, че

нещата пак се обърнаха. С плановете си за самоубийство тя е примамила Оле в хотела, тя, вашата мила, кротичка Гери... А вие ѝ съчувствахте и стъпвахте на пръсти край нея. Но вие спокойно можете да сте на нейна страна. Няма значение, че тя разби живота ми, важното е, че горкичката, ощетената от живота Гери е добре.

— Я, по-кратко, Мия! — викна Чарли. — Прекрасно знаем, че не приятелката ти е видяла Оле и Гери заедно, била си самата ти!

— Но нали е била в Мюнхен — каза Мариус.

— В Щутгарт — поправи го Марта.

— Не е била там — каза Улрих. — Наела е стая в „Регенс Палас“ с любовника си.

— О — възкликнаха сега Каролине, Марта и Мариус в хор.

Мия беше шокирана.

— И това не е било за първи път — добави Чарли. — Казвала е на Оле, че отива на обучение, но в действителност всеки път се е срещала с любовника си.

— Който е стар и сбръчкан — каза Оле.

— Не е стар — изсъска Мия, която бързо успя да се окопити. — И е десет пъти по-добър от теб в леглото! Нямах представа за какво става въпрос! Ти си пълен некадърник.

— Тогава върви при него — каза Оле. — Какво чакаш още? Не те искам повече.

— Разбира се, че няма да ме искаш, нали сега имаш госпожица Дебел задник — отговори Мия. — Ако знаех, че си падаш по такива, щях и аз да кача някое и друго кило.

— Честно казано, нищо не разбирам — рече Каролине.

— Аз също — каза Марта. — Мия и любовникът ѝ са били в същия хотел като Оле и Гери?

— Не! — казах аз.

— Не, ама да — включи се Чарли. — Но Гери е отишла там само за да се самоубие на спокойствие. Тя няма никаква вина. Оле заподозрял Мия и я проследил с любовника ѝ до хотела. Там случайно е срещнал Гери, която го е успокоила, понеже той бил изцяло под въздействието на шока.

— И под въздействието на уискито — додадох аз.

— Ха, ха — рече Мия, но изглеждаше някак смутена.

— Беше знак на съдбата — каза Оле. — Беше карма. От всички хотели в града да се случи точно този. Който казва, че е случайно, явно не разбира за какво става въпрос.

— Ха? — възкликна Марта. — Може ли някой да ми обясни защо Гери изобщо е била в този хотел и как така са се срещнали с Оле?

— Карма! — отговориха Берт и Мариус в един глас.

— Реално погледнато, трябва да сме благодарни на Мия — каза Улрих. — Ако тя наистина беше отишла на обучение, Оле никога нямаше да попадне в този хотел и нямаше да попречи на Гери да се самоубие.

— Господи! — възкликна Мариус. — Ама, че история.

— Аз продължавам да не разбирам — рече Марта. — Откъде е знаел Оле, че Гери е искала да се самоубие? И защо са се натискали по време на закуска?

— Той дори не е подозирал — обясни Берт. — Просто е бил в точното време на точното място.

— Заради Мия — каза Улрих.

— Карма значи — каза Каролине.

— За Мия — каза Берт и вдигна чашата си за тост. — За Мия, която с кръшкането си спаси живота на Гери.

— За Мия! — каза тържествено Улрих.

— За Мия! — каза Мариус.

Мия хвърли гневен поглед наоколо.

— Майната ви — рече тя и отметна разкошната си коса назад. — Такива сте нищожества!

Като каза това, тя се втурна към вратата и излезе от кухнята. Секунда по-късно къщата се разтресе от затръшването на входната врата.

— Довиждане — каза Каролине.

— Продължавам да не разбирам защо сте се натискали по време на закуска — каза Марта.

— Защото Гери имаше мустаци от сок от моркови и много сладка уста — каза Оле.

— За да може Мия да ни види — обясних аз. — Както и стана.

— Гениално — рече Каролине.

— Наистина ли си опипвал задника на Мия? — попита Марта и погледна заплашително Мариус.

— То пък какво ли има за опипване — каза Чарли.
— И ти си права — съгласи се Марта и се разплака.

* * *

— Е, надявам се, сега си доволна — каза Оле пред вратата.
Чарли и Улрих вече седяха в колата и ме чакаха.

— Какво имаш предвид?

— Ами това, че Мия най-после знае, че аз знам, че ми е изневерила — рече Оле. — Нали това те тревожеше през цялото време.

— Да, тревожеше ме — казах аз. — Въпреки това можеше да се спести на Мия неудобната сцена.

— Но аз не съм виновен. Улрих и Чарли повдигнаха въпроса.

— Защото просто не е редно Мия да остане с впечатлението, че аз съм причината за раздялата ви — казах аз.

— Но причината си ти — каза Оле.

Въздъгнах.

— Защо ли сякаш имам дежа вю?

— Защото вече водихме този разговор преди няколко дни — каза Оле. — Обичам те, Гери, и искам да бъда с теб. Толкова ли ти е трудно да разбереш?

— Оле, това е... съжалявам! Това ми се струва несериозно — обясних аз. — Мисля, че трябва да се замислиш откъде се появила така внезапно чувствата ти! Беше ли влюбен в мен и преди четири седмици?

За момент Оле изглеждаше несигурен. После каза:

— По принцип, да. Но не съм го осъзнавал. А дори и да не е така, кой е казал, че човек не може да се влюби ей така, неочаквано?

— Може — казах аз. — Но намирам момента за доста неподходящ. Няма и шест часа, откакто разбра, че жена ти ти изневерява, и се влюбваш в първата жена, която ти се изпречва на пътя. Това може да се нарече *карма*, но също така и *необмислена реакция*, *показност* и *правене напук*.

— Защо никога не виждаш позитивното в живота си? — попита Оле. — Поне *веднъж* надскочи себе си, Гери. Сега щастието ти е само

на една ръка разстояние и ти трябва да го сграбчиш. Повярвай ми, всяка друга би била щастлива да е на твое място.

— Какво искаш да кажеш, Оле?

— Да не мислиш, че не знам? Жените си падат по мен и така е било винаги. Високите, руси, красиви зъболекари се котират много добре. И това няма да се промени само защото Мия има проблеми със своята сексуалност и се е насочила другаде. Кой знае, може пък да я гони ранна критическа. Но както и да е: няма да намериш по-добър от мен. Това трябва да ти е ясно.

— Но може би някой *по-скромен* — казах аз. — Ей? Не се ли надценяваш малко?

— В случая скромността е неуместна — рече Оле сериозно. — Само си помисли, Гери! Ти никога няма да срещнеш по-добър от мен, защото аз те възприемам такава каквата си, с всичките прекрасни черти на характера ти и с малките ти странности. И точно затова те обичам. Цял живот ще те нося на ръце и всички ще ти завидват заради мен.

Искаше ми се да го попитам за какви прекрасни черти на характера ми и за какви малки странности говори, но вместо това казах:

— А ако ми трябва малко време, за да изясня и моите чувства?

— Колко време? — попита Оле.

— Не знам, Оле — казах аз.

Известно време Оле хапеше долната си устна.

— Със сигурност няма да чакам вечно. Струва ми се тъпо.

— Разбирам те — казах аз.

— Много си глупава — отбеляза Оле. — Наистина си много глупава!

— Благодаря — казах аз. — Да не би глупостта да е една от прекрасните черти на характера ми?

— Може би трябва да се замислиш как се чувствам, когато непрестанно ме отблъскваш и се съмняваш в чувствата ми — каза Оле.

— Но нали това правя през цялото време.

— Ние двамата сме създадени един за друг. Имаме общи приятели, имаме сходни предпочитания и интереси и си пасваме в леглото. Какво искаш още?

— Скъпи Оле, дали си пасваме в леглото, или не, тепърва трябва да се изясни, *тъй като между нас не е имало нищо!* — казах аз, като изговорих бавно и силно натъртих последните думи.

Оле помълча за момент.

— А какво ще кажеш за целувката ни? — попита после той. — Само не ми казвай, че не си почувствала тръпка.

— Хм — казах аз.

В интерес на истината, целувката си я биваше. Но не са ли всички целувки такива? Освен ако не те целува някой, когото не харесваш, или пъха езика си в гърлото ти, тръпка има винаги. Поне в повечето случаи. Или поне при петдесет процента от всички първи целувки. Или четирийсет и пет. При всички случаи процентът е доста висок.

Оле изтълкува погрешно мълчанието ми и се усмихна доволно.

— Помисли си през нощта — рече той, целуна ме по бузата и се отпрати към колата си, черно порше карера, която Оле наричаше своята „зъболекарска кола“, а Берт, Улрих и Мариус страшно му завиждаха за нея. Гледах как елегантно излезе от паркинга и се понесе надолу по улицата.

— Гери! Той си тръгна, можеш вече да се качваш — извика Чарли от колата на Улрих.

Седнах на задната седалка.

— Извинявайте — промърморих аз.

— Няма проблем — каза Чарли. — Такъв важен разговор изисква време.

— Всичко ли чухте?

— Едва след като Чарли отвори прозореца — рече Улрих.

— Оле е прав, Гери — каза Чарли. — Защо разваляш момента със съмненията си? За какво са ти тези изпълнени със съмнение анализи? Грабвай щастието с две ръце и го дръж здраво.

— Глупости — каза Улрих. — Гери е права. Чувствата му наистина се появиха внезапно. Ако Мия не му беше изневерила, Оле още щеше да е с нея. А ако наистина чувствата му към Гери са истински, то няма защо да я притиска, а просто да остави нещата да се развият от само себе си.

— Освен това не става въпрос за чувствата на Оле. Става въпрос за *моите* чувства.

— Но ти нали харесваш Оле — каза Чарли.

— Да, дори бях влюбена в него. Само че преди години!

— Моля те, не ми обяснявай, че вече не го намираш за секси — каза Чарли.

— Намирам за секси и Роби Уилямс и Джовани ди Лоренцо, и Дейвид Бекъм — казах аз. — Дори и Улрих... от време на време.

— Благодаря, бейби — каза Улрих. — Ако кажеш, ще се разхождам по боксерки из къщи, поне докато още живееш у нас.

— Но... — поде пак Чарли.

— Остави я — каза Улрих. — Ако има нещо сериозно между Оле и нея, предстои им цялото време на света, за да го открият.

— Освен ако не стане късно — нацупи се Чарли. — Утре пак ще ѝ хрумне да се самоубива и никой няма да е до нея!

* * *

— Тук имаме три проекта за корици и ни трябва вашето мнение — каза Лакрице по телефона.

— *Мое*то мнение?

— Да, детето ми, не сте ли прочели договора си? Имате право на глас при обсъждането на тези неща, а то и ще ви трябва, понеже на една от кориците Ронина прилича на Мадона през осемдесетте, както е с трикото, а на втората на един квадратен метър има повече кръв, отколкото в битката при Уотъргейт. Така че минете в понеделник, тъкмо да ви представя и в графичния отдел.

— Добре — казах аз и реших, че трябва да понауча нещо за битката при Уотъргейт.

Господи! Имам право на глас при обсъждането на кориците. Това беше революционно! Най-после протагонистките ми ще имат същия цвят на косата като тези, на илюстрацията.

— Още ли имате семейни ангажименти, а-а-а, имам предвид, надявам се да не е нещо лошо.

— За какво говорите?

— Ами нали миналата сряда не можахте да дойдете на обяда — казах аз.

— А, това ли — каза Лакрице. — Спешно се нуждаех от почивен ден и си помислих, че вие и момчето ще се справите чудесно и сами. Знаете ли, че той се е разделил с Шнайдер?

— Да. Била е само някаква жалка и ненужна афера.

— Не знам дали и според нея е така — каза Лакрице. — Но във всеки случай на него му се отразява добре, в момента тъкмо се изнася от килера и се нанася в ъгловия кабинет.

— О! Значи е показал зъби.

— Не съвсем — рече Лакрице. — Кабинетът е свободен, откакто колежката преживя нервно разстройство. Но все пак е някакво начало. Желая ви приятен уикенд, Гери, ще се видим в понеделник.

— Ще се радвам — отвърнах аз, като имах предвид понеделника, а не уикенда. Понеже тогава предстоеше сребърната сватба на леля Алекса.

Седмицата мина много бързо. Около четирийсет пъти се чух с Оле по телефона, написах петдесет страници от втория Ронина-роман и помогнах на Патрик и Лулу при преместването. Но само за да видя първа как ще се впише етажерката за CD-та от лъскава висококачествена стомана до скрина за порцелан на Лулу.

В четвъртък вечерта, след като внесохме дивана на Лулу и изнесохме този на Патрик, той ми връчи ключовете.

— Тези всичките ли са? — попитах аз недоверчиво.

— Естествено — каза Патрик. — От какво те е страх? Че през нощта ще се промъкна тук и ще ти се нахвърля?

— Точно така!

Патрик направи презрителна гримаса.

— Не се тревожи! Такава като теб бих чукал, ако много съм закъсал.

Лулу, разбира се, не присъстваше на тази словесна престрелка — пред нея Патрик винаги се разтапяше от любезност към мен. Дори веднъж ме нарече „сестричке“.

— Можеш да си малко по-любезна с него — рече Лулу. — Той толкова направи за теб.

— Съжалявам, Лулу, но в този случай имам по-добра преценка от теб. Този тип е и ще си остане задник!

— Кое то обаче не ти попречи да наследиш квартирата и кухнята му — каза Лулу. — Не ти ли е малко неудобно?

— Дълго мислих дали това е уместно от морална гледна точка. Но... да! Уместно е.

В петък сутринта ключалката беше сменена. Хазяйката беше малко учудена, но аз, разбира се, го направих за моя сметка и обясних, че това е свързано с фън шуй. Освен новата ключалка, си инсталирах и секретна брава. После отидох у родителите си.

Майка ми беше поръчала за мен костюм с панталон и настояваше да отида да го премеря.

— Но аз нали ти казах, че имам рокля — казах аз.

— *Червена!* — каза майка ми. — Не съм забравила. Сигурно е с тънки презрамки и толкова тясна, че гащите ти се очертават.

— Не. Роклята наистина е много елегантна.

— Този костюм също е много елегантен — каза майка ми. — Хана беше с абсолютно същия на шейсетгодишнината на Ан-Мари. Хайде, облечи го.

Въздъгнах и ѝ направих това удоволствие. Костюмът беше бежов, придаваше ми блед тен на лицето и ми седеше като чувал.

— Не разбирам — каза майка ми. — Това е четирийсет и втори номер! Поизправи се малко.

— Аз нося трийсет и осми номер, мамо.

— Наистина ли? Хм, обикновено имам точно око, пък и ти си дебеланката в семейството. Е, няма нищо, те работят 24 часа в денонощието, ако сега веднага им се обадя, утре преди обяд ще имаш трийсет и осми номер.

— Мамо... — Телефонът ми звънна. Видях на дисплея, че е Оле. Отново.

— Не, без да ми възразяваш, за мен е много важно утре да изглеждаш прилично, тъй като именно теб ще гледат всички, можеш да си сигурна — каза майка ми. — Искам да можеш да се появиш там с високо вдигната глава. А и аз също! Предполагам, че не си забравила в какво неудобно положение ме постави, една майка, чиято дъщеря иска да се самоубие... Обади се най-сетне, дъще, това нещо издава ужасен шум.

— Ало?

— Здравей, красавице, исках само да те чуя как си — прозвуча гласът на Оле.

— Кой е? — попита майка ми.

— Добре съм, в момента съм у майка ми — казах аз.

— Разказа ли й вече за мен? — попита Оле.

— Оле, няма нищо за разказване — отвърнах.

— Приключвай вече! — каза майка ми. — Кажй, че после ще се обадиш. Сега имаме работа!

— Наистина го раздаваш много тежко — каза Оле. — Трябва ли да ти казвам колко жени тази седмица ми дадоха знак, че са готови час по-скоро да заемат мястото на Мия? С всички права и задължения?

— Мога да се обзаложа, че нито една от асистентките ти не е пропуснала тази възможност. Сигурно са много, а?

— Охо, ревност ли долавям? — попита Оле.

— Тези мобилни телефони са истинска напасть — каза майка ми. — Трябва да ги забранят със закон. Това, да си достъпен навсякъде и по всяко време, е направо кошмар. Пък и това писане на SOS-и. Дори Хабакук и Арсениус вече започнаха.

Въздъгнах.

— Оле, трябва да затварям, ще се видим в събота у Каролине и Берт. — Прибрах си телефона в чантата.

— Най-после! Имаш ли подходящи обувки? — попита майка ми. — Добре е да са семпли, черни, с малко токче. Косата ти като никога изглежда прилично, няма как да не го призная. Ако я поиздухаш малко със сешоара, ще стане съвсем добре. И ако някой те пита къде живееш сега, моля те, не споменавай, че живееш при ужасната Шарлоте, нали знаеш какво мислят всички за нея... Само като й видиш татуировката на ръката...

— Мамо! Никой нищо няма да си помисли, ако кажа, че съм отседнала временно при моята бременна омъжена приятелка и нейния съпруг.

— Ха, твърде малко познаваш хората — каза майка ми. — Не знаеш колко долни могат да бъдат фантазиите им. По непотвърдени слухове братовчедка ти Диана се разделила с борсовия посредник. Но, както казах, слуховете засега не са потвърдени. — Майка ми въздъгна. — По-добре бъди подготвена утре пак да си единствената без придружител. Радвам се, че поне Ригелу този път няма да дойде сама. Алекса се пука от завист, че Патрик е висшист, защото нейната Клаудия успя да докопа само някакъв си чиновник от средна класа. А като й казах колко печели един айти, направо пребледня.

— Кое е по-добре: айти или зъболекар? — попитах аз замислено.
— Глупав въпрос, естествено, че зъболекар — отвърна майка ми.
— Така поне всеки ще знае за какво иде реч. Но те не са лъжица за всяка уста. Човек трябва да е реалист.

Не можах да се въздържа и пуснах юздите на въображението си. Представих си как пристигам в хотела с черното порше карера и как пристъпвам до Оле по червения килим. При вида на красивия мъж челюстите на моите лели и пралели увисват, а когато разбират, че на всичкото отгоре е и зъболекар, започват безпомощно да скърцат със зъби, а майка ми е толкова горда с мен, та чак забравя да ми се скара за червената рокля...

— И си оправи ноктите — каза майка ми. — Ти още ли си дъвчеш кожичките? Не знаеш ли, че не бива!

„Мамо, ще си дъвча където и каквото поискам и няма да нося този скучен костюм!“ — исках да кажа аз, гледайки майка си право в очите. Но просто не успях.

Вкъщи, у Чарли, от яд ми идеше да се изям.

— Трябва да успея поне веднъж да ѝ се противопоставя — вайках се аз. — Но като застане така пред мен, губя ума и дума. Кой знае как ще се потя утре в това бежово нещо.

— Хей, къде изчезна малката ми революционерка? — попита Чарли. — Онази Гери, която изпрати прощалните писма, разбунили духовете? Онази Гери, която покори най-красивия зъболекар в града и го накара послушно да се моли за благоволението ѝ? Онази Гери, която с гръм и трясък превзе бранша на романите за вампири? Онази Гери, която побърза да смени ключалката на новата си квартира!

— Имаш предвид онази Гери, която утре най-невъзмутимо ще се появи в червената си рокля на сребърната сватба на леля Алекса?

— Да, същата — каза Чарли. — Веднага я доведи и прати по дяволите тази тук, страхливата Гери. Вдигни глава! Глътни корем! Изпъчи гърди! Вдигни юмруци!

— Добре — казах аз, грабнах телефона и преди още майка ми да е казала и дума, обявих:

— Мамо, много ти благодаря за помощта, но смятам да облека червената рокля.

— Не се излагай, Ригелу — каза майка ми. — Утре сутринта ще докарат костюма с по-малък номер и ще ти го пратя по баща ти.

— Но аз...

— Това е подарък от мен, не, не е нужно да ми благодариш, нали съм ти майка. О, звънят ми на другата линия, сигурно е Евелин, беше се опитала зад гърба ми да си получи от баща ти наема за старата ти квартира. Такава алчна, граблива личност! Трябваше да обясня на баща ти за склонността към провинциалитет на моята набожна сестричка.

— Провин... о, искаш да кажеш промискуитет^[1], така ли?

— Все едно, трябва да затварям — отвърна майка ми. — Ако не знаеш някоя чужда дума, питай Лулу, тя ги знае всичките.

Чарли вдигна палец във въздуха.

— Даде ѝ да се разбере — каза тя.

— Ако ще обличам утре червената рокля, трябва поне един час преди това да започна с пиенето. Може би трябва да си капна восък в ушите като хората на Одисей при сирените. Тогава няма да чувам как роднините ме оскъръбват, а майка ми ме ругае и през цялото време ще си се усмихвам безгрижно.

— О, Гери, мишленце, я по-добре си остани вкъщи, вдигни си краката и погледай с мен някое DVD — каза Чарли.

— Но това няма да е много революционно — отвърнах аз.

— Ще бъде тиха революция — рече Чарли. — Мисля, че също става.

* * *

„Здравей, Гери!

Мама каза да ти пишем че много се радваме че не си се самообила и че си още жива.

Ние мислим обаче че не е честно да завештаеш всички хубави нешта на Хизола а на нас нищо. Ако пак решиш да се самообиваш, молим те бъди посправедлива. Мошеш да дадеш на Хизола огърлицата, но ние искаме лап-топа, iPoda и поне малко пъри да си купим още един i-Pod защото сме близнаци и ни трябва от всичко по две.

Поздрави от твоя любяш Арсениус и твоя любяш
кръщелник Хабакук.

P.S. Можем да вземем и телевизора ти ако не го иска
някой друг.“

[1] Безразборна смяна на сексуалния партньор. — Б.р. ↑

С гордост мога да заявя, че не се наложи да се напивам, за да добия смелост да се появя на празника с червената рокля. Напълно трезва си сложих блестящото червено червило, издухах си косата (с кръглата четка, но така, че по-късно нищо не личеше) и накрая скочих в разкошните си червени сандали с пеперудите. Напълно трезва изслушах възторжените комплименти на Чарли и Улрих, напълно трезва напуснах дома им и напълно трезва влязох в „Лексингтън — Пет сезона“. Тук обаче веднага съжалих, защото се бях правила на толкова смела, вместо да гаврътна няколко водки.

— Я, гледай, Хайнрих, та това е Гери — извика моята пралеля Елсбет, тъкмо когато влязох във фойето и преди да успея да се скрия зад огромните фонтани. — Онази Гери, която потроши семейния майсенски порцелан и миналата седмица щеше да се *самоубие*.

Излишно е да казвам, че не само прачичо Хайнрих насочи поглед към мен.

— Но не по тази причина, пралельо Елсбет — казах аз. — Пък и то беше отдавна.

— Аз не съм пралеля ти Елсбет, а пралеля ти Аделхайд — поправи ме пралеля ми Елсбет или, хайде от мен да мине, пралеля ми Аделхайд. Нали вече споменах, че всички те си приличаха. — Изглеждаш чудесно, детето ми, виждаш ми се понапълняла, а?

— Не — отвърнах аз.

— Но така ти отива — включи се прачичо Хайнрих, цъкна с език и ме щипна в талията.

— Вярно ли е наистина, че пишеш онези порнографски брошурки, дето ги продават изпод щанда? — попита пралеля Аделхайд.

— Не ги продават изпод щандовете — въздъхнах аз. — Могат да се купят от всеки павилион. Има ги и в супермаркетите. Това не е порно.

— Ех, времената вече са други — каза пралеля Аделхайд. — В днешно време тези свинщини ги продават навсякъде свободно, дори и на малолетните. Ти някак си ми напомняш за моята сестра Хулда, когато беше млада. И тя имаше склонността да скандализира с поведението си. Знаеш ли, че е била и стриптийзьорка? Слагаше само по едни пискюли на зърната на гърдите си, да се чуди човек как се задържаха там. Сигурно с двойно залепващо тиксо?

— Аз обаче не вярвам — рекох.

— О, и аз не вярвам — съгласи се пралеля Аделхайд. — Сигурно има някакъв друг трик.

— Имах предвид, че не вярвам пралеля Хулда да е била стриптийзьорка — казах аз.

— Е, може да съм го видяла и в някой филм — добави пралеля Аделхайд и ме хвана под ръка. — На моята възраст ми е трудно да разграничавам спомените си. Ах, толкова се радвам. Такива важни чествания се организират все по-рядко, в днешно време хората предпочитат да празнуват в трапезариите си. Но друго си е в такъв изискан хотел, къде-къде по-празнично е. Пък и е прекрасно отново да видя всички. Нямам търпение да се запозная с младежа на сестра ти Лулу. Разправят само хубави неща за него. Сега пък чух, че братовчедка ти Франциска нямало да се жени за фризьора. И слава Богу, прическата му е безобразна, нали Хайнрих? Като някой скункс е.

— Франциска пак е соло?

Усетих, че настроението ми се повишава. Може пък да не съм единствената без придружител тази вечер. Огледах фоайето, търсейки да видя някъде Мия. Тя работеше тук като заместник-шеф на администраторите и аз вътрешно се бях подготвила, че мога да я срещна. (Кое то беше още един аргумент против скучния бежов костюм и в полза на червената секси рокля.) Но не я видях никъде. Дано днес е в почивка.

— Залата с огледалата е великолепна — каза пралеля Аделхайд. Тя продължаваше да стиска здраво ръката ми, докато се изкачвахме по широката мраморна стълба, която водеше до празничната зала. — Но кристалната зала до нея е още по-хубава. За съжаление е била резервирана за друго тържество. Горката Алекса опитала какво ли не, за да се разменят, но ония били твърдоглави и не отстъпили. И то за

някакъв си седемдесети рожден ден, на който дори не е нужно да се танцува.

— Какво? Пак ли ще има танци?

— Разбира се, детето ми. Виенски валс, също като тогава на сватбата. Когато ти потроши порцелана. Ей, какво нещо беше, помниш ли, Хайнрих? Здраво парченце не остана, невероятно. Освен една каничка за мляко, все се чудя къде ли може да е сега. Между другото, Хулда няма да дойде, тя предпочете да лети за Сардиния. С някакъв мъж, който може да ѝ бъде внук.

— Мисля, че е момчето, наето да я гледа — каза прачичо Хайнрих.

— Глупости — отсече пралеля Аделхайд.

Още не бяхме изкачили и половината от стълбата, когато съгледах до вратата на залата с огледалата майка ми, облечена в костюм с люляков цвят, заедно с баща ми, Лулу и Патрик. Лулу беше с черен костюм с панталон, който, като се изключи цветът, беше едно към едно с моя бежовия.

Внезапно усетих, че смелостта ме напуска, отлепих се от пралеля Аделхайд и казах:

— Ох, забравих нещо, вие вървете.

Пралеля Аделхайд се хвана за парапета.

— Хм, накъде ли хукна така?

— Може да ѝ е хрумнала някоя добра идея за ново порно — каза прачичо Хайнрих.

Спуснах се бързо надолу по стълбите. Какво ме беше прихванало? Ако сега се върна вкъщи и бързо се преоблека, ще мога да се върна преди чичо Фред да е произнесъл речта си и да са отворили бюфета. После до края на вечерта можех тихо и необезпокоявано да стоя в някой ъгъл и да се напия до безпаметност.

На предпоследното стъпало налетях право на един мъж, който смаяно ме изгледа. Беше Адриан.

— Какво, за Бога, правите тук? — попита той.

Аз го гледах не по-малко смаяно, отколкото той мен. Беше в костюм и с вратовръзка и, освен ако не ми се привиждаше, неговите иначе леко разрошени черни къдрици бяха разделени на път в стил Пиърс Броснан от осемдесетте и гладко сресани. От едната страна те се извиваха навън, а от другата — навътре.

— О, не! — казах аз. — *Моля ви*, само не ми казвайте, че сте новият приятел на братовчедка ми Франциска! Това е повече, отколкото бих могла да понеса!

— С чиста съвест мога да ви уверя, че не съм — каза Адриан. — Нямам представа коя е братовчедката Франциска. Ами вие... да не би да сте тук с братовчед ми Мартин? Висок, слаб, с коефициент на интелигентност 180 и леки наченки на оплешивяване?

Поклатих глава.

— За жалост, не.

— Слава Богу — въздъхна Адриан. — Приятелките на Мартин са все съсухрени очилати зубърки с къси коси и изглеждат така, сякаш сами са се подстригали. Вярно, че е по-добре с някоя от тях, отколкото да дойдеш сам, но лично за мен тези очилатки са утеха, въпреки че имат докторски титли и са носителки на национални ордени, задето са предоставили на науката яйцеклетките си.

— Значи и вие сте тук на семейно тържество?

— Да — отвърна Адриан. — В кристалната зала.

— О, на седемдесетия рожден ден!

— Именно — каза Адриан. — Баща ми.

— Ние пък сме в съседната зала с огледалата и празнуваме сребърната сватба на леля Алекса — обясних аз. — С малък струнен оркестър.

— Ние имаме цяла капела и фокусник.

— Затова пък ние имаме пететажна сватбена торта — не отстъпвах аз. — Със сребърна глазура!

— Моят чичо ще рецитира стихотворение от триста строфи — каза Адриан.

— Ние ще пеем самостоятелно съчинени рими по мелодията от „Чуй какво отвън долита“ — отвърнах.

— Майка ми ще произнесе хвалебствие за баща ми и неговите трима прекрасни синове, ще превъзнесе Николаус до небето, ще пролее радостни сълзи за Албан, а после ще въздъхне и ще каже *да не забравим и нашия най-малък син, Грегор, който отново не е успял да върже вратовръзката си правилно*, което ще предизвика всеобщ смях.

— Леля ми и чичо ми ще танцуват валс, а после всички ще трябва да ги последват. Аз, по всяка вероятност, отново ще съм единствената жена без придружител на партито, а единственият мъж

без придружителка ще е прачичо ми Август, който е на деветдесет и три години. Докато танцуваме, ще трябва да му придържам катетъра.

— Добре, печелите — засмя се Адриан.

— Вратовръзката ви наистина не е вързана правилно — казах аз.

— Знам. Гледах в „Жълти страници“, но никъде не видях да се предлагат услуги за връзване на вратовръзки.

— Бих могла да ви помогна — рекох аз.

— А вие откъде знаете как се прави възел на вратовръзка? — попита Адриан недоверчиво.

— О, дължим го на майка ни. Според нея едно порядъчно момиче трябва да може да прави такива неща. — Внимателно развързах дебелия вратовръзка на врата му и я пригладих.

— Трябваше да се упражняваме на баща ми. Всяка сутрин той получаваше по четири пъти вързана вратовръзка. За целта трябваше да става четвърт час по-рано. Но си е заслужавало. Виждате ли? Перфектен възел.

Адриан докосна врата си.

— О, вие сте ангел. Наистина! Обзалагам се, че този път майка ми ще има да се чуди как да ме окачестви в речта си.

— Е, все ще ѝ хрумне нещо — предположих аз. — Ако аз бях майка ви, щях да направя някоя гадна забележка за прическата ви.

— Какво не ѝ е наред?

— Ами малко е... зализана.

— О, точно *това* харесва на майка ми — каза Адриан.

— Сигурен ли сте?

— Всъщност не бяхме ли минали на ти? — попита на свой ред той.

— Тилури? Това ти ли си? — извика някой зад мен на стълбата.

— О, не! — казах аз, без да се обръщам. — Майка ми.

— Дамата в лилаво ли?

— Люляково.

— Лавандулово — поправи ме майка ми, която беше застанала до мен, ухаеща силно на *Caleche*. — Можем да бъдем спокойни, дъще. Братовчедка ти Диана дойде сама. Мари-Луиз каза, че борсовият посредник е болен вкъщи на легло, но за никого не е тайна, че двамата са скъсали! Ти какво още се мотаеш тук? Всички теб чакаме.

— Аз само... аз исках... — запелтечих аз.

— Тя просто се спря да поздрави — намеси се Адриан. — Добър вечер... госпожо Талер, предполагам. Доктор Грегор Адриан. С Гери се срещнахме случайно тук. Днес семейството ми има празник в кристалната зала.

— Доктор? — повторих аз слисано, докато майка ми му подаваше ръка.

— Приятно ми е — каза тя и започна да го оглежда така директно, както обикновено оглежда някоя чушка, преди да я пусне в количката. — Да не сте зъболекарят на Луригери?

Тук сърцето ми подскочи, тъй като за момент си въобразих, че майка ми знае за Оле и мен.

— Или гинекологът? — продължи тя и при мисълта, как Адриан ми прави гинекологичен преглед, почувствах, че се изчервявам като роклята си. — Надявам се все пак, че тя е здрава? — каза майка ми. — В последно време беше малко... не особено добре... О, не, надявам се, че не сте *психотерапевт*! — Тук аз се изчервих още повече, доколкото това изобщо беше възможно.

— Не съм лекар. Защитил съм докторат по история на изкуството — отговори Адриан. — За съжаление.

— О, колко интересно — каза майка ми. — Моята трета по големина дъщеря, Тигелулу, е защитила докторат по германистика. Тя е старши учител в гимназия. Откъде познавате Рилуге, ако не е неучтиво да попитам?

— Аа, кого, моля? — попита Адриан.

— Има предвид мен — поясних с пламтящи бузи, докато го молех безмълвно: *Не казвай! Не казвай! Не казвай!*

— О, ние се познаваме от... от музея — каза Адриан със сбърчено чело.

Аз завъртях очи. Като жест на извинение Адриан повдигна рамене.

— От музея? — повтори майка ми. — Ах, разбира се, вие като специалист по история на изкуството... но каква работа има Лугери в музеи!

— Аа, кой, моля?

— Има предвид мен — казах отчаяно.

— О, Гери често посещава музея, за да си набави информация — обясни Адриан.

Плеснах се с ръка по челото.

— За своите исторически романи — продължи Адриан.

— Аха — каза майка ми и хвана ръката ми така, сякаш искаше да ме арестува. — Беше ми много приятно, че се срещнахме, но за съжаление, трябва да вървим, сестра ми изключително много държи на точността, а Гери трябва да се снима при влизането за книгата с гостите. Макар и с тази рокля. Знаех си, че ще се опиташ да ме изложиш. Какво толкова съм ти направила, че никога не ме слушаш? И какво е това червило? Ти стоп на кола ли си, или млада жена?

— Стоп на кола, мамо — казах аз.

Докато ме влачеше по стълбите, хвърлих през рамо поглед към Адриан. Той се усмихна и вдигна палец. Боже, колко беше сладък със смахнатата си прическа.

— Може и да се видим след малко пак! След валса с прачичо Август — казах аз.

— Да. И на мен ще ми трябва глътка чист въздух.

— Симпатичен мъж — отбеляза майка ми. — Женен ли е?

— Не — казах аз.

— Обвързан ли е?

— Също не.

— Ето, виждаш ли — каза майка ми. — Човек просто трябва по-често да посещава музеите.

* * *

Времето до отварянето на бюфета се точеше като дъвка, още повече че бях сложена да седя между прачичо Август и прачичо Хайнрих и двамата непрекъснато ме пощипваха по бузите, талията или бедрата. Прачичо Август щеше да ме щипне и на друго място, но когато се опита да го направи, аз здраво го пернах със супената лъжица по ръката.

— Ау! — извика той. — Като сме стари, та какво!

— Следващия път ще взема вилицата — казах предупредително.

Срещу мен седяха Тине и Франк заедно с Хизола, Хабакук и Арсениус. Тине беше със същия костюм като Лулу, само че в светлокафяво.

— Гладни сме! Гладни сме! — викаха Хабакук и Арсениус и удряха с вилиците си по масата. Малко преди това им бях подарила два iPod-а, което педагогически погледнато не беше много умно, но нали сега имах пари, пък и те бяха прави за това, което ми бяха написали. Останаха толкова изненадани, че близо четвърт час седяха съвсем послушни. Високо оцених и факта, че не ме попитаха нито за телевизора, нито за лаптопа.

Но сега отново бяха себе си.

— Да не се намираме в джунглата? — попита пралеля Аделхайд, която седеше през две места от мен. — В днешно време децата нямат никакви обноски. Едно време ни удряха с пръчка, ако не седяхме мирно.

Това изключително много заинтригува Арсениус и Хабакук. Те помолиха пралеля Аделхайд за подробности. Тя разказа как учителят толкова силно я бил ударил, че по краката ѝ текнала кръв. Арсениус и Хабакук бяха очаровани.

— Но кога е било това? — попита пралеля Елсбет (поне *предполагам*, че беше Елсбет) от другия край на масата.

— Хм, хиляда деветстотин... Е, може да съм го видяла и в някой филм.

— Роклята е страхотна — каза ми Тине. — Наистина ти седи добре. Отслабнала ли си?

— Мъничко, може би.

— И аз исках да си облека рокля — каза Тине, — но мама държеше на този костюм...

— Не изглежда зле.

— Да, само дето цветът му е малко лайнян — каза Хабакук, а Арсениус изрева:

— Като диария! Мама се наакала. Мама се наакала.

Чичо Август измъкна една бележка от джоба на костюма си.

— Моите стихове — каза той. — Не мога да ги видя без очила. Можеш ли да ми ги прочетеш, сладка праплеменничке?

— Чуй какво отвън долита, хола хи хола хо — четях аз. — Искаш ли да бъдеш моята любима, хола хихахо. Чичо Август, това е оригиналният текст: ти трябваше да си съчиниш свой.

— Да, да — каза чичо Август. — Ама като нищо не ми хрумва.

Телефонът просвири от чантата ми симфонията *Юпитер*.

— Сега този префърцунен Хари не ми дава да изляза пред гостите — хленчеше прачичо Густав. — А толкова много обичам да пея. Направо е несправедливо. Знам такива хубави песни и пея като Ханс Албърс. Жените падаха в краката ми, когато запявах.

— Откъде идва тази хубава музика? — попита пралеля Аделхайд.

— От чантата на Гери — каза Тине. — Гери! Нали трябваше да изключим телефоните си.

Извадих телефона от чантата си.

— Да — прошепнах аз.

— Здравей, красавице моя, какво правиш в момента? — попита Оле.

— Да ме отстрани иска той, този Хари! Страх го е, че ще го засенча — каза прачичо Густав. — С неговото тъпо изпълнение на пиано!

— Оле, не е удобно сега. На сребърната сватба съм, в „Лексингтън“, говорих ти за нея, а телефоните са забранени под страх от смъртно наказание — шепнех аз.

— В „Лексингтън“! Мия успя ли да те засече?

— Не, засега още не — отвърнах аз. — Но съм си взела лютивия спрей, за всеки случай.

— Как може една дамска чанта да издава такава хубава музика? — попита пралеля Аделхайд. — И аз искам да имам такава, Хайнрих. Питай Гери къде ги продават.

— Чарли каза, че ще се местиш в нова квартира и дори вече си подписала договора за наем, вярно ли е? — попита Оле.

— Да, вярно е. Жилището е невероятно, в южната част на града — казах аз. — Не съм ли ти казала? Вчера ми връчиха ключовете.

— Не, не си ми казала. Сигурно си забравила. Не мислиш ли, че е малко странно?

— Кое?

— Ами, това, че всички знаят, само аз, твоят приятел, не зная?

— Оле, ти не си ми приятел... искам да кажа, естествено, че си ми приятел, но не в този смисъл...

— За какво ти е нова квартира? Можеш веднага да се нанесеш при мен!

— Благодаря за предложението. Но не, благодаря.

— Гери, тези игрички не ти правят чест — каза Оле.
— Оле, не играя игрички!
— Вече няколко седмици ме залъгваш... ако това не е игричка, какво е тогава?
— Суровата действителност — казах аз, но Оле не се засмя.
— Не искам нищо повече от ясен отговор. Обичаш ли ме, или не ме обичаш? Искаш ли да бъдеш с мен, или не искаш?
— Оле, аз наистина много, много те харесвам, но...
— Гери! Скрый това нещо! Леля Алекса идва насам — изсъска Тине.
— Аа, знаеш ли... точно сега наистина не мога... — прошепнах аз и се скрих зад прачичо Хайнрих.
— Да или не — настояваше Оле. — Трябва да кажеш само да или не. Не би трябвало да е толкова трудно.
— А ти какво точно попита?
— Гери! Спри да ме будалкаш!
— Моля те, Оле, аз...
— Искаш ли да бъдеш с мен? Да или не?
— Да не би някой да не е изключил телефона си? — чух да пита леля ми Алекса.
— Оле...
— Чантата на Гери може да свири — каза пралеля Аделхайд.
— Да или не? — не спираше Оле.
— В момента по-скоро не — казах аз. — Съжалявам, но не обичам, когато ме притискат.
— Добре. Значи искаш да продължиш с игричките — заключи Оле.
— Ти искаше отговор — казах аз, но Оле вече беше затворил. Пъхнах телефона си обратно в чантата точно преди леля Алекса да го забележи.
— Не искам гък да чувам повече от чантата ти — каза строго тя.
— Каквато майката, такъв и синът — каза плачливо прачичо Август. — И от мен не иска да чуе нито гък. Но с нас старите се държите както ви хрумне.
— Искате ли да съчиним нещо вместо теб, прачичо Август? — предложи Арсениус. — Ние с Хабакук сме страхотни стихоплетци.

Дори да съм с подагра, хола хи, хола хо, искам днес да бъда с вас, хола хи ха хо.

— А сега нещо лайняно — предложи Хабакук.

— Не е лошо — каза прачичо Август. — Жалко само, дете нямам подагра. Опитайте се да измислите нещо, което се римува с катетър.

Дълго време Хабакук и Арсениус нищо не измислиха.

— Знаеш ли какво? — Имах гениална идея. — Ще ти подаря моите рими, прачичо Август. Виж как едро съм ги распечатала, можеш да ги четеш и без очила.

Явно не бяха чак толкова лоши, колкото си мислех, защото будалата Хари ги беше включил в юбилейния сборник без цензура.

Прачичо Август беше трогнат.

— Би ли го направила за мен? Да ми подариш твоята голяма изява? Ти си същински ангел, моя праплеменничке.

— Да, знам — казах аз. — Но това не е причина да опипваш бедрата ми.

— Пу! Дори не съм забелязал. Нали после двамата ще танцуваме виенски валс?

— Така изглежда, прачичо Август — казах аз.

— Бюфетът е отворен — обяви чичо Фред, при което Арсениус и Хабакук скочиха и хукнаха напред.

— Вземете си само от това, което ще ядете — извика Франк след тях.

Горкият, нали накрая той трябваше да изяде остатъците.

— По-добре иди с тях — каза Тине. — Иначе пак ще започнат от десерта и леля Алекса ще ми чете конско на тема възпитание.

Миналия път Арсениус и Хабакук изядоха съвсем сами огромна топка сладолед, която беше предвидена за около двайсет души. И това само по себе си нямаше да е толкова лошо, ако после не бяха повърнали половината. Няма да издам къде, защото самите вие може да се храните в момента.

Изчаках да отmine първоначалният юруш, след което се отправих заедно с Хизола към бюфета. За да кажа и нещо позитивно ще отбележа, че по традиция яденето на тези семейни тържества е превъзходно и обилно.

— Сега ще ти покажа какво непременно трябва да опиташ на такива тържества — казах аз. — Някои неща не изглеждат така, но са

страшно вкусни. Докато други изобщо не си заслужават.

— Все едно, нищо не мога да ям заради тъпите шини — отвърна ми Хизола.

— О, горкичката. Колко време още ще ги носиш? — осведомих се аз.

— Четири месеца! — каза Хизола. — На миналия купон на класа беше полепнал спанак по тях, а аз не бях усетила. Оттогава всички ми викат спаначена пица. Никое момче не би целунало пица.

— О, не бих казала. Колкото повече растат, толкова по-голямо значение има за тях яденето — казах аз.

— Гери? — Хизола ме погледна с огромните си очи. — Мама каза, че като дете и ти си била грозна, вярно ли е?

— Не — казах аз. — Но майка ти определено беше грозна! Ушите ѝ стърчаха толкова много, че чак се подаваха изпод накъдрената коса, която тя тогава много харесваше. И все си слагаше подплънки на раменете, с които изглеждаше като борец, преливащ от тестостерон.

— Мислиш ли, че и аз ще стана хубава, когато порасна? — попита Хизола.

— Аз мисля, че ти и сега си хубава, Сиси. А когато ти махнат шините, ще се почувстваш много по-добре. Обзалагам се, че момчетата най-накрая ще забележат колко си хубава. Все пак, много е важна и стойката. Раменете изпънати, брадичката леко вирната и винаги гледай хората право в очите. Главата високо, гърдите напред... виждаш ли, ей така като мен.

Блъснах се с чинията си в Лулу, която стоеше с братовчедката Диана пред три вида печено и задръстваше движението. Хизола се кискаше, докато аз припряно почиствах парчето моцарела от сакото на Лулу.

— Здравсти, Гери, изглеждаш фантастично — каза Диана.

— Това да не е заради директора на музея, с който си била ходила?

— Моля? — попита Лулу.

— Майка ми сподели с мен този слух със сълзи на очи — обясни Диана. — Или може би не е само слух?

— Напротив. Не познавам никакъв директор на музей.

Диана въздъхна.

— Нашият род е невероятен, постоянно си измислят нещо за някого и се бъркат в личния живот на хората. Ник и аз имахме ужасна връзка. Всяка нормална майка би се радвала, че най-после съм сложила край на всичко. Но моята си скубе косите. *Борсов посредник, бе дете, никога повече няма да си хванеш такъв!*

— Наистина се иска голяма смелост да се появиш на такова противно парти сам — рече Лулу.

— Лесно ти е да говориш, нали сега си с този... какво всъщност работеше той?

— IT — отговори Лулу. — Между другото, живеем заедно. Той е наистина страхотен. След малко ще те запозная с него.

— Не бързай — каза Диана. — Франциска каза, че по-скоро ще отсече едната си ръка, отколкото да се представи пред тази сган като необвързана, любопитна съм с кого ли ще се появи тук.

— Преди малко я видях с един хубав мъж — съобщи Лулу. — Мама каза, че бил ветеринарен лекар.

— И кога е сколасала да го омагьоса? — попита Диана. — Не, не, и това е просто слух. — Огледа се. — Но къде е тя? Днес изобщо не съм я виждала! Бяха ме сложили до братовчедката Клаудия и нейния финансист, а отсреща седяха всичките единайсет деца на братовчедката Мириам.

— Пет — поправи я Лулу.

— Четири — уточни Хизола.

— Не е ли все едно — каза Диана. — Мириам ги е научила да тиктакат като часовник. Всеки път щом ми каже: „Но, Диана, та ти вече си надхвърлила трийсетте, не чуваш ли как тиктака биологичният ти часовник?“, всичките й деца започват да викат тиктак-тиктак-тиктак, като крокодила от Питър Пан. О, ето я Франциска! Ей там, зад родителите ви!

— Патрик и аз седим до Фолкер и Хила, и децата им. Казахме две трапезни молитви, макар че бюфетът още не беше отворен. Всички са някак толкова странни. И знаете ли, че Хила пак е бременна? — попита Лулу.

— Предполагам, че този път ще го кръстят Бенедикт — рече Диана. — Не мога да повярвам! Онзи тип до Франциска!

— Ветеринарят ли?

— Не може да бъде! — извика Диана. — Какъв ти ветеринар! Този го познавам!

— Но къде са те? — Лулу и аз изпънахме шии.

Диана се разсмя.

— И то как го познавам само! Направо не може да бъде! Сестра ми си го е хванала този от интернет! Точно него!

— Къде? Къде? — викахме с Лулу възбудено. Все още не виждахме Франциска и новото ѝ гадже.

— Ще умра от смях — продължи Диана. — Баш тоя ли намери! *суперяк35* ли беше, или нещо подобно! Миналата година се запознах с него в сайт за запознанства. Да, не ме гледайте толкова шокирани, вие двете! Тъкмо преживявах един много, много лош период, а интернет е съвсем легитимен метод за запознанство с мъже. Не всички бяха толкова сбъркани като *суперяк35*.

— Трийсет и едно — казах тихо аз.

Тъкмо бях видяла братовчедка ми Франциска отзад в залата да разговаря с родителите ми. До тях стоеше Патрик.

— Какъв ти *трийсет и едно* — каза Диана. — Най-нормален размер — не повече от шестнайсет. Неговите трийсет и един сантиметра са само стръв, на която се хванах. Ще умра от смях, наистина! Какво съвпадение само. Първо му попадам аз, а сега и сестра ми!

Лулу беше бледа като мъртвец. Заяви:

— Мисля, че ще припадна.

— Съжалявам — казах аз.

— Ще ме извините ли? Ей сега ще отида да го поздравя — рече Диана. — По-точно, искам да видя лицето му!

— Може и да не те познае — казах аз след нея. — Паметта му не е особено услужлива.

— О, Боже! Мисля, че ще повърна — каза Лулу.

* * *

„Скъпа праплеменничке Гери,

Тъй като за съжаление няма да се видим на сребърната сватба на Алекса, защото планирам пътуване, бих искала да отговоря писмено на въпросите, които си ми задала в писмото си.

Най-напред: радвам се, че си решила да продължиш да живееш. Животът е едно голямо предизвикателство, детето ми, и проблемите не са нищо повече от възможност да разберем на какво сме способни. Покажи им, съкровище, че си млада и красива, изпълнена с фантазии — веднага бих се сменила с теб, ако можех.

Никога не се омъжих, защото мъжът, когото обичах, вече беше женен. За жена, която беше болна и ние в никакъв случай не искахме да я тревожим. Не исках друг мъж (макар че съм имала и други) — с него бяхме като Спенсър Трейси и Катрин Хепбърн: двама души, които тайно се обичаха, но за чиято голяма любов никой не биваше да знае. А за разлика от тях двамата, ние дори не можехме да се снимаме във филми. Но аз никога не съжалих, че останах вярна на този мъж. Преди повече от двацет години той почина, а неговата болна жена още е жива.

Намирам, че е много разумно от твоя страна да чакаш голямата любов — не позволявай на роднините да те заблудят с глупавото си паникьосване. Човек не трябва да се задоволява с посредственото, никога. Опитай се да извоюваш това, което обичаш, в противен случай ще си принудена да обичаш това, което ти се е паднало.

Твоите романи много ми харесаха, а жените от пенсионерския клуб също са впечатлени. Написала ли си и други? Ако да, всички много ще се радваме. Само че според мен е много жалко, дето са отпечатани на такава тънка, евтина хартия. Ето защо, помолих един приятел да набере всичко, дума по дума, да го разпечата на ръчно изработена хартия и да я подвърже. Приложено ти изпращам едно издание на *“Детската медицинска сестра Ангела”*. В изящна червена сахтиянова кожа с позлатен обреза. Сигурна съм, че така изработени, твоите книги ще

намерят и друга публика. Можеш да предложиш това на издателството си.

Въодушевена от четивото, аз самата започнах да пиша, като споделих някои от моите собствени преживявания. Ще ти бъда много благодарна, ако проявиш любезността да покажеш приложения ръкопис на твоя издател или издателка. Нарекла съм го „Забравените дни на Ривиерата“, но това, разбира се, е работно заглавие. Ако ръкописът им хареса, мога да изпратя още. Ако любовните сцени им се виждат твърде разкрепостени, могат, естествено, да ги съкратят.

А на теб, скъпо дете, ти желая отгук нататък прекрасен живот и никога не забравяй, че да изгубиш сърцето си, е най-хубавият начин да разбереш, че изобщо си го имал!

Твоя пралеля Хулда

P.S. Моля те, приеми този чек и си купи няколко красиви шапки или каквото там ти харесва. Може и да не съм права, но бих ти препоръчала да си купиш също кабриолет и/или куче. Двете неща значително улесняват първия контакт с представител от мъжки пол. В същото време и двете неща правят живота без мъж по-поносим."

Лулу не повърна. (Направи това по-късно, чак след като изпи една бутилка скоч.) В тоалетната тя наплиска лицето си с литри студена вода, но не заплака. Не пророни нито сълза.

— Наистина съжалявам, Лулу. Не исках да стане така.

— Ти не си виновна — каза Лулу. — Нали се опита да ме предупредиш.

— Знаеш ли, предполагам, че за Патрик тези *суперяки* времена отдавна са минало — опитах се да замажа положението аз, макар че последното нещо, което ми се искаше, беше да защитавам негодника. — Той сигурно се е променил. И наистина те обича.

— Той е един долен, лъжлив задник — рече Лулу. — Не можеш да си представиш как хладнокръвно отричаше, че те познава.

— Да, той наистина нищо не си спомня за мен. Не се е преструвал.

— Защото си била само една от невъобразимо многото — каза Лулу. — Като Диана.

— Ааа, моля те. За разлика от Диана, аз не съм проверявала доколко обявените сантиметри отговарят на истината. Той ме нарече фригидна крава и излетя от кафето. А после трябваше да му платя капучиното.

— Бях толкова заслепена — каза Лулу и плисна още студена вода на лицето си. — Съжалявам, че не те послушах, Гери! И че ти наговорих всичко това! Как можах!

— Няма нищо. Наистина бих предпочела той да имаше двойник.

— Какво ще правя сега? — попита Лулу.

— Ами... и аз не знам — рекох и потиснах всички спонтанно напирасци в мен отговори. — Понякога, когато човек обича, трябва просто да не обръща внимание на такива недоразумения...

— Ти луда ли си? — кресна ми Лулу. — Как си представяш да остана с този лъжлив мърльо? Не мислиш ли, че заслужавам повече?

— Да, разбира се — отвърнах аз. — Но все пак помисли...

— Какво да помисля? За това, че съм на трийсет и две? Че майка ми ще изпадне в истерия, като разбере, че отново съм сама? Че целият род ще ме третира като прокажена?

— Примерно.

— Пххх — каза Лулу. — Знаеш ли колко ми дреме. За разлика от теб, щом съзра някоя трудност, аз не прибягвам веднага до самоубийство. Аз ще разкарам този тип, независимо какво мисли майка ми по въпроса!

— Добре — казах с облекчение. — Трябва веднага да го изхвърлиш от дома си, чу ли? И също като мен да смениш ключалката.

— Не! Не става! Ако го изхвърля сега, той ще се върне в старата си квартира. Договорът му за наем е в сила до първи.

— Но той не може да влезе. Смених ключалката — обявих победоносно аз.

— Няма значение. Юридически погледнато, той има право да се върне в квартирата си до следващия четвъртък! — рече Лулу и потърка очите си. — Той дори може да оспори анулиращия договор... Това в никакъв случай не бива да става.

— Лулу, отказвам се от квартирата! Действай решително, изгони го.

— В никакъв случай. Толкова леко няма да му се размине. — Тя се изправи. — Как изглеждам?

Идеше ми да кажа: *Като служител на погребална агенция „Фелдман“*, но рекох:

— Както винаги, само лицето ти е малко влажно. Искаш ли пудра? Имам някаква в чантата си.

— Благодаря — каза Лулу. — Не искам някой да забележи нещо.

— Няма да можеш да издържиш така до следващия четвъртък.

— Ха, слабо ме познаваш — каза Лулу. — Всичко мога да издържа, дори диета със зелена супа. А сега излез и се прави, че нищо не се е случило. На Диана можеш да пробуташ обяснението с астралните близнаци.

* * *

Пред тоалетната, облегнат на парапета, стоеше Адриан и държеше саморъчно завита цигара в ръка.

— Пушите ли? — попитах аз.

— Не. Но сериозно се замислям дали да не започна. Това е цигара с марихуана, която току-що отнех от шестнайсетгодишния си племенник.

— Ха! Ето, виждате ли! — казах аз. — Излиза, че братята ви не са чак толкова перфектни.

— Братята ми са, но не и децата им.

— Да, заради многото уроци по цигулка — казах аз. — То това е ясно! На ваше място веднага бих натрила носа на брат си, като му посоча пропуските във възпитанието на децата му.

— Обещал съм на племенника да не го издавам — отвърна Адриан.

— Жалко. Майка ви държа ли вече речта си?

Адриан кимна и завъртя нерешително цигарата между пръстите си.

— О! Много ли беше зле? — попитах съчувствено.

— А, не, този път мина добре. Само накрая не се въздържа да призове присъстващите да ми намерят жена. *Нашият Грегор ще стане на трийсет и пет и аз се надявам да се сетите за някоя симпатична млада жена, която би искала да го вземе.*

Аз се засмях.

— Това е страхотно. Сигурно през следващите седмици ще ти се обадят един куп жени.

Адриан също се засмя.

— А при теб как мина? Танцува ли вече с катетъра?

— Още не — казах аз. — Но и без това е достатъчно напрегнато!

— Радвах се, че така леко преминахме на „ти“ и му се усмигнах.

Лулу излезе от тоалетната.

— Нали ти казах да вървиш пред мен — каза тя сърдито.

— Отляво си си сложила повечко руж.

Лулу разтърка бузата си.

— Сега по-добре ли е? — Чак сега тя съзря Адриан и го изгледа от горе до долу. — Кой сте вие? Ветеринарят на Франциска?

— Не — отвърна Адриан. — Аз съм, ааа...? — Той ме погледна въпросително.

— Боже Господи — каза Лулу. — Не може да не знаете кой сте!

— Грегор Адриан, главен редактор на „Аврора“ — казах аз. — В кристалната зала до нас баща му празнува рождения си ден. Грегор, това е сестра ми Лулу. Тя току-що мина в отбора на необвързаните и още е в шок, по принцип е много по-любезна.

— Още не съм сред необвързаните — сопна се Лулу. — Едва от следващия четвъртък. А, това джойнт ли е?

— Да — каза Адриан.

— Ще ми я дадете ли?

— Разбира се... ето, заповядайте.

— Благодаря! — Лулу пъкна цигарата в чантата си. — За после! Довиждане. Ще влизам.

— Вдигни глава, глътни корем, изпъчи гърди — казах аз и Лулу тръгна с маршова стъпка.

Чантата ми засвири симфонията *Jupiter*.

— Телефонът ти! — рече Адриан. — Щастливка си, че е още у теб! Нас всички ни претърсиха на входа, да не би някой случайно да го внесе контрабандно.

— Трябва ли ти? — Измъкнах телефона от чантата си.

— Имаш ли хубави игри? — попита Адриан.

— Чакай, трябва да вдигна. Ало?

— Размислих — каза Оле. — Така нищо няма да се получи.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид това между нас — каза Оле. — Между теб и мен!

— Да, нали преди малко го изяснихме — казах аз.

— Но ти не го мислеше сериозно — каза Оле. — Нали те познавам.

— За съжаление, не ме познаваш.

— О, напротив, Гери Талер, познавам те като малкия си джоб. И знам, че страшно ще съжالياваш, когато отново започнеш да мислиш трезво.

— Може би познаваш зъбите ми, Оле, но що се отнася до останалото... — Погледнах към Адриан, който се беше обърнал с гръб и гледаше надолу към фойето през парапета. — Всъщност защо непрекъснато дискутираме едно и също?

— Защото чакам отговор, забрави ли?

— Вече ти дадох отговор, забрави ли?

— Но този отговор не беше съвсем обмислен — настоя Оле.

— Точно в това е проблемът — казах аз. — Не ми оставяш време да помисля.

— Защото няма какво толкова да се мисли. Тези неща се решават от сърцето.

— Хм — казах аз и погледнах към Адриан. В светлината на огромните кръгли полилеи гладко сресаната му коса имаше червен отблясък. Беше все така завита от едната страна навътре, а от другата — навън. Внезапно изпитах неистово желание да заровя пръсти в нея и цялата да я разроша.

— Хм? Това ли е всичко, което можеш да кажеш?

— Сигурно си прав, Оле — казах аз замислено, докато наблюдавах тила на Адриан. — Ако те обичах, със сигурност щях да го знам. Щях да изпитвам онова особено присвиване на стомаха всеки път, когато те видя. Тогава щях да търся близостта ти и да те защи... о, Боже!

Разбира се! Точно това беше, което изпитвах. Но не към Оле.

— Това означава ли, че не ме обичаш?

— Не така, както ти би искал — казах аз. — Но ние можем да си останем най-добри прият...

— Не го казвай! — извика Оле. — Не го казвай!

— Че можем да си останем прият...?

— Казах ти да не го казваш! — изрева Оле толкова силно, че Адриан се обърна към мен и ме изгледа въпросително. — Сега ще дойда при теб и най-накрая ще поговорим за това! Нямах представа какво говориш.

— Оле! Да не си посмял да дойдеш! — извиках аз, но той беше затворил.

— Кой беше това? — попита Адриан.

— Един... зъболекарят ми — казах аз и сърцето ми замря, когато го погледнах в очите. — Не трябва ли вече да се връщаш? Сигурно те търсят.

— Теб също — въздъхна Адриан. — Искам да кажа, твоите хора.

— Да, определено. Сигурна съм, че братовчедка ми Хила иска да ми изнесе още една проповед за Исус, пралеля Елсбет — за порното, което пиша, а леля Мари-Луиз ще иска да се увери напълно, че

наистина не съм обвързана с директор на музей. А, да, прачичовците ми ще искат подробно да бъдат осведомени какво правят помежду си лесбийките.

Адриан се засмя.

— Слуховете, че съм обратен, бяха изместени от такива, че съм бил видян с проститутка.

— Сигурно е била Мариане Шнайдер — изрекох и бързо закрих устата си с ръка. — Извинявай! Имах предвид, че е заради многото черни кожени...

— Да, именно — каза Адриан. — Може да са я взели за домина.

— Сега мога да вляза с теб и да кажа, че не си падаш по садо-мазо. Но се боя, че писателка на романи за вампири не е точно жената, която твоите родители биха искали за теб, нали?

— Я стига — каза Адриан. — Те са толкова отчаяни, че биха приели дори и домина. Ще бъдат очаровани от теб.

— Но аз не съм следвала в университет. Не съм и модел.

— Вярвай ми, те ще бъдат очаровани, ако имам приятелка като теб — каза Адриан. — Но как би го приело твоето семейство, като разбере, че ходиш с главния редактор на „Аврора“?

— О, „Аврора“! Това не са ли онези, дето издават неприличните брошурки, които се продават изпод щанда? Но от друга страна, тя е вече на трийсет, а и виж косата ѝ. На такава възраст и с такава коса няма да успее да омае зъболекар.

— Зъболекар става, така ли? — попита Адриан.

— Да, зъболекарят отстъпва само на потомствен аристократ земевладелец — обясних аз. — Всъщност ти наистина ли си доктор по история на изкуството, или преди малко си го измисли?

— Да, наистина съм — каза Адриан. — Но досега още не ми е влязло в употреба. Бях много доволен, когато получих работата в „Лаврос“. А сега, като главен редактор на „Аврора“, наистина не печеля лошо.

— Да, но няма много общо с история на изкуството.

— Хайде сега, не започвай и ти — каза Адриан.

— Аз съм последната, която би го направила — рекох и малко се изплаших от мекотата, с която прозвуча гласът ми. — Радвам се, че работиш в „Аврора“. Иначе никога нямаше да се срещнем.

— Да, вярно е. Засега това е най-хубавото нещо в работата ми. — Адриан пристъпи леко към мен. — *Стенейки, той я привлече към себе си и я целуна диво и отчаяно.*

— Моля? — За малко дъхът ми спря, защото той стоеше много близо до мен.

— *Мина много време, докато той разбере, че единствено тя може да отвори душата му и да дари тялото му с истински екстаз* — продължи той.

— Наистина? — Сега и коленете ми омекнаха. Трябваше да се подпра на парапета.

— *Тя беше светлината в неговия мрак* — не спираше Адриан.

— Боже мой, аз ли съм написала това? Та това е... ужасен кич!

— Но интересното идва сега: *той я вдигна със силните си ръце и я понесе към леглото, после я хвърли върху мечата кожа и...*

— О, Господи, спомням си — изстенах аз.

Зърната на гърдите ми се втвърдиха като две малки кварцови камъчета.

— Откакто прочетох това, не спирам да си представям, че го правя с теб — каза Адриан тихо и сега най-последно ме докосна, макар и не там, където исках. С гальовно движение той отмести кичур от косата ми назад.

— Това тук е хотел — казах аз и гласът ми прозвуча така, сякаш съм пробягала 100 метра. — Можем да си наемем стая!

— С мечата кожа? — попита Адриан и устата му беше толкова близо до лицето ми, че можех да усетя дъха му. Миришеше на ягоди.

— Мечата кожа само ще си я представяме.

— Сигурна ли си, че... о, кой е това?

Непосредствено до нас бяха изникнали Хабакук и Арсениус, които вероятно бяха изпратени да ме повикат.

— Гери! Баба каза да влизаш, защото сега ще пеем. Да й кажем ли, че предпочиташ да се натискаш?

— Да. Искам да кажа, не! Кажете й, че идвам след малко.

Хабакук и Арсениус изчезнаха.

— Хайде да се махаме от тук — казах аз, хванах Адриан за ръка и го поведох към стълбата.

— Но ти нали каза...

— Казах, че след малко идвам. Така и ще направя.

Адриан спря, притегли ме към себе си и ме целуна — е, от мен да мине — диво и отчаяно. Аз се притисках толкова плътно до него, че между нас нямаше място и за един лист от булеварден роман.

Целувката беше класическа и продължи цяла вечност, след което се хванахме за ръце и се втурнахме надолу към рецепцията.

— Двойна стая, моля — каза Адриан. — Ако е възможно с вана.

Краката ми се подкосиха, когато чух това. Добре, че можех да се опра на рецепцията.

— Само не и *сцената с ваната!* — прошепнах аз.

— Ще видим докъде можем да стигнем — отвърна Адриан.

Бях безкрайно благодарна, че не беше Мия тази, която ни подаде ключовете и която ни изпрати с любопитен поглед до асансьора, към който се отправихме, силно прегърнати.

* * *

— Тилугери! Вече наистина прекали! Къде, за Бога, беше? — извика майка ми. — Чичо Август трябваше да пее вместо теб, а Диана изтанцува валса с него и с катетъра му се случило нещо ужасно... а сега се появява и този млад мъж и твърди, че е твоят зъболекар и трябвало спешно да говори с теб!

— О, не! — казах аз. Оле! Съвсем го бях забравила. — Къде е сега?

— Откъде да знам — каза майка ми. — Лулу и Патрик се занимават с него. Мислехме, че всеки момент ще се върнеш! Къде беше?

— Аз... забравих нещо вкъщи — казах аз и прокарах пръсти по устните си. Бяха се протрили от целувки. — Колко време ме нямаше?

— Повече от два часа — извика майка ми.

С Адриан щяхме да се забавим и повече, но и за двама ни беше пределно ясно, че трябва да направим пауза.

— Единствено по здравословни причини — беше казал Адриан и аз реших при първа възможност да прочета в интернет дали толкова много оргазми накуп са вредни. — Ако сега отново се появим, може да не забележат, че ни е нямало — беше казал Адриан. — Ще побъбрим

още малко с лелите и братовчедите, после ще се измъкнем незабелязано и пак ще се срещнем тук.

Сама по себе си идеята беше добра, но, разбира се, моето изчезване не беше останало незабелязано.

— Типично за теб — караше ми се майка ми. — А, ето ги там, Лулу и зъболекарят. Всъщност, той женен ли е?

— Да, но с жена си са разделени — казах аз.

— Тогава не се помайвай — изсъска майка ми.

— Здравей, Гери — извика Оле срещу мен. — Симпатично тържество. И невероятен скоч. Ние със сестра ти видяхме сметката на една бутилка. И знаеш ли какво? Отсега нататък Лулу ще си прави зъбите при мен.

— Но Лулу никога не пие алкохол — каза Патрик разстроено.

Лулу вдигна една чаша във въздуха и каза:

— О, ти да мълчиш, Айти такъв!

— *Луриге!* — рече майка ми.

— Наздраве! На 'сички! За този великолепен, великолепен майски ден — запя Лулу. — Мамо, знаеш ли, че Гери и този красив рус зъболекар за малко да станат двойка?

— Да, да, да — каза Оле. — Бях готов да ѝ подаря сърцето си и в допълнение мястото в поршето до мен. Но Гери каза ужасната дума с П.

— Нищо не съм казала.

С П? Каква можеше да е тази дума? Пръждосай се?

— Каза го — каза Оле. — Ти потъпка чувствата ми.

— Не е — намеси се майка ми. — Сигурно е било недоразумение. Извини се! — Последното беше адресирано до мен.

— Извинявай — казах веднага аз.

Това беше условен рефлекс, с който не можех да се преборя.

— Сега е вече твърде късно — отвърна Оле. — Бях те предупредил. Моите чувства също имат граници.

— И само това ли дойде да ми кажеш?

— Точно така! Такова нещо не се казва на момиче по телефона — каза Оле. — А аз разбирам от тези работи.

Лулу се засмя.

— Да! Точно така! Който закъснява, животът го наказва.

— И го прецаква! — додаде Оле и също се засмя.

— Е, значи вече всичко е ясно — казах аз. — Искрено се надявам, че ще продължим да бъдем прия...

— Ето! — извика Оле. — Тя отново ще я каже. Думата с П.

— *Но можем да си останем приятели* — каза Лулу. — О, да, и аз мразя това изречение!

И с Оле избухнаха в такъв смях, че чак залегнаха на масата.

— Но аз мисля, че така, както изглеждаш, ти никога не си чувала това изречение — каза Оле, когато отново се успокои. — Бас държа, че мъжете лежат в краката ти!

Лулу се заливаше от смях.

— Да — въздъхна тя. — И още как! — После се наведе към Оле и му пошепна нещо на ухото.

— О, до четвъртък значи — каза, кискайки се, Оле. — Сигурно дотогава разбитото ми сърце ще се е излекувало.

Лулу вдигна чашата си.

— Наздраве! — каза тя. — Хайде, Айти, пийни и ти нещо.

— Това тук не се търпи — каза Патрик и стана. — Ако нямаш нищо против, ще отида да поговоря с баща ти. Той поне е трезвен.

— Нямам абсолютно нищо против — рече Лулу, а Оле намери това за толкова смешно, че от смях за малко да падне от стола.

— Патрик е прав — включи се майка ми. — Ритилулу, караш ме да се срамувам!

— Ти мен също — каза Лулу.

Сега вече наистина изглеждаше, че ще се напикае от смях.

— Не съм и предполагал, че имаш толкова сладка сестричка, Гери — обади се Оле.

— Имам дори три сладки сестрички — казах аз и се опитах да се измъкна незабелязано.

— Къде тръгна? — попита майка ми.

— Току-що се сетих, че съм забравила още нещо.

— Ти да не би да... — Майка ми тръгна след мен. — Тирилу! Достатъчно е, че сестра ти ме кара да се червя до мозъка на костите си. Поне ти се дръж прилично. О, не, сега пък идва Алекса! Само да си отворила дума за пияния зъболекар! Ще кажем, че не го познаваме.

— Къде беше по време на пеенето, Гери, детето ми? — попита леля Алекса. — Липсваше ми.

— О, чичо Август беше толкова тъжен, че не може да пее, и аз му отстъпих реда си — обясних аз.

— Добро дете — каза леля Алекса. — Мари-Луиз каза, че сега си била с някакъв съхранител в природонаучен музей. Мисля, че не е добре, толкова скоро след самоубийството ти. Мисля, че за неустойчивото ти душевно състояние не е много подходящо да се движиш с човек, който препарира животни.

— Не, не — казах аз, без да обръщам внимание на жестовете на майка ми, които изглеждаха така, сякаш иска да си отреже главата. — Грегор е специалист по история на изкуството. Той не работи в музей, а в издателския бранш. С удоволствие бих го представила тази вечер на роднините, но сега той празнува до нас в кристалната зала седемдесетия рожден ден на баща си.

— Той е един от *Адриановците*? — попита леля ми. — Това неприлично богато професорско семейство?

— Да — казах аз. — Грегор е най-малкият.

Леля Алекса остана с отворена уста. Майка ми също.

А аз се възползвах от възможността да се измъкна.

— А сега трябва да отида за малко отгатък и да го потърся. До скоро!

Когато застанах пред вратата, за миг наистина ми мина мисълта да отскоча до кристалната зала за Грегор. Но не се наложи да го правя. Той вече стоеше, облегнат на парапета, и ме чакаше.

— Много бързо. Нали се бяхме уговорили за един час почивка.

— О, знаеш ли... май вече се чувствам напълно отпочинала.

— И аз — каза Адриан и ми се усмихна.

Сега косата му отново си беше като преди. В хотелската стая имах предостатъчно възможности да я разроша, колкото си искам.

Лулу и Оле се появиха от залата, клатушкайки се един до друг.

— Мисля, че сега наистина ще повърна — извика весело Лулу към мен.

А Оле каза:

— Аз ще придържам главата ѝ. Ако един мъж е истински джентълмен, той никога не би оставил едно момиче да повръща само.

— В никакъв случай няма да гледаш как повръщам — каза Лулу и затвори вратата на тоалетната под носа му. — Има неща, които всяко момиче трябва да прави само. Така ме е учила майка ми.

— Мога да почакам — рече Оле и се облегна на вратата на тоалетната. После се обърна към мен: — Следващия път няма да съм наблизно, за да попреча на самоубийството ти. Предполагам, че ти е ясно.

— Няма да има следващ път, Оле — казах аз, хванах Грегор за ръка и заслизах с него по стълбата.

— Този пък кой беше? — попита Грегор, но едва когато бяхме долу.

— Това беше, ааа... Това беше главният лекар Госвин.

— Аха — каза Адриан. — Сега трябва ли пак да се кача горе и да го фрасна по брадичката?

— Не е нужно — отвърнах и го поведох към асансьора. — Този пасаж просто ще го прескочим.

И последното, което видях, преди да се затворят вратите на асансьора след нас, беше изкривеното от почуда лице на червенокосата интригантка — старшата сестра Александра — зад рецепцията.

ПОСЛЕСЛОВ

Всяка прилика с действителни лица и събития е случайна и неволна.

Както винаги, искам да благодаря на всички, които ме подкрепиха: на сестра ми Хайди за ползотворния откъм идеи брейнсторминг. На Силке, Зигрид и на моята неуморна и невероятна мама за това, че гледа детето ми. На Елке Хурц и Еднор Мир за неоценимата им помощ при набирането на информация. На моите колежки от „DeLiA“, на съюза на немскоговорящите автори на любовни романи за многото вдъхновяващи постинги и съвети за това, как да се справя с моментите на творчески блокаж: миенето на прозорци наистина помага! На Ева Фьолер, заради чиито имейли почти всеки ден от смях разливах чая си от сусам и коприва върху клавиатурата. (Сега клавиатурата ми не е алергична, няма пъпки и си се харесва такава, каквата е.)

Но най-големите благодарности са за най-добрата редакторка на света Клаудия Мюлер от издателство „Любе ТУС Нелдас“, която с много търпение, чувство за хумор и ангажираност оставаше спокойна дори когато аз леко изпадах в паника, когато се налагаше по спешност да правя ученическа раница и други неща от този род. „Ако я нямаше последната минута, никога нищо нямаше да се приключи“ е казал още Марк Твен. Твърдо съм решила да предам следващата книга в последната минута, но навреме.

Ученическата раница не стана толкова хубава, колкото трябваше да бъде според най-смелите ми мечти, но предвид обстоятелствата (две леви ръце и едно дете, което имаше много точна представа за нещата) е почти като за награда. Тя е раница тип „Опасен дракон с финтифлюшки, но не такива за момиченца, а за вълшебници“, свържете се с мен, ако се интересувате от инструкцията за правене на раници.

Да напиша комедия на тема самоубийство, беше по-трудно начинание, отколкото в началото си представях. В никакъв случай не

съм имала намерение да осмивам депресиите, депресираните хора и хората, които избират самоубийството, нито по какъвто и да е начин да омаловажа тази тема.

Докато работех, до такава степен се идентифицирах с моята героиня, че сама започнах да пиша прощални писма. И тъй като по чудо все пак успях да завърша книгата, така и не ги изпратих. Ето някои откъси от тях:

„Елке — бях млада и ми трябваха пари.

Господин Фишер — Чимширите изобщо не са гробищни растения, а сребристия смърч можете да си го заврете... където си искате!

Ренате, Барбара, Джанине — хубаво е, че ви има.

Майк — майната ти.

Криси — аз може и да съм дебела, но ти си тъпа.

Бернхард, стари приятелю — липсваш ми.

Франк, Ленарт, мамо, Вернер, Хайди, Харалд, Флориан, Бенджамин, Леони, Дагмар, Биги, Розине — обичам ви.“

Керстин Гир, лятото на 2006 г.

Издание:

Керстин Гир. Всяко решение си има проблем

ИК „Ибис“, София, 2009

Германия. Първо издание

Редактор: Валентина Бояджиева

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Донка Дончева

Оформление на корицата: Антония Мечкуева

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.